

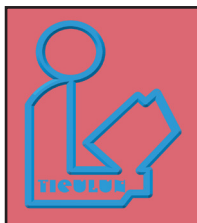

CHÓ SĂN

KARINE GIEBEL

CHÓ SẼN

KARINE GIEBEL

M. Đ. chuyên ngữ

Lời tựa

Hắn chạy.

Đến nghệt thở.

Thế mà đã nhiều giờ rồi. Gần như từ lúc bình minh của ngày đáng nguyên rửa này.

Hắn lao đi, vượt qua các chướng ngại vật với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, một sức chịu đựng không thể tin được.

Hắn chạy, trong khi những tia sáng đầu tiên của hoàng hôn đã bắt đầu khắc họa khu rừng bằng những bóng tối đáng sợ đối với kẻ ngoại đạo. Những bóng tối không làm hắn sợ ; hắn, quá mạnh mẽ, quá kiên cường.

Hắn chạy.

Bầy người tru đuổi theo gót chân. Bản nhạc kinh hoàng cứ ám ảnh, đuổi theo hắn...

Kết cục đã gần kề.

Vậy là họ đã không cho hắn một cơ hội nào. Hắn không hiểu. Tại sao... ?

Có vẻ như họ đang giải trí. Chỉ là một trò tiêu khiển...?

Kiệt sức, cuối cùng hắn cũng đầu hàng. Trái tim hắn như sắp vỡ tung, các cơ bắp từ chối một nỗ lực thêm nữa. Hắn dừng lại ; bị bắt kịp, bị bao vây, gần như ngay lập tức.

Hắn đứng dậy trên đôi chân của mình, kiêu hãnh, đối mặt với kẻ thù. Quá đông. Quá kiên quyết. Say máu điên cuồng. Kiệt sức, nhưng hắn không nằm xuống ; đối mặt với số phận, chiến đấu đến cùng. Bảo vệ những gì còn lại của cuộc đời mình. Giờ khắc đã điểm. Giờ khắc của hồi kèn săn đuổi. Tại sao... ? Hắn đổ gục, ngã xuống.

Những cái cắn, sự xé rách, tiếng hú, máu. Tàn sát.

Giờ khắc đã điểm. Giờ khắc của lễ chia phần.

Một người đàn ông tiến lại gần ; bộ đồ lông bạch, chứng tích của một thời đại đã qua. Nụ cười với sự tàn ác chỉ có thể là của con người.

Nụ cười cũng kỳ quái như trang phục của hắn ta. Cũng vô lý như cảnh tượng đầm máu được dàn dựng này.

Một con dao găm trong tay, lưỡi dao lấp lánh trong những tia nắng mặt trời hấp hối.

Mặt trời cuối cùng của hắn.

Hắn chỉ còn phân biệt được một bóng người giữa bóng tối nhưng vẫn cảm nhận được những tiếng thét ; trên hết là nỗi đau. Tại sao hắn ta lại cố ý chậm rãi để kết liễu hắn ? Rốt cuộc trò chơi này là gì ?... Man rợ.

Hắn sẽ còn phải chịu đựng thêm nhiều giây nữa để nghe thấy... Những tiếng reo hò vui sướng, sát nhân, vang vọng trong đấu trường này, nơi từng là vương quốc của hắn, thuở xưa... Những nhịp đập cuối cùng của trái tim hắn... Mi mắt hắn sụp xuống, không hoàn toàn. Đôi mắt hắn vẫn mở để chứng kiến sự sỉ nhục cuối cùng.

Sự xé thịt.

Đồng tử lịm tắt, giờ đây chỉ phản chiếu hai điều.

Sự không hiểu.

Cái chết.

Chương 1

Thứ Sáu, ngày 3 tháng Mười 16 giờ 00

Diane hít thở. Thật sâu.

Cảm giác như không khí trong lành, lạnh và khô này sẽ thiêu đốt lá phổi cô, như một que diêm đặt trên một cọng rơm khô dưới nắng mặt trời.

Cô dành vài phút để chiêm ngưỡng. Sự im lặng không tưởng, hùng vĩ ; không gian mênh mông dường như vô tận ; những màu sắc rực rỡ nhuộm đầy máu khu rừng Cévennes.

Cô mỉm cười, nhắm mắt lại. Cô sẽ ổn thôi, ở đây, trong vài ngày tới.

Ngay cả khi cô đến để làm việc, thì nó cũng sẽ giống như một kỳ nghỉ.

Lợi thế của việc có một công việc đam mê ! Một sự may mắn mà nhiều người không có.

Nhưng Diane không chỉ có may mắn, trong thời gian gần đây.

Cô lấy hành lý trong cốp xe, hướng về phía nhà nghỉ...

Rémy không thở nữa.

Nó thối đến mức anh ta thà tránh đi còn hơn.

Anh ta kéo phéc-mơ-tuya chiếc quần jean lên, rồi khỏi con hẻm nguy hiểm một cách qua loa.

Thậm chí không có lấy năm mươi xu để chui vào nhà vệ sinh trong ga. Tiếc thật. Ở đó, có bồn rửa, xà phòng, giấy vệ sinh ; ở đó, nó bốc mùi nồng nặc nước tẩy Javel... Nhưng hôm nay, trong túi quần anh chẳng còn một đồng xu nào.

Anh bước nhanh về phía ngã tư gần nhất, chiếc ba lô cũ trên vai.

Đi xin ăn hoặc... lao mình dưới bánh xe một chiếc xe hơi.

Hai lựa chọn, anh không thấy lựa chọn thứ ba. Tiếp tục để làm gì ?

Câu hỏi lặp đi lặp lại. Nhất là khi phải chìa tay ra xin xỏ. Rémy ghét điều đó nhất trên đời. Nhưng còn lựa chọn nào khác ?

Anh dừng lại gần một đèn tín hiệu giao thông đèn dành cho anh lấy ra tám bìa các-tông nhỏ viết nguệch ngoạc bằng tay. Một công việc hay vài euro để không

chết đói, làm ơn, cảm ơn.

Để không chết nói chung, lẽ ra anh nên thêm vào như một ghi chú. Bao nhiêu điều anh muốn viết trên tấm bìa này ; cả một cuốn tiểu thuyết thực thụ. Chỉ đơn giản là câu chuyện của anh thôi.

Nhưng ai sẽ bận tâm đọc nó chứ ?

Một nụ cười, một ánh mắt hay một lời chào, để không chết vì sự thờ ơ, làm ơn, cảm ơn.

Đó mới là điều anh nên viết lên mảnh các-tông thảm hại này.

Một chiếc xe tải giao hàng tiến đến, Rémy do dự.

Chìa tay ra xin hay là... ?

Diane đã thu xếp đồ đạc trong căn phòng có nội thất nhỏ của mình, sắp xếp đồ đạc cẩn thận vào tủ quần áo, tủ ngăn kéo... Chỉ trong vòng một giờ, mọi thứ đã vào đúng vị trí, như thể cô đã sống ở đây nhiều năm. Cô thậm chí còn chiếm hết cả các kệ ! Thế mà cô chỉ ở đây một tuần, cùng lắm là. Nhưng cô thích cảm thấy như ở nhà khi mình không thực sự ở nhà. Chắc hẳn điều đó khiến cô yên tâm. Cô luôn mang theo vài món đồ lưu niệm, vài cuốn sách đã đọc trong những chuyến đi của

mình ; để có thể nhìn thấy những thứ quen thuộc.

Cô cũng rất muốn mang theo chồng và chó của mình.

Chỉ có điều là cô chẳng có cả hai.

Chó của cô đã chết, bạn trai của cô đã bỏ rơi cô. Có những chuỗi đen đui kiểu vậy đây.

Cô cẩn thận lau ống kính chiếc Nikon của mình, lắp một thẻ nhớ trống. Trang thiết bị là điều tối quan trọng.

Ngay từ ngày mai, cô sẽ có mặt trên thực địa. Không được lãng phí một phút nào.

Suy cho cùng, đó là lý do họ trả tiền cho cô.

Rốt cuộc, anh đã chìa tay ra. Như kiểu người ta đưa má ra vậy. Vẻ mặt xấu hổ, nhục nhã.

Thế mà, anh không có tội. Không hẳn. Một chút, dù sao đi nữa...

Rémy đi ngang qua nhà tế bần. Đó là cách anh gọi cái trại tạm trú. Không phải là mái ấm của thủy thủ, không.

Không phải là cái lò sưởi nơi những khúc củi cháy âm ỉ và nơi ông già Noel sẽ tụt xuống. Đã lâu lắm rồi anh không còn tin vào điều đó nữa !

Không phải là mái ấm mà người ta thích trở về vào buổi tối, sau một ngày làm việc vất vả.

Không ; cái trại tạm trú, nơi chứa chấp những người như anh khi mùa đông ló dạng. Nơi đã mở cửa sớm hơn năm nay do cái lạnh đến sớm.

Mùa hè, chẳng mấy ai bất bình khi người vô gia cư ngủ trên vỉa hè. Nhưng khi nhiệt độ giảm xuống, người ta vội vã kích hoạt các kế hoạch khẩn cấp. Bởi vì một gã hay một cô nàng đông cứng trên đường phố, trông thật tệ. Nó khiến những người kiếm sống một cách lương thiện cảm thấy áy náy.

Kiểm sống... Thật là một cách diễn đạt kỳ lạ ! Rémy trầm nghĩ.

Kiểm đủ để sắm chiếc màn hình plasma đời nhất để ngả người trên chiếc ghế sofa da thật của họ khi đêm về và nhận liền quảng cáo truyền hình qua đường tĩnh mạch.

Đủ để mua một chiếc SUV hoặc một chiếc sedan trả góp mà họ sẽ trưng ra một cách đầy tự hào vào cuối tuần.

Đủ để trang bị cho mỗi thành viên trong gia đình một chiếc điện thoại di động tích hợp máy ảnh, máy nghe

nhạc, máy quay phim, kết nối internet, truyền hình. Và, một cách phụ trợ, dùng để gọi điện.

Tóm lại, đủ để mắc nợ cho tất cả những thứ họ không cần, nhưng người ta lại cam đoan với họ rằng họ không thể thiếu để có một cuộc sống bình thường.

Bình thường... Cuộc sống của Rémy cũng từng như vậy.

Trước kia.

Khi mỗi sáng anh ra đi để kiếm sống... Anh lại do dự, trước cửa nhà té bần. Vào hay không ? Mùi súp từ bếp ăn từ thiện luôn vào lỗ mũi anh.

Một chiếc giường giữa mười chiếc giường khác. Một kẻ lang thang giữa hàng chục kẻ lang thang khác. Những cơn ác mộng của anh giữa hàng trăm cơn ác mộng khác.

Những gã hung hăng hay thờ ơ, say xỉn hay không ; bị gặm nhấm bởi cái lạnh, sự nghèo khổ, bệnh tật. Gãy đổ, tan vỡ. Biến dạng, bị loại ra.

Dù sao thì, đó hoặc là ngủ nhờ ở chỗ Ali.

Anh nhắc chân nhảy qua nhảy lại.

Cuối cùng, anh chọn một thỏa hiệp : tắm ở nhà tế bần và ngủ một đêm ở chỗ Ali.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân, anh lại lên đường trong khi một lớp tối sẫm đã phủ xuống thủ đô.

Trong túi anh, những đồng xu lượm được trong buổi chiều. Mọi người hôm nay không hào phóng lắm. Sáu euro trong chiếc jean của anh. Chiến lợi phẩm thảm hại!

Xin thêm để kiểm thêm, vài người sẽ khuyên anh thế...

Trong phòng tắm chật hẹp, Diane soi mình lần cuối rồi sửa lại mái tóc mái ngang ngược của mình. Tóc màu nâu nhạt, dài và mảnh. Có vẻ không được khỏe lắm.

Cô dán sát vào gương ; những nếp nhăn nhỏ ở khóe mắt xanh của cô khiến cô phải suy nghĩ. Đã vậy rồi sao? Mới chỉ ba mươi một tuổi thôi mà.

Không sao. Dù sao cô cũng chẳng bao giờ thấy mình đẹp. Cũng chẳng xấu, nhân tiện. Khá là bình thường. Một hai nếp nhăn cũng chẳng thay đổi được gì.

Với lại, làm đẹp cho ai ? Giờ anh ấy đã đi rồi, cô không còn thấy việc phải xinh đẹp hay thậm chí là điệu dàng có ý nghĩa nữa. Tối thiểu thôi.

Giờ khi anh ta đã bỏ rơi cô, cô chỉ nghĩ đến công việc, nơi trú ẩn, lý do để sống của mình. Cách cô đối mặt với sự trống rỗng. Thậm chí là nỗi tuyệt vọng. Cô tắt đèn, rời khỏi căn hộ.

Rémy lại dừng lại. Hình ảnh phản chiếu của anh trong tủ kính. Thật đáng sợ.

Tóc nâu rối bù, má hóp, quầng thâm dưới mắt, môi nứt nẻ và nẻ toác, nước da xanh xao.

Anh tự an ủi mình hết sức có thể : vóc dáng to lớn, đường nét cơ thể cân đối.

Trông như thể tôi sáu mươi tuổi ấy ! Thế mà tháng trước tôi mới ba mươi sáu...

Ba mươi sáu, trong đó có bốn năm lang thang trên đường phố.

Đáng sợ, đúng vậy.

Đường phố, tệ hơn cả những năm tháng...

Nơi này ẩm áp, thân thiện. Thế nhưng, Diane cảm thấy hơi khó chịu. Một quán trọ rộng lớn, chân thực ; dầu xà lộ ra, tường thô, những bó hoa khô. Ngọn lửa trong lò sưởi lớn.

Những chiến lợi phẩm.

Một con hươu, ngay trước mặt cô, nhìn chăm chăm cô từ thế giới bên kia.

Một con hươu, hay đúng hơn là những gì còn lại của nó ; cái đầu và gạc. Cái sừng (le massacre) là thuật ngữ chính xác.

Ở phía bên kia, một con nai đã chịu chung số phận bi thảm. Và trên lò sưởi, một con cáo đang nhe răng. Điều đó phá vỡ bầu không khí theo ý thích của cô. Nhưng đó là phong tục ở những nơi kiểu này... Nó không làm cô khó chịu, cô không phản đối việc săn bắn. Chẳng tàn nhẫn hơn chăn nuôi công nghiệp là bao ! Nhưng cô vẫn thường tập trung vào thực đơn mà chủ quán vừa mang đến hơn. Hấp dẫn hơn nhiều so với những xác chết nhồi bông này.

Cô đang đói lả. Thật là đúng lúc : các món đặc sản Cévennes, thức ăn no bụng. Cô cần sức lực cho ngày hôm sau nhưng tối nay cô lười nấu ăn. Quá mệt mỏi vì những giờ lái xe. Cái này sẽ được tính vào chi phí công tác, tại sao lại không tận dụng chứ ?

Lúc này, cô là khách duy nhất trong quán. Phải nói rằng đây không phải là mùa du lịch ở cái vùng hẻo lánh

này ! Thật may mắn là cô vẫn tìm được một nhà hàng đang mở cửa.

Thế nhưng, trong khi cô đang phân vân, thèm thường nhìn các thực đơn địa phương được trình bày thanh lịch, thì cửa mở ra ; một nhóm người phá vỡ sự im lặng như trong tu viện. Họ chỉ vồn vện ba người nhưng Diane có cảm giác như cả một trung đoàn vừa tiến vào !

Họ ngồi xuống quây bar, chào chủ quán một cách thân tình ; chắc chắn là bạn bè. Những gã trong vùng, những khách quen.

Họ nói to, liếc nhìn cô một cách lén lút. Chắc ngạc nhiên vì sự hiện diện của cô ở nơi này. Cô ta đến đây để làm gì vậy ?

Rémy đến nơi. Nhà của Ali.

Không, đó không phải là một khách sạn tử tế hay một nhà trọ ấm cúng. Chỉ là mái vòm cổng vào của một tòa nhà, ngay trước sân trong, với một kiểu phòng nhỏ xíu dùng để chứa đủ thứ linh tinh ; một cái hốc mà Rémy gọi là chỗ ở của mình. Một nơi khép kín, một nơi an toàn. Và người gác cổng nhắm mắt làm ngơ miễn là Rémy dọn đi lúc rạng sáng. Người gác cổng, đó là Ali.

Người thỉnh thoảng mang cho anh ta cà phê nóng hoặc thứ gì đó để ăn. Bởi vì Ali, anh ấy cũng đã từng biết đến đường phố. Và chưa bao giờ quên.

Làm sao có thể quên một vụ đắm tàu... ?

Vẫn còn quá sớm để chui vào túi ngủ bẩn thỉu của mình ; Rémy lục trong túi tìm chiếc bánh mì sandwich đã mua ở cửa hàng tạp hóa gần đây. Một trong những món hình tam giác đó, bốc mùi công nghiệp nồng nặc, giống đủ thứ trừ đồ ăn. Nhưng vẫn ăn được, khi người ta đói và lạnh.

Anh ngồi bệt trên vỉa hè, trong một chỗ lõm nhỏ, dựa vào cửa kính một cửa hàng tạp hóa cao cấp mà anh sẵn sàng vét sạch các kệ hàng. Anh khó nhớ ra hương vị của gan ngỗng, vị của cá hồi xông khói hay mút cam đắng. Mật ngọt của một ly rượu vang ngon, hương thơm của một chai whisky tuyệt hảo.

Anh nhìn chăm chăm một cách chán nản vào ổ bánh mì sandwich của mình, vẫn còn nằm trong bao bì nhựa; rót cuộc thì thà nhìn chỗ khác còn hơn.

Rồi anh chú ý thấy một chiếc xe hơi màu đen đồ sộ, đậu trước cổng tòa nhà của Ali. Một chiếc Mercedes 4x4 mà anh có cảm giác đã thoáng thấy hôm nay hoặc

hôm qua. Nhưng thủ đô thì đầy những xe hạng sang, vậy nên... Tài xế đang dựa lưng vào xe, điện thoại dính chặt vào tai. May là anh ta không kể lể đòi tư bằng cách gào lên, như một số người vẫn làm. Rémy đôi khi tự hỏi không biết họ có cần được lắng nghe, được nghe thấy đến mức đó không. Hay họ chỉ đang phớt lờ một cách ngạo nghễ thế giới xung quanh.

Khoe khoang hay tự kỷ... ?

Nếu gã này là một trong những cư dân của tòa chung cư, thì hẳn sẽ làm tôi bức mình...

Tốt hơn nên đợi hắn biến đi.

Vậy là Rémy bắt đầu ăn bánh sandwich giảm bông bơ của mình, mắt nhìn xuống rãnh nước, và tưởng tượng rằng mình đang thưởng thức những món ăn ngon lành. Nhưng trí tưởng tượng của anh có giới hạn...

Ngay lúc đó, hai người đàn ông tiến lại gần chủ nhân của chiếc sedan. Họ vòng vo, làm như không có gì. Theo bản năng, Rémy hiểu rằng họ không tình cờ đi dạo quanh đó ; nhưng gã với chiếc Mercedes kia, thì vẫn điếc đờ trước mỗi nguy hiểm đang rình rập.

Đột nhiên, hai tên vô lại kia xông vào hắn. Điện thoại bay tung tóe, rơi xuống mặt đường, vỡ tan thành từng

mảnh ; gã nhà giàu chống cự, cảnh tượng trở nên bạo lực. Những kẻ tấn công rõ ràng đang cố cướp chiếc 4x4.

Rémy đứng hình một lúc, chiếc bánh sandwich trên tay, hơi choáng váng.

Chuyện xảy ra chỉ cách anh vài mét. Hai chọi một...

Bỗng nhiên, không biết nghĩ gì, anh buông rơi bữa tối quý giá và lao vào. Giờ thì hai chọi hai.

Diane không còn đói nữa.

Phải nói là cô đã tự thưởng cho mình một bữa tối thịnh soạn !

Ở quầy bar, họ cũng chẳng kiêng nể gì, nhấm nháp vài món khai vị, nhưng chủ yếu là vui vẻ uống hết một số lượng ly đáng kể.

Họ càng lúc càng ồn ào. Lời nói lớn tiếng, những cuộc trò chuyện tầm thường, tiếng cười thì thô tục. Bình thường thôi, cô đâu có ở trong một tiệm trà trên đại lộ Champs-Élysées.

Tiếc là họ đã đến đây tới nay. Diane trân trọng sự yên tĩnh, cái ồn ào đó làm phiền cô. Cô muốn gọi tính tiền, nhưng lại không dám làm phiền ông chủ quán đang nói chuyện và uống rượu với họ. Vậy là, cô châm một điều

thuốc. Cô hiếm khi hút thuốc, nhưng thưởng thức một điếu sau bữa ăn ngon.

Đột nhiên, những cuộc trò chuyện chuyên hướng sang một chủ đề nghiêm trọng hơn... Họ nhắc đến một vụ án mạng.

- Vụ án mạng.

Thảm kịch.

Diane lắng tai nghe, gần như ngoài ý muốn. Hình như, một cô gái trẻ được tìm thấy bị bóp cổ trong vùng, ngay giữa rừng...

- Cô bé Julie.

Vụ án mạng chưa được các cảnh sát giải quyết.

Giọng điệu lại càng lúc càng cao. Tinh thần nóng lên, rượu làm môi.

- Nếu tóm được thằng chó đẻ nào đã làm chuyện đó, chúng ta sẽ treo cổ nó lên !

- Ừ, nên khôi phục án tử hình cho những thằng khốn như nó !

- Có khi, đó là một gã trong vùng đây !

- Anh đùa à ! Là một thằng ngoại lai...

Cuối cùng, Diane đứng dậy, quyết định đi thanh toán. Những giọng nói trầm xuống, cô cảm thấy bị họ nhìn chăm chăm.

Như bị lột trần.

- Xin lỗi vì làm gián đoạn... Tôi có thể thanh toán được không ?

- Tất nhiên rồi, thưa bà !

Trước đây, người ta gọi cô là cô. Nhưng dạo gần đây, thường thì là bà... Những nếp nhăn đáng sợ, dù chỉ li ti? Hay có lẽ là vẻ u sầu của cô... Dù sao thì cô cũng nhận thấy điều đó. Và, ở một khía cạnh nào đó, nó gây cho cô một nỗi đau nhỏ. Thời gian trôi qua. Trôi qua thật thường xuyên một cách vô ích.

Khoảng thời gian lãng phí đó.

Bởi vì không có anh ấy, thời gian là lãng phí, là hoang phí. Nếu anh ấy ở đây, cô sẽ rạng rỡ ; người ta vẫn sẽ gọi cô là cô ...

Trong khi ông chủ viết hóa đơn, một trong những gã kia nhìn chăm chăm Diane. Hắn tự giới thiệu, có vẻ tự hào là được sĩ của ngôi làng bên cạnh. Hắn tên là

Roland Margon, cô không đặc biệt thích thú.

- Bà đang đi nghỉ à ? hấn hỏi.

- Không, tôi ở đây vì lý do công việc.

- Bà làm nghề gì, nếu không phải là tò mò ?

- Tôi là nhiếp ảnh gia, tôi đến để thực hiện một phóng sự về vùng đất tuyệt đẹp của các bạn.

Họ mong đợi thêm chi tiết. Người lạ hiếm có lắm, vào mùa này ! Họ hoàn tất các lời giới thiệu, Diane đồng ý uống một ly rượu tiêu hóa nhỏ do chủ quán mời cùng với họ.

- Hãy cẩn thận nếu bà đi một mình vào những ngọn đồi nhé, một người bản địa khuyên. Đạo gần đây chỗ đó không được an toàn lắm.

Diane gửi đến hấn một nụ cười gương gạo. Gã đó tên là Séverin Granet và hấn đi cùng với đứa con trai trẻ của mình, khoảng hai mươi tuổi, đang nhìn cô một cách trắng trợn.

- Đừng lo, tôi sẽ hết sức thận trọng, cô đáp lại một cách tự tin.

- Một điều thuốc ?

Rémy nhận lời. Anh ít có dịp hút một điếu kẻ từ khi giá thuốc tăng vọt. Trước đây, người ta cho anh thuốc lá; giờ thì họ giữ lại cho họ.

Mà nói vài tháng nữa, người ta sẽ không thể hút thuốc trong nhà hàng hay thậm chí cả quán bar nữa ! Anh đã nghe thấy điều đó trên TV, một tối ở nhà tình thương. Anh không tin nổi vào tai mình ! Anh thì điều đó không làm phiền lắm, vì anh không có tiền để đi nhà hàng. Nhưng dù sao thì... Một ngày không xa, người ta sẽ không thể đi đá mà không xin phép bà chủ ? Và sẽ có một cảnh sát trong nhà vệ sinh để kiểm tra xem mình có rửa tay sạch sẽ không ?

Vừa hít hà điếu thuốc như thể đó là điếu xì gà Havana ngon nhất, Rémy vừa tự hỏi về nền tảng của chính sách hạn chế tự do này. Một cách để những người cầm quyền khiến người ta tin rằng họ quan tâm đến sức khỏe của dân chúng... ? Điếu thuốc, dù mỏng manh đến đâu, cũng trở thành cái cây che lấp cả khu rừng. Một kỳ tích ! Từ đó che giấu tất cả những nguyên nhân ung thư khác, vô hình, không thể nói thành lời.

Không đúng về mặt kinh tế.

Nhưng lúc này, Rémy có thể hút thuốc thoải mái. Gã với chiếc Mercedes thậm chí còn đưa cho anh một cái bật lửa. Bằng vàng hoặc mạ vàng. Cũng lòe loẹt như chiếc xe. Hắn chắc cũng gần năm mươi, khá là thoải mái, vẻ thanh lịch tự nhiên ; quần jean, áo len Ai-len, khăn choàng len và găng tay da mà dù sao hắn cũng đã cởi ra để ăn tối. Khá cao, vạm vỡ, tóc mai hoa râm và ánh mắt trực diện. Rất trực diện.

Hai lưỡi dao mổ đen tịt khám nghiệm tử thi bạn khi bạn còn sống.

Rémy quyết định đặt biệt danh cho hắn là Ngài Lord, cái tên đó sẽ hợp với hắn một cách tuyệt vời !

Hắn nhăm nháp điều Dunhill, một tay đặt lên bụng cái bụng đã lâu lắm rồi chưa được no nê như thế. Ngài Lord đã đãi hắn một bữa chén tới bến trong một quán nhỏ để cảm ơn việc hắn lao vào cứu giúp. Đúng là Rémy thích một tờ năm trăm euro hơn, nhưng hắn đã không chê.

Trong khi hắn đang chén ngấu nghiền một suất bít tết khoai tây chiên salad ngon lành, thì gã kia lại dồn hắn bằng hàng tỷ câu hỏi ; một phiên bản thẩm vấn kiểu thanh lịch và rộng lượng.

- Làm thế nào mà anh lại lâm vào cảnh này ? Anh có gia đình không ? Có bạn bè nào có thể giúp đỡ anh không ?

Rémy trả lời khá mơ hồ. Do phải việc của hăc...

Một khay phô mai sau món bít tết, tất cả được tráng bằng rượu vang. Rượu vang đựng trong bình, nhưng vẫn ngon.

Ngon tuyệt... Tráng miệng và cà phê, đủ cả.

Cũng đáng khi mạo hiểm tính mạng, dù phần thưởng hăc nhận được là calories chứ không phải euro. Nhưng buổi tối vẫn chưa kết thúc...

- Làm sao tôi có thể cảm ơn anh đây ? Ngài Lord lại hỏi.

Trúng quả ! Tuy nhiên, Rémy, một kẻ tính toán đại tài, buông lời :

- Thế là đủ rồi ! Giúp đỡ đồng loại là chuyện tự nhiên, phải không ?

- Anh nói đúng, nhưng tôi rất muốn. Tôi chợt nảy ra một ý...

- Vâng ?

Ý tưởng của ngài, phải chăng nó trông giống một hình chữ nhật bằng giấy, nếu có thể là màu tím, có in con số 500 ?!

- Anh có muốn đi làm không ?

- Đi làm ? Rémy ghen lời.

- Đúng lúc tôi đang cần tuyển một người...

- Ngài là chủ ?

- Không ! Người làm vườn của tôi bỏ đi rồi, tôi đang tìm người thay thế.

Rémy kìm nén không bật cười. Hẳn ta nhìn mình kỹ chưa, lão nhà giàu ? Tao, làm vườn ư ? Sao không luôn là y tá người Anh đi ?!

- Ờ... Chỉ là...

- Hãy suy nghĩ đi ! Anh sẽ được ở lại, được ăn và sẽ có lương mỗi tháng...

Rémy nuốt trọn nụ cười.

- Khu vườn của ngài lớn đến thế sao ?

- Tôi có một lâu đài.

- Ở Paname (Paris) à ?!

- Không ! Cách đây hai trăm cây số. Thật lòng tôi rất vui nếu có thể giúp anh... Những người như anh ngày nay hiếm lắm ! Sao không thử xem ? Tôi đề nghị trả anh một nghìn hai trăm euro mỗi tháng...

Mắt Rémy mở to.

- Và nếu anh không thích, anh luôn có thể đổi ý, Ngài Lord thêm vào... Sẽ có một thời gian thử việc !

Rémy nhìn chăm chăm vào người bạn cùng bàn, không nói nên lời. Nhưng trong đầu hấn, một hỗn hợp kỳ lạ đang trộn lẫn... Đầu tiên là sự ngạc nhiên.

Có người quan tâm đến mình ? Ai thực sự muốn giúp mình, chứ không phải cha thí ? Sau đó là cảm xúc.

Có người trao niềm tin cho mình bằng cách mời mình về nhà, về nhà riêng của họ, xin lỗi, lâu đài riêng của họ ? Ai muốn cho mình một công việc, một công việc thực sự...

Đưa cho tôi một khoản lương, một khoản lương thực sự ? Chứ không phải một tờ mười euro vì tôi đã dỡ hàng từ thùng xe tải của hấn...

Ngay sau đó là sự nghi ngờ, nỗi lo âu.

Làm việc. Tuân thủ giờ giấc, một lịch trình, những chỉ dẫn.

Sau những năm tháng lang thang này, liệu tôi còn có khả năng đó không ?

Đối diện, Ngài Lord mỉm cười. Như thể hắn có thể đọc được suy nghĩ của Rémy một cách dễ dàng.

Đã lâu lắm rồi không có ai mỉm cười với hắn như vậy. Không chế nhạo, thành kiến hay trịch thượng.

- Vậy thì Rémy, anh nói sao ?

Diane trườn mình vào chiếc ga giường hơi lạnh.

Cô không nán lại quán trọ lâu. Chỉ vừa đủ thời gian để uống một ly nhỏ thứ rượu mùi Cévennes có thể làm sạch căn trong đường ống.

Chỉ vừa đủ thời gian để trao đổi vài lời với mấy gã kia, hóa ra cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Chẳng có mấy điểm chung với họ, nhưng biết vài ba người trong vùng thì luôn có thể có ích.

Cô đã tỏ ra bình thường vì lịch sự rồi xin lỗi rút lui, viện có một ngày dài.

Cô xem tấm bản đồ IGN tỷ lệ 1/25 000. Cô đã chọn sẵn lộ trình mình sẽ đi vào ngày mai.

Một nơi hoang dã nơi cô sẽ được đi qua những cảnh quan hùng vĩ... Cô ghi chú vài điều rồi tắt đèn ngủ.

Ngay lập tức, một khuôn mặt hiện ra trước đôi mắt mở to của cô, chiến thắng bóng tối.

Tay cô siết chặt tâm chần, những giọt nước mắt nhanh chóng làm ẩm chiếc gối.

Rémy vẫn khó tin rằng mình đã chấp nhận lời đề nghị của người lạ mặt đó. Có lẽ tại rượu vang đỏ đã làm hắn choáng váng...

Hắn muốn ngủ. Con đường lặng lẽ trôi qua trước đôi mắt mệt mỏi của hắn. Đúng là mấy xe hạng sang sang trọng thật sự thoải mái.

- Một nghìn hai trăm euro mỗi tháng. Ở lại, được ăn. Trong một lâu đài.

Hắn đang âm áp, đang tiêu hóa, vừa nghe một bản concerto của Bach.

Mí mắt hắn khép lại nhẹ nhàng. Hắn mỉm cười.

Mai rồi sẽ biết, vô ích khi tự làm khổ mình ! tôi đã sống trong địa ngục nhiều năm rồi ; còn điều gì tồi tệ hơn có thể xảy ra với tôi chứ ?

Tựa vào chiếc ghế da, hắn nghĩ về con gái mình. Giờ nó phải học tiểu học rồi. Lớp Năm.

Chắc nó xinh lắm. Cũng xinh như mẹ nó ngày xưa.

Nhanh chóng, hắn chìm vào giấc ngủ theo nhịp điệu của xú-páp và Bach.

Cách đó hàng trăm cây số, Diane cũng chìm vào giấc ngủ.

Chương 2

Thứ Bảy, ngày 4 tháng 10. 6 giờ 30

Người làm vườn của tôi bỏ đi rồi, tôi đang tìm người thay thế... Thật lòng tôi rất vui nếu có thể giúp anh...

Sao mình có thể ngu ngốc đến mức tin vào một chuyện vô lý như vậy chứ ?!

Rémy giận dữ đá một cú vào một thùng carton vô tội vạ nằm chổng chơ ở đó. Chắc chắn rồi, tên làm vườn nói trên giờ đang làm phân bón cho những khóm hồng hoặc thức ăn cho lũ cá chép trong hồ ! Và giờ đến lượt tôi ! tôi sắp tiêu đời.

Hay đúng hơn, chúng ta sắp tiêu đời.

Hắn nhìn những người bạn cùng cảnh khốn khổ với sự đồng cảm, họ có vẻ bình tĩnh hoặc cam chịu hơn hẳn.

Đêm nay, họ đã có đủ thời gian để làm quen !

Có Sarhaan, gã Da đen cao lớn đến từ Mali, từng sống bất hợp pháp quanh khu Sarcelles giữa những công trình xây dựng. Eyaz và thằng em Hamzat, cũng không giấy tờ ; họ là người Chechnya, đang quá cảnh ở Bỉ trên đường đến Paris và kẻ buôn lậu đã nộp họ cho

Ngài Lord như một món hào đãi lấy một xấp tiền mặt kha khá. Họ chỉ biết vài từ tiếng Pháp, học vội vàng để chuẩn bị cho cuộc sống ở đất nước của Nhân quyền...

Ba gã bị nhốt trong một căn nhà nhỏ áp sát lâu đài của Ngài Lord. Bởi vì Rémy dù sao cũng đã có thời gian để chiêm ngưỡng dinh thự tráng lệ của vị chủ nhà thanh lịch của mình ! Khi họ đến, vào khoảng nửa đêm, hắn đã có vài phút ngây ngất khi nghĩ rằng mình sẽ sống ở nơi không tưởng này. Quá đẹp để là thật, quá đẹp cho một gã như hắn... Vâng, vài phút ngây ngất, cho đến khi hạ cánh thật bạo ; lúc gã nhà giàu rút một khẩu súng từ đầu đó, chĩa vào thái dương hắn và nhốt hắn then cài then chốt vào loại nhà kho này, nơi ba người kia đã mục nát sẵn. Sarhaan bị giam đã được năm ngày, Eyaz và Hamzat được bốn mươi tám tiếng. Họ đã thử mọi cách để trốn thoát, vô ích.

Người cai ngục không tiết lộ ý đồ của hắn, cũng không hành hạ họ. Hắn chỉ giam họ ở đó, dưới sự đe dọa của khẩu revolver, nhưng vẫn cho họ thức ăn thức uống trong sự khoan hồng rộng lượng của mình.

- Nhưng hắn ta muốn gì ở bọn mình thế, tên điên này ? Rémy lặp lại lần thứ n. Bọn mình đã đụng phải một thằng bệnh hoạn, chết tiệt... tôi đáng ra nên để mấy thằng kia cướp xe và đập nát mặt hắn ta ! Đáng ra tôi

thậm chí nên giúp chúng, này !

Sarhaan nhìn anh ta với vẻ mặt kiệt sức. Eyaz và em trai của hắn đã ngủ thiếp đi.

- Sao hai người đó có thể ngủ được chứ ?! Rémy gằn giọng.

- Đêm đầu tiên, họ đã làm như anh, Sarhaan kể lại một cách bình tĩnh. Họ đi loanh quanh, đập đầu vào tường ! Giờ thì họ mệt rồi. Vì vậy, họ đang nghỉ ngơi.

Bạc đại hiền triết đã lên tiếng, Rémy đồng ý ngồi xuống cạnh ông và im lặng, cuối cùng thì cũng thế.

Từ ô cửa sổ nhỏ có chấn song, họ có thể nhìn thấy phía trước lâu đài ; năm chiếc xe hơi tuyệt đẹp đang nằm im trên sỏi trắng. Rémy nhận ra một chiếc Bentley và một chiếc Maserati. Chỉ thế thôi ! Ít nhất thì hắn ta sẽ không chết trong nghèo khó ! Tuy nhiên, anh vẫn chưa thể biết được...

Âm thanh và ánh sáng kỳ diệu. Không cần đến những thủ pháp giả tạo.

Chỉ với hy vọng về một mặt trời hào phóng lay động khu rừng Cévennes vẫn còn chìm trong giá lạnh và ẩm ướt.

Diane đã chụp được vài kiểu ảnh. Cô dậy từ lúc rạng đông, không muốn bỏ lỡ cảnh tượng kỳ vĩ này. Sau khi vượt qua một ngôi làng ma quái, cô bỏ lại xe bên lề một con đường mòn rồi bắt đầu hành trình leo núi chậm rãi của mình, chỉ có một mình.

Rõ ràng là, vùng đất này làm cô thích thú. Cô vẫn chưa hiểu rõ nó, nhưng đã cảm thấy một sự thu hút sâu sắc đang dần hình thành với những nơi này, vẫn còn hoang sơ, gần như nguyên vẹn, bất chấp những dấu ấn của con người, mà một số trong đó đang dần khuất phục trước sức mạnh của thiên nhiên.

Cô bước đi trên một con đường mòn rộng, quyết tâm sẽ đến được một vọng lâu đã đánh dấu trên bản đồ trước buổi trưa, nơi hứa hẹn một panorama choáng ngợp.

Đột nhiên, như thể vọt ra từ lòng của khu rừng rậm, một bóng người xuất hiện ở khúc cua. Một người đàn ông, đơn độc. Cao lớn, đi rất nhanh. Vào giờ giắc và mùa này, cô không ngờ sẽ gặp ai ngoài những con hươu, hoặc lợn rừng... Gần như ngoài ý muốn, Diane không thể ngừng nghĩ về lời của những gã ở quán trọ. Về kẻ sát nhân bí ẩn đang lang thang trong vùng. Về cô gái bị sát hại. Về Julie trẻ trung và xinh đẹp đã trở thành con mồi của một con quái vật.

Nhịp tim cô tăng nhanh. Thế nhưng, cô vẫn tiếp tục bước tới. Thế nhưng, không một vũ khí tự vệ.

Người đàn ông còn trẻ ; tóc dài, mũ trang trí lông chim kền kền lông vàng, quần áo cũ rách. Phải nói là hần rất hợp thời trang địa phương ! Hòa mình một cách tuyệt vời vào cảnh quan...

Họ băng qua nhau, cô bị ấn tượng bởi vẻ đẹp và những đường nét thanh tú của anh ta.

Họ nhìn nhau trong chốc lát, cô buông một lời chào e thẹn mà anh ta đáp lại bằng một cái gật đầu đơn giản. Ngôn ngữ thô sơ.

Anh ta đã đi xa. Diane thở phào nhẹ nhõm.

Cô dừng lại, ngoảnh đầu nhìn ; anh ta cũng vậy...

7 giờ 30

Chắc mình đang ngủ gật. Mình đang gặp ác mộng, mình sắp tỉnh dậy thôi. Chắc chắn mà...

Rémy nhìn Sarhaan, rồi những người Chechnya. Họ trông cũng ngơ ngác như anh.

Họ cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không biết số phận nào đang chờ đợi mình.

Cả bốn người họ đều dựa lưng vào tường ; đối diện là họng súng sẵn do một gã lực lưỡng nắm giữ. Chính là gã mà tối hôm trước, đã định ăn cắp chiếc Mercedes của Lãnh chúa.

Mọi chuyện đã rõ ! tôi đã bị mắc bẫy như một thằng ngốc...

Lãnh chúa cũng ở đó, tay đặt lên báng khẩu súng lục trung thành của hắn. Hắn mỉm cười.

Như con cá mập mỉm cười trước khi há rộng cái mồm của nó.

Như thần chết mỉm cười trước khi cướp đi mạng sống của bạn.

- Ta sẽ giải thích luật chơi cho các người, hắn tuyên cha một cách bình tĩnh.

Dù họ không đặc biệt muốn nghe những luật chơi nổi tiếng đó, nhưng họ chẳng có mấy lựa chọn.

- Ngươi, thằng ăn anh, nghe cho kỹ ! Lãnh chúa tiếp tục. Bởi vì ngươi nói tiếng Pháp và ngươi sẽ phải giải thích cho những người khác sau. Ta đã mời vài người bạn đến nghỉ cuối tuần trong trang viên của ta... Và ta đã hứa với họ một kỳ nghỉ không thể nào quên !

Bên ngoài, trước trang viên, những vị khách nổi tiếng đó đang trò chuyện. Ba gã trai và một cô gái ăn mặc kỳ quặc. Những người hầu mang theo những con ngựa đã yên cương ; lũ chó sủa vui mừng vì được ra khỏi lồng.

Rémy đã hiểu. Tuy nhiên, anh không thể tin rằng tất cả những điều này là có thật.

Một đoàn săn với chó săn, như anh đã từng thấy trên TV hay trong phim ở cuộc sống trước đây. Chỉ có điều họ ít người hơn. Chỉ có điều là...

- Ta và các bạn của ta sẽ có một cuộc săn thú vị vào hôm nay, lão chủ lâu đài tiếp tục, nhìn thẳng vào mắt Rémy. Theo người nghĩ, chúng ta sẽ săn loài thú nào ?

Rémy nuốt nước bọt trước khi trả lời, cổ họng thắt lại. Amidan của anh hẳn đã sưng to suốt đêm.

- Bọn tôi, anh ta cuối cùng cũng thốt lên.

- Chính xác ! Hoan hô, ta thấy người hiểu nhanh đấy! Thường thì chúng nó phản ứng chậm hơn !

Thường thì ? Rémy siết chặt quai hàm. Họ đã rơi vào một sào huyệt của lũ tâm thần.

Điều tệ nhất là anh đã tự nguyện lên chiếc Mercedes. Nếu có thể tự tát vào mặt mình, anh đã không ngần

ngại.

- Các vị khách của ta từ phương xa đến để tham gia trò chơi này ! Từ khắp nơi trên thế giới...

Tên nhà giàu tiến lại gần và thì thầm :

- Và nhất là họ trả giá rất cao...

- Tại sao các người làm vậy ?!

- Ta vừa nói rồi ! Người không nghe ta hay sao ?... Tất nhiên là vì tiền ! Trước đây, ta tổ chức những cuộc săn thú dữ ở Châu Phi, cũng tốt... Nhưng ta đã tìm thấy thứ gì đó sinh lợi hơn... Bởi vì khách hàng luôn muốn nhiều hơn. Nhiều adrenaline hơn, nhiều rủi ro hơn, nhiều mới lạ hơn...

Cứ như thể hắn đang thuyết trình, một kiểu bài giảng. Có lẽ hắn đang cố biện minh cho điều không thể biện minh ?

- Một loài thú mà họ chưa từng săn... Một loài mà họ không có quyền giết ! Họ sẵn sàng trả giá tối đa cho điều đó !

Eyaz nhú mày. Rõ ràng là hắn không hiểu nhiều lời lẽ dông dài của Lãnh chúa. Hamzat, gã khổng lồ vùng Caucasus, nhảy lò cò từ chân này sang chân kia. Còn

Sarhaan thì vẫn đứng im như một bức tượng gỗ mun.
Bề ngoài có vẻ điềm tĩnh.

- Các người thực sự là một lũ rác rưởi ! Rémy gầm gừ.

- Chỉ là một doanh nhân ! Một số khách hàng thậm chí còn cho rằng ta đang phục vụ đất nước của mình bằng cách tống khứ lũ sâu bọ hay lũ ngoại lai !

Những kẻ đến xâm lấn nó để rút cạn máu của nó...

Hắn nhìn chăm chăm vào Eyaz.

- Và cả lũ mọi đen, lũ khủng bố...

Rémy tròn mắt. Lũ mọi đen nào ? Điều đó khiến anh nhớ lại một cách hơi bạo lực rằng người Chechnya theo Hồi giáo... thế là bắt đầu mạnh rồi đấy ; ồ, thưa Quốc trưởng !

Người Chechnya không trả lời nhưng đối mặt với ánh mắt của kẻ giam giữ mình không chớp mắt. Từ «khủng bố», hắn hiểu rất rõ. Có lẽ vì nó giống từ trong tiếng Anh. Tên nhà giàu lại quay sang Rémy.

- Họ nghĩ rằng ta cũng đang giải thoát đất nước khỏi những kẻ ký sinh như ngươi, hắn tuyên bố. Cá nhân ta, ta không quan tâm đến niềm tin hay động cơ của họ,

miễn là họ trả tiền và giữ kín đáo... Ta, ta làm điều này vì tiền và vì niềm vui. Không gì khác... Tóm lại, ta kết hợp giữa hữu ích và khoái cảm !

Rémy đã nhầm. Đây không phải là Quốc trưởng của ta. Hắn thậm chí còn không hành động vì hệ tư tưởng. Không, đây chỉ đơn giản là một trò chơi mang lại cho hắn lợi nhuận lớn.

Hữu ích với khoái cảm...

Chỉ là một trò tiêu khiển được trả công hậu hĩnh.

- Phòng trường hợp các người còn nghi ngờ, ta nói rõ là ngày hôm nay sẽ kết thúc không hay... cho các người, tất nhiên !

Đúng vậy, đúng là một cơn ác mộng. Một bộ phim kinh dị. Làm sao Rémy có thể tưởng tượng được rằng điều này tồn tại ? Ngay tại đất nước của mình.

Một nỗi xấu hổ đột ngột hướng về ba người ngoại quốc đang đứng bên cạnh.

- Người sẽ kết thúc trong tù ! anh ta hét lên trong vô vọng.

Anh thấy mình thật đáng thương.

- Thật sao ? Kẻ thù của hấn cười nhạt. Không như anh, tôi không phải là một thằng ngốc ! Tại sao anh nghĩ tôi đã hỏi anh tất cả những câu hỏi đó tới qua, trong khi anh đang chén ú ụ ? Anh đã thực sự nghĩ rằng tôi thông cảm với hoàn cảnh đáng thương của anh sao ?! Không gia đình, không bạn bè, không ai quan tâm đến tương lai của anh ! Còn ba người kia, họ thậm chí còn không tồn tại hợp pháp...

Nụ cười của Ngài Lord thay đổi ; trở nên còn chua chát hơn nữa.

- Anh phải tự trách mình, đúng không ? Vì đã đến cứu tôi, ý tôi là !... Đó chỉ là một bài kiểm tra, để xem anh có gì trong bụng. tôi đã không thất vọng !

- Và nếu tôi đã không nhúc nhích thì sao ?

Tên nhà giàu nhún vai.

- Tôi đã để ý một thằng vô gia cư khác... Anh không phải là ứng viên duy nhất !

Rémy muốn nghiền nát hấn ta. Nhưng nòng súng ngắn đen ngòm tước đoạt ý muốn trả thù của hấn.

- Thôi, đủ nói chuyện rồi ! Ngựa và chó có vẻ sốt ruột rồi...

Hắn lùi lại một bước.

- Tôi thấy bạn chúng ta có một chiếc đồng hồ, hẳn ta thêm vào khi nhìn vào cổ tay của Sarhaan. Vừa hay đấy! tôi cho chúng anh nửa giờ chạy trước.

Hắn ta ném ra điều đó với một giọng điệu lạnh lùng. Tàn nhẫn. Vẫn với nụ cười.

Bốn tù nhân không nhúc nhích ; tên vệ sĩ ra lệnh cho họ ra ngoài. Họ do dự.

- Chúng anh muốn chết ngay bây giờ sao ? Lãnh chúa dọa dẫm và lên đạn.

Cuối cùng, họ bước ra ngoài, đi về phía các vị khách đang nhìn họ từ đầu đến chân. Họ là điểm thu hút của ngày hôm nay... Những con thú trong hội chợ.

Hai gã tiến lại gần, dắt sáu con chó ở cuối dây xích.

Bầy chó xông xộc lao về phía họ, bắt đầu đánh hơi vào bắp chân họ.

- Đi nào ! Ngài Lord ra lệnh. Bây giờ, chúng anh có thể đi được rồi !

Không ai nhúc nhích. Đi đâu ? Và tại sao ?

Vậy rốt cuộc trò hề này là gì ? Chắc chắn đó là một trò đùa, một trò đùa tai quái sẽ chấm dứt khi các vị khách đã cười đủ.

Không thể khác được !

- Chúng anh điếc sao ? Nửa giờ, không thêm một phút nào. Sau đó, bọn tôi sẽ lên yên... Hay đúng hơn, sẽ sẵn ! Vậy nên ở vị trí của tôi, tôi sẽ không lè mề đâu...

Diane lấy lại hơi thở. Cô vừa mới lao xuống một sườn dốc dựng đứng, bám vào các bụi cây, những cành cây thấp, những rễ cây.

Cô không thấy nó nữa, như thể nó đã bốc hơi trong ánh mặt trời mọc.

- Chết tiệt ! Cô thì thâm.

Nó đã thoát khỏi cô.

Một con hươu xạ tuyệt đẹp mà cô rất muốn chụp ảnh!

Cô từ bỏ, quyết định tiếp tục chuyển đi bộ đường dài của mình. Nhưng cô đã đi ra ngoài những con đường được đánh dấu để đuổi theo con mồi, nên cô phải tìm lại đúng đường.

Đó là lúc cô nhận thấy một loại phế tích, ở phía dưới một chút, giữa một khoảng trống nhỏ trong khu rừng.

Một góc chụp đẹp nhìn có vẻ hứa hẹn.

Cô hướng về phía căn nhà cũ với mái bằng đá slate, lại lệch khỏi lộ trình của mình một chút nữa.

Đến phía sau tòa nhà đã đổ nát một nửa, cô nhận thấy nó không bị bỏ hoang như vẻ ngoài của nó. Vài chiếc áo phông đang phơi trên một sợi dây tạm bợ ; một làn khói mỏng bay ra từ ống khói. Cô định đi vòng quanh ngôi nhà, rồi thấy một gã ở phía bên kia, cách đó vài chục mét ; gã lang thang với chiếc mũ và lông kền kền, đang nhặt củi nhỏ ở rìa rừng.

Làm sao người ta có thể sống ở đây ? Diane ngạc nhiên khi vẫn núp sau chuồng cừu. Tốt hơn hết mình nên chuồn nhanh thôi... Trước khi gã điên kia để ý thấy sự có mặt của mình !

Đột nhiên, những giọng nói nam tính vang lên từ trong rừng. Diane hơi cúi xuống ; xuyên qua bức màn thực vật, cô thoáng thấy những gã mặc quần áo rằn ri, súng trên vai.

Quả thật, nơi này rất đông người qua lại. Quá đông người... Cô thì tìm kiếm sự yên tĩnh và cô độc, giờ thì đã được đáp ứng rồi đây ! Lại còn là thợ săn nữa chứ.

Cô tiếp tục lặng lẽ quan sát hệ động vật địa phương. Nhờ ống kính zoom mạnh mẽ của máy ảnh, cô nhận ra những gã đã gặp tối hôm trước tại quán trọ ; Séverin Granet và con trai Gilles của ông ta ; Roland Margon, chủ hiệu thuốc ở thị trấn gần nhất. Cùng với Hugues, chủ quán trọ... Cô chỉ thấy họ kể từ khi cô đặt chân đến đây ! Sáng nay, trong khi cô đang đi đến chỗ chiếc xe của mình, cô đã thấy họ trong quán rượu, ở quầy bar, đang cạn ly những cốc bia đầu tiên...

Liệu cô có thể bước một bước mà không gặp họ không ?

8 giờ 00

Rémy đã không chạy nhanh như vậy từ lâu lắm rồi. Ba người kia ở phía trước, nhanh hơn hẳn nhiều.

Hắn dừng lại, tựa vào một thân cây. Hắn sắp ho ra từng mảnh phổi nhỏ.

- Ê ! Đợi tôi với, chết tiệt !

Thật ngạc nhiên, những người bạn đồng hành của hắn quay lại.

- Đi nào ! Sarhaan thúc giục hắn. Không được lè mề đâu !

- Tôi không chịu nổi nữa ! tôi sắp đứt hơi rồi...

Eyaz tận dụng lúc tạm dừng để hỏi chuyện gì đang xảy ra. Rémy chỉ kịp cho hắn hiểu rằng phải chạy. Chạy không ngừng nghỉ.

Sarhaan đảm nhận việc giải thích cho hai anh em, bằng thứ tiếng Anh sơ đẳng nhưng hiệu quả, rằng họ là món ăn trong ngày của một bọn ăn thịt người.

Giải thích cho họ rằng họ đã trở thành con mồi. Và rằng họ sẽ chết nếu không chạy.

- Phải tìm lối thoát ! Rémy thốt lên giữa một cơn ho. Nhất định không được chạy vòng quanh, phải tìm lối ra khỏi cái trang viên chết tiệt này !

Sarhaan xem chiếc Rolex giả của mình.

- Chỉ còn mười phút nữa là bọn chúng sẽ truy lùng chúng ta !

- Nếu bọn chúng giữ lời ! Rémy nhấn mạnh. Ai bảo anh rằng bọn khốn đó chưa đuổi theo chúng ta ?

Bốn thợ săn vây quanh chàng trai trẻ, nhìn chăm chăm vào anh ta với vẻ mặt của những kẻ săn mồi đói khát; gã này mà người ta hầu như không biết gì, xuất hiện từ hư không và đến định cư ở vùng này hơn một năm trước. Kẻ sống ẩn dật trong trang trại cũ đổ nát này, với những con dê và những tổ ong của mình. Kẻ hầu như không nói chuyện với ai, hiếm khi xuống làng, không bao giờ đến tiệm cắt tóc ; nhưng những cô gái vẫn liếc nhìn với một ánh mắt dịu dàng đến khó chịu.

Quá đẹp trai để thành thật.

Quá kín đáo để được bình thường.

Tóm lại, gã người nước ngoài ăn mặc kỳ quặc này thậm chí còn không phải là người Pháp nếu đúng thế. Được rồi, hẳn ta tự xưng là Sylvain, một cái họ hoàn hảo cho một cư dân của rừng già ! Nhưng ai biết đó có phải là tên thật của hắn không ?

Một tên tội phạm đang chạy trốn ? Một kẻ vượt ngục từ nhà thương điên ?

Một số người cho rằng hắn không biết đọc biết viết, rằng hắn đần độn.

Trong làng, người ta gọi hắn là ẩn sĩ.

Người ta càng không thích hắn hơn vì mọi người đều biết ác cảm của hắn với những thợ săn, ôi sự báng bổ! Ngay cả Katia, con chó cái của Roland, một chú chó setter Anh tuyệt đẹp, cũng nhìn kẻ xâm nhập với vẻ cảnh giác.

Những người bạn mặc quần áo rằn ri tận dụng khoảnh khắc ; hắn ta đơn độc, họ có bốn người. Không có ai khác xung quanh. Tại sao không bắt đầu ngày mới bằng một chút xả stress thú vị nhỉ ?

- Các anh muốn gì tôi ? Cuối cùng vị ẩn sĩ lo lắng hỏi.

- Bọn tôi ? Không có gì cả ! Margon chế nhạo. Tại sao, bọn tôi làm phiền anh à ?

- Ủ, bọn tôi làm phiền hắn ta, chủ quán trọ nói thêm. Hắn không thích người, hắn chỉ thích thú thôi !

- Anh nói quá, Hugues ! Margon kêu lên. Anh đúng là kẻ nói xấu !... Đây, ẩn sĩ, anh sẽ phải ngừng việc chọc tức bọn tôi, được chứ ?

Đột nhiên, giọng điệu trở nên đe dọa hơn. Người đàn ông im lặng.

- Tôi biết chính anh là kẻ phá hủy chỗ phục kích của bọn tôi !

- Và cả những cái bẫy chim của bọn tôi trên Causse nữa ! Séverin nói thêm một cách dứt khoát.

Bị can không thử chối. Thậm chí còn dám mỉm cười. Sai lầm.

Bộ kích nổ.

Chỉ một cái ấn nhẹ vào cái kíp nổ và... Roland Margon túm lấy áo khoác của hắn, ép hắn dựa vào thân cây gần nhất. Ông ta cao hơn hắn cả một cái đầu, nhưng già biên tế trẻ tuổi vẫn cố gắng khiến ông ta buông ra. Cho đến khi Séverin chĩa súng về phía hắn, điều đó lập tức làm hắn im bật.

- Tôi biết là anh rồi ! Người dợc sĩ gào lên trong khi siết chặt cổ họng hắn. Thế nên lần sau anh còn làm thế, bọn tôi quay lại và đập nát mồm anh, rõ chưa ?

- Buông ra, không thì...

- Không thì sao ? Anh gọi chị gái anh à ?

Những trận cười vỡ bụng.

Tuy nhiên, người được sĩ đồng ý thả hấn ra. Nhưng những kẻ khác cũng muốn giải khuây. Gilles đùa giỡn bằng cách xô đẩy hấn, hơi mạnh một chút. Người đàn ông đội mũ loạng choạng, ngã xuống.

Những tiếng cười khúc khích mới nổi lên trong đám đông.

Hấn đứng dậy, lao vào Gilles. Những kẻ khác chộp lấy hấn giữa chừng, lắc hấn ; hấn làm rơi chiếc mũ trung thành và áo khoác trong cuộc ẩu đả. Rồi quyết định đầu hàng.

Vô ích khi mạo hiểm. Bọn họ đã hơi quá chén, lại mang theo vũ khí : rượu và sự ngu ngốc nhìn chung không thể hòa hợp được.

Margon nhặt chiếc áo khoác nhưng cũ kỹ.

- Ê ! Bọn mình phải góp tiền mua quần áo mới cho nó chứ mấy gã ! Cái giẻ rách này là cái quái gì thế ?!

Những người khác lại cười âm lên. Một cách vui vẻ. Cuối cùng, còn buồn cười hơn cả đi sẵn.

Người được sĩ tiếp tục vung vẩy manh áo của kẻ xấu số. Rồi có thứ gì đó rơi ra từ túi áo. Một tấm ảnh thẻ.

Margon nhặt nó lên, ngừng cười.

- Chết tiệt, không thể nào, ông ta lắm bằm. Đây là ảnh của Julie...

Sự im lặng, đột ngột, ập xuống họ. Chỉ còn tiếng gió trên những tán cây cao. Âm thanh của sự căm thù, gầm lên như một dòng sông ngầm. Săn sàng phun trào.

Margon lại tiến đến gần người thanh niên.

- Là anh, đồ khốn nạn... Chính anh đã giết cô ấy !

- Không ! Sylvain phủ nhận. Không phải !

- Thế tại sao anh có tấm ảnh này trong túi ? Séverin chất vấn.

- Chỉ có một lời giải thích, người được sĩ quả quyết. Hắn đã bóp cổ Julie và ăn cắp tấm ảnh này từ túi xách của cô ấy...

Đồ khốn !

Thằng chó đẻ !

Sylvain bị đóng đinh vào cột ghim giữa công chúng. Đã ngồi sẵn trên ghế điện, dây thòng lọng quanh cổ, cây độc cần trên môi.

- Bọn tôi sẽ dẫn anh đến chỗ bọn hiến binh, Margon nói tiếp. Bọn chúng sẽ chăm sóc anh chu đáo cho mà xem !...

- Không phải tôi ! ần sĩ gào lên. Tôi không giết cô ấy! Cô ấy là bạn tôi !

Nói như nói với đầu gối. Thế nên Sylvain cố chạy trốn. Hoảng loạn, hắn vương phải một cái rễ cây, ngã sõng soài xuống, bị bắt lại ngay lập tức bởi bảy người.

- Anh chạy trốn, tức là anh có tội ! Margon khẳng định.

- Sao anh có thể ám sát đứa bé đó được ! ông chủ quán trọ nói thêm.

- Đồ cặn bã, đồ rác rưởi. Đồ khốn. Những lời lăng mạ trút xuống cùng lúc với những cú đá, cú đánh bằng báng súng, lên kẻ có tội vẫn còn đang nằm dưới đất.

Một cú đánh, mạnh hơn những cú khác. Đánh trúng chỗ hiểm. Chí mạng.

Sylvain không phản ứng nữa.

Những kẻ tấn công hắn đứng bất động một lúc. Rồi Roland Margon ngồi xổm xuống, bắt mạch nạn nhân ; may thay, ông ta đeo găng tay. Sẽ không để lại bất kỳ

dầu vân tay nào.

- Nó chết rồi, ông ta thông báo khi đứng dậy.

- Hả ? ông chủ quán trọ rên rỉ. Anh đùa à, không phải chứ ?

- Không. Nó tiêu rồi, thằng khốn này...

Séverin và con trai không nhúc nhích nữa. Tỉnh rượu với tốc độ ánh sáng. Tốt hơn hai lít cà phê muối : một vụ giết người.

- Chết tiệt, nhưng chúng ta đã làm gì thế này ?! Gilles đột nhiên oằn oại.

- Anh đã làm gì, Roland sửa lại với giọng lạnh lùng. Tôi nói cho anh biết là chính anh đã cho nó một cú vào đầu đấy ! Đúng là thằng ngốc !

- Này ! Séverin nổi giận. Tất cả bọn tôi đều đánh mà !

Lại một sự im lặng nữa.

- Đúng vậy, Margon thừa nhận. Bình tĩnh nào, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này...

- Dù sao thì, Gilles lắm bả, khi bọn hiến binh biết được hắn là một tên tội phạm, bọn chúng sẽ...

- Bọn hiến binh sẽ không bao giờ biết gì đâu, người được sĩ ngắt lời. Anh đúng là thằng đàn, thiệt tình !

- Nhưng...

- Nhưng cái gì ? Tội phạm hay không, bọn ta đã giết một người ! Và nếu chuyện này lọt đến tai bọn hiến binh, bọn ta sẽ vào tù. Rõ chưa ?

- Vậy thì, bọn mình phải chuồn thôi ! Séverin nói thêm.

- Không. Trước tiên, bọn ta phải tổng khứ cái xác, Margon chỉ thị.

- Bằng cách nào ? Chôn nó à ? Gilles đề xuất.

- Tại sao, anh có cái xẻng trong túi à ? Roland nhổ nước bọt, bực bội. Không ? Vậy thì bọn ta sẽ tìm cách khác ! Bọn ta sẽ quăng nó xuống cái giếng.

Séverin và ông chủ quán trọ nhắc xác chết và mang nó đến cái giếng cũ. Margon dờ nắp lên, Gilles giúp một tay để ném Sylvain vào trong khoảng không ; hắn đập mạnh xuống đáy với một âm thanh đục. Bể chứa đã cạn khô từ lâu.

Margon ném tấm ảnh của Julie, áo khoác và mũ của ả sĩ vào ngôi mộ của hắn, rồi đặt lại cái nắp gỗ, với

một tảng đá phiến lớn đè lên trên.

- Đây, không ai tìm thấy hãn ở đây đâu, ông ta kết luận. Bây giờ, bọn ta có thể đi rồi. Lấy súng của mấy người đi, chuẩn thôi... Katia đâu?... Katia, lại đây !

Diane nghệt thở.

Tay cô run lên. Toàn thân cô run lên.

Một cảnh tượng kinh hoàng mà những hình ảnh, không thể chịu nổi, trộn lẫn trong đầu cô.

Nhờ vào ống kính zoom của chiếc Nikon, cô đã chịu đựng được những chi tiết nhỏ nhất nhất. Thậm chí còn kịp chụp lại vài kiểu ảnh, như một phản xạ thuần túy.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Nó lại dường như quá dài... Một cơn ác mộng bất tận.

Người thanh niên sống ngoài lề kia đã chết. Bị những tay thợ săn tàn sát.

Bởi những người đàn ông mà cô đã chia sẻ một ly rượu tiêu hóa tối hôm qua.

Tại sao ?

- Chính anh, đồ khốn nạn... Chính anh đã giết cô ấy! Vài từ hiêm hoi mà cô có thể nhận ra, do khoảng cách xa.

Julie ?

Không quan trọng. Những kẻ giết người duy nhất ở đây, chính là họ. Cho đến khi có bằng chứng ngược lại.

Diane co rúm người vào bức tường của trang trại cũ, không động đậy bây giờ. Chờ cho họ đi khỏi rồi gọi cho hiến binh bằng điện thoại di động. Không còn gì khác để làm...

Cô cố gắng kiểm soát những cơn co giật thần kinh của mình. Đó là khi con chó setter của Margon, đáp lại tiếng gọi của chủ, bỗng xuất hiện từ khu rừng bên phải ngôi nhà.

Nhìn thấy Diane, con chó cái dừng lại đột ngột. Con chó khốn nạn này sẽ làm ta bị phát hiện mất ! Cút đi, mẹ kiếp !

Margon tiếp tục huýt sáo. Katia, điếc trước những mệnh lệnh, tiến lại gần người lạ. Đột nhiên, không có lý do rõ ràng, nó bắt đầu sủa.

Diane, khiếp sợ, bỏ chạy.

Margon tiến tới, đi vòng quanh căn nhà. Nhìn thấy bóng dáng của kẻ đang chạy trốn, ông ta bắt đầu rống lên.

- Chết tiệt, có người !

Séverin, quay gót lại, túm lấy ống nhòm.

- Hình như là cô nhiếp ảnh tôi qua...

Chương 3

Một cuộc sống bình thường, có phần thiên về hạnh phúc yên bình. Không có những xáo trộn, khó khăn to lớn hay những nỗi lo âu đặc biệt.

Rémy đi theo một số phận đã được vạch sẵn, như thể xuôi dòng một con sông yên ả, ngồi trong một con thuyền. Thi thoảng mới chèo một nhát nhẹ.

Một người chồng mẫn nguyện, một ông cha nông chiều cô con gái nhỏ Charlotte, một kỹ sư với sự nghiệp đầy hứa hẹn trong một doanh nghiệp vừa và nhỏ đang trên đà phát triển. Một ngôi nhà đẹp ở ngoại ô Lyon, gần như là ở nông thôn.

Vài người bạn, một chiếc xe hơi đẹp, một chú chó thuần chủng.

Mỗi mùa đông, một tuần trượt tuyết ở những khu nghỉ dưỡng sang trọng ; mỗi mùa hè, một tuần ở Tây Ban Nha bên những bãi biển đẹp nhất.

Chẳng có gì đặc biệt, chẳng có gì phi thường.

Chỉ là một cảm giác về lối mòn, lén lút, đôi khi len lỏi vào cuộc sống thường ngày của anh.

Chính khi đánh mất tất cả, anh mới nhận ra giá trị của những gì mình từng có.

Vào cái ngày anh phạm phải một sai lầm khủng khiếp.

Sai lầm của cuộc đời.

Cái ngày anh ngủ với vợ của ông chủ.

Chỉ một lần ; một buổi tối, sau giờ làm. Một cuộc tình năm giờ đến bảy giờ chiều khá dễ chịu, phải thừa nhận thế, đáng lẽ đã có thể trôi qua vô ảnh.

Chỉ hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thế thôi. Đáng lẽ chỉ nên là một kỷ niệm để tô điểm cho những ngày già của anh hoặc để tăng cường cái tôi của anh.

Nhưng sau đó, mọi thứ diễn ra với một tốc độ chóng mặt.

Một vòng xoáy, một cơn lốc, một cơn bão tàn phá. Động đất cấp mười trên thang Richter. Một thảm họa thực sự.

Giá như anh kiềm chế được những ham muốn, những hormone của mình !

Giá như con khủng đó không thổ lộ hết everything với chồng ! Như vậy là làm nhẹ lương tâm mà không

nghĩ một giây phút nào đến những hậu quả tàn khốc của lời thú nhận đó.

Ông chủ bắt anh phải từ chức, nếu không sẽ tiết lộ sự không chung thủy với người vợ duyên dáng của anh và sau khi lá thư được ký, lại thỏa thích vui vẻ báo cho cô ấy dù sao đi nữa. Cốt là để hoàn tất việc tiêu diệt kẻ đã dám hạ bệ ông ta xuống thành một gã bị cấm sùng.

Thế là anh mất việc, không có trợ cấp.

Thế là anh với vali trên bậc thềm, bởi ngôi nhà thuộc về cha mẹ vợ.

Thế là anh với một thủ tục ly hôn trên lưng.

Với một tài khoản séc bị vợ anh rút cạn một cách cẩn thận, đến đồng xu cuối cùng.

Sự tha thứ ư, không biết đâu. Ngay cả sau mười năm chung sống.

Ngay cả sau lời hứa long trọng, chân thành, tuyệt vọng rằng anh sẽ không bao giờ tái phạm.

Sự phản bội xóa sạch mọi thứ, chỉ sau một đêm. Nhưng người phạm lỗi lại không phải là cô ấy. Sao có thể trách cô ấy được ?

Thế là anh trở thành người vô gia cư. Mọi chuyện xảy ra nhanh đến mức anh không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình. Thế là anh ra đường.

Bạn bè anh ? Tất nhiên là biệt tăm biệt tích.

Anh lên thủ đô, nơi có một người bạn thời thơ ấu. Người đó không thể từ chối anh, phớt lờ anh được. Anh ta chắc chắn sẽ giúp đỡ anh sau những gì họ đã trải qua cùng nhau, những gì họ đã chia sẻ.

Nhưng bạn bè, những người bạn thực sự, là những viên ngọc quý hiếm. Rémy đã học được điều đó bằng cái giá của mình.

Câu tục ngữ nói rất đúng, phải lâm vào hoàn cảnh khốn cùng mới có thể nhận ra họ một cách chắc chắn. Lúc này, không còn nghi ngờ gì nữa.

Anh không thể cho anh ở nhờ được, ông già ạ... không có chỗ... chỉ có thể giúp anh một trăm euro, nếu anh cần... Mà sao anh lại làm chuyện như thế ? Anh đúng là đồ ngốc... Thôi, rồi anh sẽ vượt qua thôi...

Anh ở lại Paris, tin chắc rằng mình có thể bắt đầu một cuộc sống mới ở đó.

Giá như anh không cãi nhau đến chết với cha mình !
Lại chỉ vì một chuyện không đâu. Giá như mẹ anh còn sống... Bà đã tha thứ cho anh, đã giúp đỡ anh.

Nhưng anh chẳng còn ai nữa.

Mẹ đã qua đời vì ung thư ; cha từ chối mở cửa. Là con trai độc nhất, anh không thể tìm đến một người anh hay em trai.

Chẳng còn ai, không.

Anh tìm việc ; không tìm được. Ngoại trừ những công việc bất hợp pháp giúp anh khỏi chết đói.

Thế là anh ngủ trên những chiếc ghế dài công cộng, trong các công viên ; đôi khi ngay trên vỉa hè.

Anh đã đặt một ngón tay vào bánh răng cửa, và sẽ sớm bị cuốn toàn bộ vào.

Bị nghiền nát. Bị xé nát. Bị cán mỏng.

Không nhà cửa, không việc làm.

Không việc làm, không nhà cửa.

Bị ép buộc, anh gọi điện cầu cứu người sắp là vợ cũ của mình. Anh lại một lần nữa xin lỗi, biến mình thành

một cây lau nhà biết đi. Anh là cha của con gái em, em đã quên rồi sao?... Nhưng cô ấy từ chối giúp đỡ hoặc thậm chí lắng nghe anh. Cứ như thể cô ấy đã có quá nhiều điều bức bối với anh, quá nhiều thứ để trách móc anh ngoài sai lầm nho nhỏ trong một đêm đó.

Cứ như thể cô ấy chỉ chờ đợi một cái cớ để chấm dứt mối quan hệ của họ.

Thế mà, anh đã chẳng nhìn thấy trước điều gì... Anh ngã ngựa người. Mười năm bên cạnh cô ấy mà anh không hiểu cô ấy. Không nhận ra cô ấy.

Anh khám phá ra những bữa súp từ thiện, những Restos du Cœur (Nhà hàng Trái tim) mà anh chưa từng thèm cho đi dù chỉ một xu nhưng họ, không chút hận thù, cho anh ăn.

Anh khám phá ra sự sa sút, dần dần, không ngừng. Thứ gặm nhấm anh, ngày này qua ngày khác.

Anh khám phá ra ánh mắt của người khác, dữ dội hay cảm thông, đổ dồn lên anh, như một lời sỉ nhục.

Không thể chịu nổi.

Anh khám phá ra sự thờ ơ của đám đông, hàng ngàn con người chỉ tránh không đâm lên anh.

Những con người mà trước đây anh từng thuộc về.

Anh học được sự cô đơn giữa đám đông. Thứ tồi tệ nhất. Tàn nhẫn nhất.

Anh học cách giơ tay xin ăn, ở cửa xe hơi, với người qua đường trong tàu điện ngầm, với du khách trước các nhà ga. Anh học được cảm giác đau đớn khi làm vậy.

Anh học được bầu trời đêm, cái lạnh, mưa, bão.

Đi tiêu trong các rãnh nước hoặc chậu cây. Không tắm rửa hàng ngày, không ăn đủ bữa.

Chăm dứt những kỳ nghỉ ở Courchevel hay Tây Ban Nha. Chăm dứt những món ăn ngon do người vợ chung thủy nấu. Chăm dứt những câu chuyện anh đọc cho Charlotte nghe mỗi tối. Vào tù, những bộ com-lê, cà vạt và giày hiệu. Quên đi sự ám áp của tổ ấm nơi đôi khi anh cảm thấy chán. Quên đi Rémy.

Tất nhiên, anh cố gắng gặp lại con gái. Qua nhiều tháng, nỗi nhớ thực sự trở nên không thể chịu nổi... Bằng cách đi nhờ xe, anh xuống tận Lyon. Nhưng khi đến gần ngôi nhà cũ, anh đổi ý, không thể vượt qua những mét cuối cùng.

Tê liệt vì ý nghĩ phải cho Charlotte thấy anh đã trở thành cái gì.

Sợ làm con bé sợ. Xấu hổ vì bản thân. Vì đồng đồ nát đó trông hao hao giống anh.

Cũng sợ gặp lại vợ cũ. Sợ phát hiện ra cô ấy đã xây dựng lại cuộc sống, rằng anh đã bị thay thế bởi một người đàn ông khác, chỉ sau vài tháng vắng mặt.

Thế là, anh tự thuyết phục mình rằng sẽ quay lại sau, khi anh đã lấy lại được hình dáng con người. Khi anh đã lấy lại được địa vị xã hội, thứ hạng của mình.

Nhân phẩm của mình.

Bởi vì, chắc chắn, đây chỉ là một giai đoạn khó khăn, một tai nạn trên đường đời.

Bởi vì, chắc chắn, anh sẽ vượt qua. Sẽ trở lại thành con người trước đây.

Rémy đã không bao giờ trở lại Lyon. Mỗi sáng, khi thức dậy, một câu nói lại hiện về. Như một nhát búa trời giáng vào đầu.

Giá mà mình đừng có phá rồi thì tốt hơn biết mấy !

Mỗi khi nghĩ lại, hắn sẵn sàng tự đâm một nhát dao vào tim. Rồi xoay vết thương vài vòng cho chắc.

Cô ta chẳng có gì đặc biệt cả, con nhỏ đó ! Chỉ là việc chơi nhau với vợ của ông chủ khiến hắn khoái. Nó chứng minh cho hắn thấy hắn có sức quyến rũ. Nó khiến cuộc sống của hắn thêm chút gia vị.

Một chút gia vị ư ?

Nó thẳng cánh gây ra đám cháy, đúng vậy ! Cho đến khi chỉ còn lại đồng tro tàn. Một vé một chiều thẳng xuống địa ngục.

Chỉ vì một cuộc tình một đêm mà hôm nay hắn phải ở đây. Cuộc đời thật tàn bạo. Không chút thương xót.

Chương 4

8 giờ 30

Nghĩ lại hồi trẻ mình từng đi săn ! Rémy giận dữ. Đồ ngốc ! Tôi thề sẽ không bao giờ tái phạm nữa, lạy Chúa !

- Giữ hơi sức đi ! Sarhaan khuyên.

Họ đã ngừng chạy. Họ đi bộ, nhanh, ngoài các lối mòn, giữa lòng khu rừng thứ mà họ cảm thấy như đang che chở họ. Rémy tiến lên ngay sau người Mali, trong khi những người Chechnya đóng vai trò tiên phong dò đường.

- Chết tiệt, tôi bắt đầu tin rằng khu đất này không có hàng rào !

- Chắc chắn phải có ! người da đen đáp lại. Nếu không, thì đối với chúng ta sẽ quá dễ dàng !

- Làm sao mà người ta có thể có một mảnh đất lớn đến thế ?

- Khi người ta có tiền.

- Bây giờ rồi ?

- Tám rưỡi. Họ đã đuổi theo chúng ta hai mươi phút rồi...

- Có lẽ họ đã đi nhầm hướng !

- Hy vọng là vậy...

- Tôi không thể tin được là chúng ta lại rơi vào cái bẫy này !

- Tốt hơn hết là im miệng đi, bây giờ...

- Tôi không thể tin được lũ bệnh hoạn đó lại thích tổ chức những cuộc săn đuổi người để giải trí cho ngày cuối tuần !

- Nước Pháp muôn năm ! Sarhaan châm biếm.

Eyaz và Hamzat vẫn im lặng, bị loại ra khỏi cuộc trò chuyện mà họ chẳng hiểu gì mấy. Chỉ vài từ, lác đác. Nhưng họ vẫn nắm bắt được tình huống bí hiểm. Vai trò họ đang đóng trong bộ phim tội tệ này. Họ hối hận vì đã rời bỏ đất nước của mình, dù cho ở đó, còn tệ hơn địa ngục. Họ thà chết ở quê nhà, giữa những người thân của mình, còn hơn là ở đây.

Đột nhiên, Rémy dừng bất động.

- Các anh có nghe thấy không ? hần thì thầm.

- Cái gì ?

- Lũ chó săn...

Họ giữ im lặng như tờ.

- Còn xa lắm, Sarhaan thì thầm.

- Nhưng chúng đang đến gần... !

Những người Chechnya lại bắt đầu chạy, những người khác nôi gót theo họ.

Chạy, luôn nhanh hơn. Xa hơn.

Chạy trốn cái chết đang lơ lửng trên đầu họ ; một con chim săn mồi với đôi cánh khổng lồ mà cái bóng của nó đã nuốt chửng họ.

Dù sao thì, đó chỉ là một trò chơi.

Con chim ăn xác chết lượn vòng trên bầu trời, phía trên khu rừng. Một con kền kền nâu, thật oai vệ khi bay, thật vụng về khi ở dưới đất... Vài mét bên dưới nó, bốn người đàn ông mặc đồ kaki đang bước đi hết tốc lực.

- Phải tìm thấy cô ta thôi ! Roland Margon kêu lên và lại tăng tốc.

- Rồi sao nữa ? Séverin hỏi. Chúng ta sẽ làm gì ?

Người chủ hiệu thuốc quay lại nhìn anh ta một cách giận dữ.

- Anh muốn làm gì ? tôi báo cho anh biết là chúng ta vừa giết một tên. Rằng thằng con trai của anh vừa giết một tên đấy !

- Này ! Tất cả chúng ta đều dính líu cả !

- Ủ, nhưng chính Gilles là người ra đòn chí mạng !

Thằng con trai vẫn im lặng ; nó dường như hoàn toàn suy sụp.

- Và nếu con nhỏ đó khai với cảnh sát, cả bốn đứa chúng ta sẽ đi tù ! Roland quả quyết.

- Chúng ta đâu có muốn giết hắn ! Với lại hắn là một kẻ giết người, một thằng khốn ! Séverin trả lời.

- Điều đó cũng chẳng thay đổi được mấy đâu, ông chủ quán trọ đột nhiên lên tiếng. Nếu cô ta tố giác chúng ta, chúng ta sẽ vào tù. Và trong một thời gian khá dài...

Họ im lặng một lúc, rồi Margon lại lên tiếng, nắm lại dây cương của đoàn người kỳ quặc này.

- Tôi có vợ, hai đứa con. tôi không muốn kết thúc trong tù. Vì vậy phải tìm thấy con nhỏ đó và bắt nó im

miệng.

Lại im lặng. Nặng nề, bị tổn thương. Đây tội lỗi hoặc sợ hãi.

- Có lẽ chỉ cần dọa nó là nó sẽ im miệng ? ông chủ quán trọ liều lĩnh nói.

- Dù sao thì, cũng phải tóm được nó đã, Margon kết luận. Và chuyện đó không dễ dàng đâu !

9 giờ 00

- Tôi không chịu nổi nữa rồi... Tôi sắp chết đến nơi...

Sarhaan nắm lấy cánh tay anh ta.

- Nhanh lên... Không được ở lại đây !

- Tôi sắp chết rồi, tôi nói lại với anh đấy !

- Nếu anh ở lại đây, đúng, anh sẽ chết !

- Anh làm phiền tôi quá !

Rémy cố gắng lấy lại hơi thở. Ba người bạn đồng hành của hắn cũng mệt. Nhưng họ tỏ ra bền bỉ hơn hắn.

- Cố gắng đi bộ, ít nhất là...

Rémy lại lên đường.

- Có lẽ họ không muốn bắn hạ chúng ta... chỉ là đang giải trí thôi, hấn nói bằng giọng rã rời.

- Anh có thấy ánh mắt của hấn ta không, thằng kia ? Anh có thực sự tin là hấn ta đang đùa không ? Anh nghĩ hấn ta sẽ để bọn anh về nhà sau chuyện này sao ? Bọn tôi, bọn tôi không thể đến chỗ cảnh sát được, nhưng anh, anh có thể... Thế nên, không, đây không phải là trò chơi.

Lập luận tàn khốc đó phá vỡ những ảo tưởng cuối cùng của Rémy. Dù hấn đã học được sự tàn ác của con người một cách cưỡng bức, hấn không thể chấp nhận rằng những kẻ giống mình lại có khả năng làm những chuyện như vậy.

Một sự kinh hoàng đến thế.

Những người bạn nhỏ của hấn, họ, có vẻ ít bàng hoàng hơn. Không nghi ngờ gì nữa, họ đã sống hoặc chỉ đơn giản là chứng kiến những điều khắc nghiệt đến mức họ biết con người có thể đi đến đâu.

Đến những cực điểm nào. Đến sự man rợ nào. Đột nhiên, Eyaz bắt đầu hét lên, ra hiệu lớn. Bức tường. Cuối cùng thì cũng đến.

Họ lao tới, ngẩng đầu lên. Đúng hơn là Vạn Lý Trường Thành.

- Chết tiệt ! Chúng ta sẽ không bao giờ vượt qua được thứ này đâu ! Rémy nguyên rủa.

Hai mét rưỡi chiều cao, phía trên là một hàng rào kim loại.

- Chúng ta có thể qua được ! Sarhaan quả quyết.

- Ủ, nhưng không phải tất cả. Chắc chắn sẽ có một người phải ở lại đây...

Ba người vượt qua, một người ở lại. Ba người sống, một người chết. Ams tram gram... (Kiểu đếm chọn trong trò chơi trẻ con)

Họ nhìn nhau một lúc, trong khi tiếng sủa từ xa nhắc nhở họ rằng họ không có thời gian để bóc thăm, cũng không có thời gian để trao đổi những lời tạm biệt đau lòng.

- Được rồi, các anh trèo lên vai tôi, Sarhaan quyết định. Các anh đi tìm sự giúp đỡ và tôi, tôi sẽ đợi các anh... Tôi trông cậy vào các anh đây, nhé ?

Rémy nhìn anh ta với sự ngưỡng mộ. Chưa bao giờ, chưa từng có ai hy sinh vì hắn. Trong một khoảnh khắc,

hắn nghĩ đến việc thế chỗ anh ta. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Người Mali đứng quay lưng vào tường thành, ra hiệu cho Hamzat, người không do dự thêm nữa. Cái thang ngắn, anh ta đã ở trên vai gã Black to lớn. Anh ta bám vào đỉnh tường. Sarhaan khó lòng chịu đựng được sức nặng của gã khổng lồ trẻ tuổi người Chechnya, nhưng anh ta vẫn trụ vững.

Trầm tĩnh chịu đựng.

- Đi nào ! Rémy cổ vũ. Đi đi, anh bé ! Vượt qua đi... Tôi sẽ quay lại với lũ côm, Sarhaan, tôi thề !

Eyaz cũng thúc giục anh trai mình đẩy nhanh chuyển động.

Hamzat gắng sức trèo lên bằng cách bám vào một cọc kim loại. Và đột nhiên, một cú sốc. Anh ta hét lên, buông tay, ngã ngựa ra sau.

Đập xuống đất với một âm thanh kinh khủng.

Ngay tại đó, dưới chân người anh trai của mình.

Trốn sau một bụi cây, một tảng đá ? Hay chạy nhanh nhất có thể ?

Lúc này, Diane đã chọn chạy trốn. Theo bản năng.

Cô biết họ đang ở đằng sau. Ngay phía sau. Khoảng cách rất nhỏ, rất mong manh.

Như hy vọng sống sót của cô lúc này vậy.

Cô biết họ đang lùng sục khu vực để tìm kiếm cô.

Để giết cô.

Bằng một viên đạn vào đầu hoặc tệ hơn. Bằng cách đánh đập cô tàn nhẫn, như gã thanh niên với khuôn mặt kinh hãi và những tiếng kêu đau đớn vẫn ám ảnh cô.

Cô đã dừng lại vài giây để xem bản đồ. Tay cô run rẩy, tầm nhìn mờ đi. Trái tim cô như muốn nổ tung.

Cô biết khá rõ mình đang ở đâu.

Quay lại chiếc xe của mình, đó là điều cô phải làm.

Trước khi lại lên đường, cô lại thử sử dụng điện thoại di động ; đương nhiên là không có sóng.

- Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt...

Cô có hướng chiếc điện thoại về mọi phía cũng vậy, nó vẫn cứ nhấp nháy một cách vô ích.

Đã thế nó không bắt được sóng ở làng, thì ở đây...
Giữa chốn không người. Cô lại đi tiếp.

Để tới được chiếc xe, cô sẽ phải quay trở lại.

Địa hình gồ ghề ; việc di chuyển bên ngoài các lối mòn thường là bất khả thi. Quá nguy hiểm. Nếu cô gãy chân, cô sẽ phải chết.

Sau khi chạy thẳng về phía trước, bị trầy xước da trên những bụi cây gai, vụn mắt cá chân, cuối cùng cô cũng đáp xuống một con đường mòn trong rừng mới. Nếu tính toán của cô là chính xác, những kẻ truy đuổi đang ở thấp hơn. Vì vậy, cô nên đi vòng qua họ từ phía trên.

Trừ khi cô đâm đầu đúng vào họ.

Năm mươi năm mươi.

Một phần ngàn...

9 giờ 30

Hàng rào điện. Lẽ ra họ nên nghi ngờ điều đó. Lũ khốn đó đã tính toán mọi thứ.

Quá dễ dàng.

Rémy tiến bước. Gần như một cái máy. Chân nọ bước trước chân kia, sức nặng của Hamzat đè lên vai hấn. Anh ta vỗ đầu gối khi ngã ; anh trai anh ta, Sarhaan và Rémy thay phiên nhau đỡ, giúp đỡ anh ta. Anh ta, kẻ thậm chí còn không than phiền, chỉ nhăn mặt mỗi khi bàn chân phải chạm nhẹ xuống đất.

Rémy tiến bước.

Với sức nặng của nỗi sợ đè nén trái tim hấn. Sức nặng của sự mệt mỏi, như một quả tạ xích vào chân hấn.

Sức nặng của quá khứ nơi mọc lên những sự hối hận và nuôi tiếc.

Hấn bước đi với cảm giác rõ ràng là mình đang đi lùi. Đang chìm sâu vào nỗi u sầu. Vào hư vô.

Mình sắp chết. Trong khi mình chưa tận hưởng được gì. Trong khi mình đã có một cuộc sống chó má.

Mình sẽ chết như một con chó.

Hợp lý, sau tất cả. Chết như cách hấn đã sống.

Lẽ ra giờ này hấn phải ở một nơi khác. Đang thưởng thức một bữa sáng thịnh soạn cùng vợ và con gái. Hấn gần như có thể ngửi thấy mùi bánh sừng bò, mùi cà phê. Gần như có thể nghe thấy tiếng cười của Charlotte, luôn

vui vẻ khi vừa nhảy ra khỏi giường.

Nhưng không, hắn ở đây, lang thang trong những khu rừng khắc nghiệt này, với những người xa lạ đang chạy trốn như hắn. Với người bị thương này, ngày càng nặng thêm.

Với lũ khốn đó đang săn lùng hắn, như săn thú.

Hắn đã trở thành con mồi. Không hơn.

Một trò tiêu khiển cho những tên tử phú biến thái, khát máu.

Hắn nhận ra hắn ở đây vì hắn đã không còn thuộc về cuộc sống nữa.

Một thứ rác rưởi được nhặt từ thùng rác.

Không gia đình, không bạn bè, không ai quan tâm đến tương lai của mày.

Thằng thối tha đó nói đúng. Nếu tôi biến mất, không ai sẽ nhận ra đâu.

Có thể ném tôi vào một ngôi mộ tập thể, không ai sẽ đòi lại thi thể tao.

Tôi có thể chết, mọi người đều mặc kệ.

Tôi chẳng là gì. Đã không là gì từ lâu lắm rồi.

Một xác chết biết thở, biết nói và biết đi.

Tôi không còn tồn tại nữa.

Đã chết rồi.

Vậy, tại sao tôi lại sợ hãi đến thế ?

Chương 5

10 giờ 00

Thường thì, những cuộc đi săn giữa các người bạn là những khoảnh khắc đặc biệt mà họ không bao giờ bỏ lỡ vì bất cứ điều gì trên đời. Roland Margon giao chìa khóa hiệu thuốc cho trợ lý của mình, Hugues đóng cửa nhà trọ, Séverin Granet và con trai bỏ lại việc đồng áng trong thời gian một ngày. Không, họ sẽ không bỏ lỡ nó vì bất cứ điều gì. Những khoảnh khắc thân tình, của tình bạn chân thành.

Nhưng hôm nay, những khuôn mặt khép kín, cứng nhắc, lo lắng. Những ánh mắt hơi bối rối, những tâm hồn bất an.

Nỗi sợ hãi, có thể cảm nhận được.

Lời nói, khá hiếm hoi.

Tuy nhiên, Séverin bất ngờ cất giọng khàn khàn với chất giọng đặc trưng.

- Tôi hy vọng anh không nhầm ! Nếu nó đi theo hướng khác, thì chúng ta tiêu rồi...

- Nó chắc chắn sẽ cố gắng quay lại xe của nó, Roland đảm bảo. Hợp lý mà. Đó là điều tôi sẽ làm nếu ở vào vị

trí của nó, dù sao đi nữa !

- Và nếu nó tới đó trước chúng ta thì sao ?

- Nó không biết vùng này, nó không thể đi bằng con đường chính vì sợ gặp chúng ta. Chúng ta sẽ tới trước nó, chắc chắn. Chúng ta mai phục gần xe của nó và chỉ việc chờ đợi.

- Ủ, chỉ việc chờ đợi ! Hugues lâm bầm.

- Im đi ! Roland ra lệnh. Thế này hoặc là vào tù, đừng quên đấy.

- Anh có chắc đó là xe của nó mà chúng ta đã thấy lúc đến không ? Gilles lo lắng hỏi.

- Tại sao ? Anh có thấy cái nào khác không ? Biển số 75, nữa ! Nó đã nói là nó đến từ Paris mà, phải không ?

Họ tiếp tục cuộc truy tìm trong im lặng trong một bầu không khí ngột ngạt bất chấp làn gió nhỏ lạnh lẽo đang ôm lấy những ngọn núi Cévennes một cách hơi thô bạo. Mặt trời đã bị che khuất, cơn bão sẽ ập đến trong ngày, chắc chắn.

Không có cơ hội nào thoát khỏi nó.

- Có lẽ không phải là hấn sau tất cả, Séverin đột nhiên thì thầm.

Ông chủ quán giật mình, chỉ vì nghe thấy giọng nói của người bạn mình.

- Hả ? Roland gần giọng.

- Có lẽ không phải ông đạo sĩ giết Julie Granet lặp lại.

- Hiển nhiên là thằng tâm thần ấy đã bóp cổ cô ấy rồi! Người được sĩ đáp trả. Anh muốn nói là ai chứ ?!

- Tôi không biết nữa... Chết tiệt, nhưng chúng ta đã làm gì vậy ?

- Tôi, tôi chỉ muốn chúng ta bắt hấn thôi, không phải giết hấn ! Roland nổi giận. Nếu mấy người không kích động lên như vậy !

Gilles đột nhiên tóm lấy vai anh ta, buộc anh ta phải quay lại.

- Anh cũng đấm như bọn tôi, tôi nhắc lại đấy !

- Tôi biết. Tất cả chúng ta đều cùng chung cảnh ngộ. Vì vậy, chúng ta sẽ cùng nhau thoát ra, được chứ ? Giờ thì bỏ tay ra, và nhanh lên...

Gilles nghe theo, cúi mắt xuống và buông vũ khí. Anh chìm đắm lại vào dòng suy nghĩ của mình. Nơi bị chiếm đóng bởi hai khuôn mặt ; khuôn mặt của Sylvain, đã chết dưới những cú đánh. Và khuôn mặt của Julie.

Julie tuyệt vời. Julie siêu phàm.

Người khiến mọi đàn ông điên đảo khi đi ngang qua.

Người chưa từng thềm đặt ánh mắt rực lửa của mình lên con người tầm thường của anh. Chưa từng thềm dành cho anh dù chỉ một nụ cười. Anh, một kẻ nông dân đơn thuần, như cha của anh, với số phận mờ mịt là sẽ tiếp quản trang trại vào một ngày không xa. Hơn nữa, anh cảm thấy mình chẳng có khả năng gì khác, như thể mảnh đất khắc nghiệt nhưng màu mỡ này không cho anh lựa chọn nào khác.

Anh thuộc về nó.

Anh không thể dứt rời khỏi nó, anh tin rằng nếu làm vậy, anh sẽ héo úa như một cái cây bị nhổ khỏi đất của nó.

Phải, một ngày nào đó, anh sẽ là chủ sở hữu của tất cả những thứ này. Đủ để một gia đình sống dư dả.

Tất cả những điều đó, anh đã sẵn lòng chia sẻ với Julie, cô ấy cũng là một đứa con của vùng quê này. Cô ấy cũng là con gái của một nông dân. Nhưng không giống như anh, cô nuôi dưỡng những khao khát trốn chạy, muốn chinh phục thủ đô, chinh phục thế giới.

Julie...

Đã bao nhiêu lần anh mơ về cô ấy ? Cô ấy đã chiếm giữ bao nhiêu đêm của anh ?

Đã bao nhiêu lần anh lảo đảo theo những bước chân uyển chuyển của cô ?

Đã bao nhiêu giờ đồng hồ chờ đợi cô ấy, ở nơi anh đoán là cô ấy sẽ xuất hiện ? Chỉ đơn giản là để ngắm nhìn bóng dáng cô trong vài giây.

Bao nhiêu hình ảnh được đánh cắp...

Anh nhớ ngày cô ấy để quên chiếc khăn choàng màu xanh ở quán rượu trong làng. Trước khi trả lại cho cô, anh đã giữ nó suốt một tuần. Trong túi anh, trên giường anh. Hít hà hương thơm tinh tế của nó, không chút chán nản.

Và cơn giận dữ ấy, khi anh thấy cô ấy đưa tình với một kẻ khác, khi anh bắt gặp cô, tay trong tay với một

gã đàn ông chẳng có gì hơn anh.

Chẳng có gì hơn ? Chắc chắn là có. Con giận, khi đó, càng thêm mãnh liệt. Nỗi đau, càng thêm sâu sắc. Sự nhục nhã, lên đến tột cùng.

Anh đã có thể cho cô ấy bất cứ thứ gì. Ngoại trừ việc cô ấy chẳng muốn gì từ anh.

Bởi vì đơn giản là anh không hề tồn tại. Bị loại khỏi thế giới của cô, khỏi tầm mắt của cô, khỏi tầm nhìn của cô.

Khỏi cuộc đời cô.

Anh ít nhất cũng mong cô ấy căm ghét anh. Ít nhất là vậy.

Nhưng không, cô ấy không nhìn thấy anh.

Trong khi anh không nhìn thấy ai khác ngoài cô. Không nghĩ đến ai khác ngoài cô. Không hy vọng vào ai khác ngoài cô.

Nỗi ám ảnh giết người, hủy diệt, thiên hoạn.

Gilles đi sau cha mình. Nhưng trước mặt anh, chỉ có Julie. Ở khắp mọi nơi, trong từng cơn gió mạnh, từng tiếng lá xào xạc. Khuôn mặt cô hiện lên, trong những

thân cây, trong những cơn gió ngược của bầu trời.

Trong khi cô ấy đã chết.

Nhưng ngay cả khi bị giam cầm ở thế giới bên kia, cô vẫn tiếp tục ám ảnh anh.

Cũng hợp lý thôi, đối với một bóng ma.

Anh đã tưởng rằng một khi cô đã được chôn cất, cô sẽ ngừng làm tổn thương anh.

Anh đã nhầm. Giờ còn tệ hơn trước.

Đột nhiên, một con hươu băng qua cách nhóm năm mươi mét ; con chó cái dừng phắt lại.

Con vật tuyệt đẹp do dự một chút, nhìn họ.

Như một phản xạ, một thói quen dai dẳng, họ muốn bắn. Muốn giết.

Con vật bỏ chạy với tốc độ ánh sáng.

Hôm nay, nó thật may mắn.

Hôm nay, nó không phải là con mồi.

- Có lẽ chúng ta nên trốn đi ? Sarhaan đề nghị. Nó gần như không thể đi nổi nữa rồi...

Hamzat xanh xao một cách khủng khiếp, nổi đau đớn làm biến dạng khuôn mặt anh. Anh già đi cả chục tuổi chỉ trong một giờ. Thật đáng sợ.

Anh ấy còn quá trẻ, mới mười sáu tuổi, vừa mười sáu.

- Lũ chó săn sẽ tìm thấy chúng ta trong nháy mắt thôi!
Rémy đáp. Máy thứ khôn kiếp đó đang theo dấu vết của chúng ta ! Không phải tự nhiên mà thằng khôn nạn kia bắt chúng ngủi ửng của chúng ta đâu ! Phải tiếp tục đi, đó là cơ hội duy nhất để chúng ta thoát thân ! Đừng đi xa bức tường quá, rồi chúng ta sẽ tìm được chỗ dễ vượt qua thôi... Một chỗ hử !

- Chúng ta không bao giờ vượt qua được đâu ! Ở đâu cũng có điện !

- Nghe này ông bạn, nếu chúng ta trốn, thì khác nào ngồi chờ chết, OK ? Vì vậy, anh muốn làm gì thì làm, nhưng tôi sẽ tiếp tục tìm lối ra khỏi cái đồng hỗn độn chết tiệt này !

- Đừng nóng, Sarhaan hòa giải.

Đột nhiên, Rémy tự hỏi tại sao mình không bỏ họ lại, tại sao mình không tăng tốc. Sau tất cả, những gã này chẳng là gì với anh ; ngày hôm qua, anh còn chẳng biết họ là ai ! Anh chợt nhận ra rằng, nếu một mình, anh sẽ

còn khiếp sợ hơn nữa.

Nhưng đó có thực sự là lý do duy nhất ?

- Phải cố đến đêm đã. Sau đó chúng ta sẽ tính, anh kết luận.

Hamzat bám vào vai Sarhaan và vai anh trai mình. Như thể bám vào sự sống vậy. Chân anh sưng to khủng khiếp. Con đau xé ruột với mỗi cử động. Anh bị vỡ sọ khi ngã, máu đầm đìa gáy và chiếc áo hoodie cũ rách nát của anh.

Cơn đau đầu khủng khiếp.

Khát. Khát một cách khủng khiếp.

Nóng, lạnh. Cùng một lúc.

Sợ hãi.

Tuy nhiên, cái chết, anh đã biết nó. Vì đã nhìn thấy nó tận mắt. Đã ở bên nó quá thường xuyên ; tránh nó quá thường xuyên. Đã giẫm lên nó, đã cười vào mặt nó.

Đã chìm đắm trong nó, suốt những đêm dài.

Anh đến từ nơi luyện ngục, giờ lại quay về vạch xuất phát.

Giờ, anh biết.

Rằng anh sẽ chết.

Rằng anh đã rời bỏ quê hương để đến một nghĩa địa.

Rằng anh đã tự đào mồ cho mình bằng cách theo anh trai đến vùng đất xa lạ này.

Anh biết rằng vận may đã đi đường vòng để tránh anh. Rằng Chúa đang trừng phạt anh vì điều gì đó. Chỉ có điều anh không biết là vì gì... Chẳng lẽ anh chưa bị trừng phạt đủ sao ? Một tuổi thơ kinh hoàng, một tuổi thiếu niên còn tồi tệ hơn. Tại sao số phận cứ khăng khăng đeo bám anh như vậy ?

Anh có cố gắng tìm kiếm, anh cũng không thấy. Không hiểu. Cũng chẳng còn sức để hiểu nữa.

Đột nhiên Rémy dừng phắt lại. Họ đã tới rìa khu rừng. Phía sau ranh giới của thảm thực vật, một vùng nước rộng lớn lấp lánh dưới ánh mặt trời. Một khung cảnh bình dị cho một tình huống như ác mộng.

- Tốt hơn là nên trú ẩn, anh ta nói.

- Ủ, Sarhaan đồng ý. Đúng là tốt hơn thật...

Eyaz lên tiếng. Nửa tiếng Anh, nửa tiếng Pháp, với một chút ngôn ngữ lạ, anh cố gắng giải thích điều gì đó với họ. Đi về phía vùng nước, đặt chân xuống nước để lũ chó mất dấu.

- Anh nói đúng ! Rémy kêu lên. Nếu chúng ta đi trong nước, chúng sẽ không thể đánh hơi được chúng ta nữa !

Họ lại tiếp tục con đường khổ nạn của mình, tiến lại gần cái đầm. Nhanh chóng, mặt đất trở nên xốp mềm. Đôi chân tả tơi của họ lún xuống. Họ muốn đi vòng qua hồ để tới khu rừng đối diện. Họ vẫn đi thành đôi để đỡ người bị thương, kẻ đang bước đi khó nhọc trong vùng đầm lầy này.

Khó khăn hơn dự tính. Hamzat đổ gục. Họ đỡ anh dậy, động viên anh. Người anh của anh thậm chí còn lầm nhảm một bài hát quê hương họ. Để bịt miệng nỗi khiếp sợ.

Để thách thức số phận khét tiếng kia.

Đó là lúc họ nhận ra mình không cô đơn.

Rằng thần chết đang nhìn thẳng vào họ.

Ngài Lord trao đổi một ánh mắt đồng lõa với Delalande. Người khách hàng duy nhất của ông ta từng

tham gia nhiều cuộc săn đuổi.

Một tay thường xuyên. Một kẻ nghiện săn người.

Đây là lần thứ tư của hắn, hôm nay.

Trước khi lên yên, trong khi con mồi của họ đang chạy trốn vào rừng, những người tham gia đã lựa chọn.

Bốn con mồi, bốn thợ săn. Tùy họ chọn mục tiêu của mình.

Như những tay buôn ngựa lựa chọn thú vật để đưa vào lò mổ.

Với sự quan tâm đến phép lịch sự với phụ nữ, những người đàn ông để cho người đàn bà Áo kia lên tiếng trước rồi chia nhau ba người còn lại.Ồ vâng, hôm nay có một người phụ nữ trong số họ...

Anatoli Konstantinovitch Balakirev, tay thợ săn người Nga, đã không ngần ngại ; chính theo yêu cầu của hắn mà Ngài Lord đã đi tìm những người Chechnya. Hai với giá của một ! Tất nhiên, hắn đã trả thêm một chút phụ phí để có thứ mình muốn.

Để thỏa mãn ảo tưởng của hắn.

Gọi món theo ý, luôn luôn đắt hơn.

Gã người Nga là một tay săn cừ khôi ở đất nước hắc. Nhưng hắc đại diện cho gần như tất cả những gì Ngài Lord khinh thường.

Hắc thuộc số những tài phiệt đã tích lũy được một khoản chiến lợi phẩm khổng lồ nhờ tận dụng sự phục hồi của chủ nghĩa tư bản vào những năm chín mươi, nhờ sự tư nhân hóa các doanh nghiệp nhà nước được bán với giá rẻ mạt.

Vâng, Balakirev đã kiêu hãnh cắm cờ của mình trên đỉnh một ngọn núi tiền. Nhưng, nếu hắc sở hữu một khối tài sản đáng ghen tị, thì hắc chẳng sở hữu được mấy thứ khác. Thô lỗ, tục tĩu, nguyên thủy, tầm thường, tục tĩu... Suu tập các tác phẩm nghệ thuật vì chúng đắt giá, nhưng không thể phân biệt nổi một bức của Renoir với một bức của Monet.

Phô trương với những gái mại dâm hạng sang, trong những khách sạn sang trọng.

Kẻ không săn bắn, mà là tàn sát thú săn bằng súng kalashnikov.

Một tay đồ tể, không hơn.

Một tay đồ tể cũng đau lòng, tuy vậy. Bởi theo những gì Ngài Lord hiểu được, Balakirev đã mất một người

con trai trong một vụ khủng cha do những chiến sĩ kháng chiến Chechnya thực hiện. Đó là lý do hấn muốn một món đặc biệt. Chắc chắn, hấn đã tham gia bất kể quốc tịch của con mồi là gì, nhưng lần này, nó sẽ còn ngon miệng hơn nữa...

Balakirev đã trả giá cao và nhất là, hấn được ai đó giới thiệu, một người mà người ta không thể từ chối điều gì. Vì thế, Ngài Lord không thể loại hấn ra khỏi câu lạc bộ rất riêng tư của mình.

Anatoli đã chọn Hamzat, chàng trai trẻ vùng Caucasus.

Tiện thật ; chính hấn là người đã thử nghiệm hàng rào điện trước tiên.

Chính hấn sẽ được phục vụ như món khai vị.

Balakirev đã thềm thuồng chảy nước miếng...

Diane vừa bước ra một lối mòn mới.

Tĩnh lặng tuyệt đối. Không một bóng người ở chân trời.

Cô thở dài, rồi mỉm cười. Cô thậm chí còn muốn cười to !

Cô vừa nhận ra nơi này, nơi cô đã đi qua sáng nay. Ngã tư đường này đặc trưng quá ! Giờ thì cô biết cách để về chỗ chiếc xe của mình rồi.

Được cứu rồi.

Với điều kiện tránh mọi cuộc chạm trán xấu. Họ đâu rồi ?

Những tên khốn ấy đâu rồi, những kẻ có khả năng hợp sức lại bốn người để tàn sát một người đàn ông ?

Có khả năng xả súng vào anh ta đến chết. Lại còn có khả năng, làm biến mất cái xác để xóa tội ác của mình. Với một sự bình tĩnh đến rợn người.

Có khả năng làm mọi thứ.

Nỗi sợ làm đôi chân cô run rẩy, đập vào đầu cô như một cái dùi cui.

Tuy thế, vẫn phải tiến lên.

Cô sẽ cố hết sức kín đáo. Cô ước gì mình là một trong những con hươu nai kia ! Nhanh nhẹn, lẹ làng, vô hình. Mạnh mẽ. Hoặc là một con kền kền, để có thể bay lượn trên không... Nhưng cô chỉ là con người.

Cô bước vào đoạn đường dốc, với bước chân đều đặn. Với tốc độ này, cô sẽ chỉ mất chưa đầy nửa giờ để về tới chiếc xe mà cô chưa bao giờ khao khát được gặp lại đến thế !

Nửa giờ, không hơn.

Ba mươi phút lo âu, kinh hãi.

10 giờ 30

Họ đứng im một lúc.

Đoàn người chết chóc vừa xuất hiện từ khu rừng bên phải họ.

Cách ba trăm mét, nhiều lắm.

Ba trăm mét ngăn cách họ với cái chết.

Lần này, thế là hết. Điểm cuối, mọi người xuống xe.

Sau vài giây bất động, họ muốn chạy lại.

Nhưng Hamzat không thể. Không thể nữa. Hoặc không muốn nữa.

Sarhaan và Eyaz không buông anh. Rémy cũng vào cuộc. Giờ có ba người lôi anh ta đi một cách cưỡng ép trong khi những kẻ cưỡi ngựa đã dừng lại để hưởng

thụ viễn cảnh. Còn lũ chó thì đã bắt đầu tru lên ở cuối những sợi dây dài vô tận được giữ bởi những tay sai của Ngài Lord.

Sau hai mươi mét hành hạ, Hamzat đổ gục.

- Đi đi ! anh kêu lên.

Những người khác lại đỡ anh dậy, từ chối đầu hàng.

- Các anh, đi đi ! chàng trai trẻ Chechnya lập lại. Các anh... hãy tự cứu mình !

Những kẻ cưỡi ngựa vẫn không nhúc nhích. Tại sao ?

- Đi đi ! người bị thương nài xin.

Sarhaan và Rémy nhìn nhau, kinh hãi. Ở lại và chết ; hoặc chạy và chết sau. Bỏ rơi bạn bè của họ cho số phận bi thảm. Bởi Eyaz sẽ không bỏ em trai mình. Họ sẽ đi cùng nhau.

Những con ngựa tiến lên chậm rãi, thậm chí chẳng vội vàng.

Hamzat lại nài xin người anh của mình. Nhưng anh ta vẫn kiên quyết. Anh ta gắng gượng công anh trên lưng, cố gắng tiến lên trong vũng lầy bất chấp gánh nặng trên vai. Anh ta ngã, Sarhaan quay lại để giúp anh một tay.

Khỏe hơn người Chechnya nhiều, giờ thì anh ta vác Hamzat trên lưng mình.

Ngài Lord tóm lấy khẩu carbine của mình. Những phát nổ đầu tiên.

Họ sẽ không thoát được nếu không tăng tốc.

Hamzat đã hiểu rõ điều đó. Anh từ bỏ, dứt khoát, để mình trượt xuống nền đất xốp, khiến mình không thể bị khiêng đi được nữa.

Anh gửi gắm vài lời với người anh của mình, có lẽ là một lời cầu xin. Rồi, chỉ bằng một ánh mắt, anh ra lệnh cho Sarhaan và Rémy hành động trước khi quá muộn.

Có những khoảnh khắc mà rào cản ngôn ngữ không còn tồn tại...

Anh Da đen và người Pháp do dự một lúc ; một phát nổ thứ ba khiến họ quyết định. Họ tóm lấy Eyaz, cố ép anh ta đi theo mình. Nhưng anh ta chống cự, vật lộn, từ chối.

Những giây trôi qua, cái chết đến gần.

Thế là, Sarhaan và Rémy bỏ chạy ; nhanh nhất có thể, họ men theo cái đầm. Với tiếng vó ngựa nện xuống đất.

Với cảm giác tội lỗi đang bóp nghẹt họ, làm chậm bước họ.

Với vài viên đạn bay vèo vèo gần tai nhưng sẽ không trúng họ.

Thông thường, mục đích duy nhất của những phát súng đó là buộc họ phải từ bỏ Hamzat.

Hamzat, người vẫn đang nằm dưới đất, dõi theo họ qua làn nước mắt. Nó không khóc vì nó bị kết án tử ; mà là vì người anh trai của nó vẫn còn ở đó, bên cạnh nó. Một thành lũy vô dụng chống lại một cái chết đã được báo trước.

Sang đến bên kia vũng nước, hai người may mắn sống sót ngoảnh lại nhìn.

Những kỵ sĩ không đuổi theo họ. Họ vây quanh những chàng trai trẻ người Chechnya.

Hamzat đã đứng dậy trong một nỗ lực cuối cùng để giữ lấy phẩm giá.

Chết khi đang đứng.

Hai tên túm lấy Eyaz và giữ hắn ta xa khỏi người em trai.

Đó là lúc gã Ngài Lord ra lệnh cho lũ chó im tiếng và nói chuyện với những kẻ sống sót, bằng một giọng nói có thể làm rung chuyển cả Địa ngục.

- Bọn ta sẽ chăm sóc các ngươi sau ! Giết các ngươi bây giờ thì quá dễ dàng !

Quá nhanh chóng ! Vậy thì hãy tận hưởng màn trình diễn đi !

Eyaz cố lao đến cứu em trai, nhưng hai tên tay sai ngăn hấn lại.

Bằng tiếng mẹ đẻ, hấn gào lên những lời lăng mạ, những lời đe dọa. Thật nực cười.

Gã lâu đài (châtelain) mỉm cười với hấn. Nụ cười khét tiếng và kinh tởm của hấn.

- Vì ngươi cũng đã muốn ở lại, ngươi sẽ được ở hàng ghế đầu...

Sarhaan và Rémy thậm chí không nghĩ đến việc chạy xa hơn nữa, vì đã hiểu rằng họ sẽ có thời gian để chạy trốn sau.

Đã hiểu rằng sẽ lần lượt từng người một chứ không phải tất cả cùng một lúc.

Những luật chơi nổi tiếng...

Rồi họ chứng kiến một cảnh tượng khiến máu họ đông thành đá. Lũ chó lại bắt đầu tru lên trong một bản giao hưởng tang thương.

Hamzat lùi lại, từ từ. Balakirev, vũ khí trong tay, tiến về phía nó.

- Để xem liệu anh có biết bơi không ! Hắn ta cười nhạo bằng tiếng mẹ đẻ.

Đôi mắt trợn ngược, Hamzat tiếp tục lùi lại trong sự khập khiễng. Nó lại ngã quỵ xuống.

- Đứng dậy ! Gã Ngài ra lệnh. Ta cứ tưởng những người thuộc chủng tộc của anh là những chiến binh dũng cảm chứ !

Tay thợ săn tiến lại gần con mồi khiếp sợ của hắn, kẻ đang cố gắng đứng dậy trên đôi chân của mình. Từng bước một, Hamzat lún sâu vào vùng nước bùn lầy.

Tiếng nổ xé toang bầu trời, xé toang màng nhĩ. Một con ngựa giống phóng lên, hất văng người kỵ sĩ xuống đất.

Hamzat hét lên một tiếng. Bị bắn trúng chân còn lại, nó ngã vật xuống. Nó cố gắng không chìm xuống, dần dần bị hút vào cỏi hư vô. Bởi lớp bùn lầy. Nó uống ừng ực nước nhiều lần, kêu cứu.

Eyaz lại cố lao về phía ao nước, nhưng những tay sai của gã Ngài giữ chặt hắn lại. Hắn trở nên hung dữ đến mức họ buộc phải đè hắn xuống đất.

Cách đó hai trăm mét, Rémy bắt đầu run lên. Từ đầu đến chân.

Sarhaan bịt chặt tai mình.

Buộc phải chịu đựng...

Những tiếng kêu cứu của người bạn họ đang chết đuối, một lần nữa.

Những tiếng kêu của chính người anh em mình.

Sự hấp hối từ từ của anh ta.

Vậy thì chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc sao...

Những giây phút dài vô tận, có lẽ là nhiều phút.

Cuối cùng, Balakirev lại gần. Dùng chân, hắn ấn đầu chàng trai trẻ.

Giữ nó dưới nước cho đến khi không còn cử động nữa.

Đẩy nó thẳng đến cõi tối tăm vĩnh viễn.

Chương 6

11 giờ 00

Cô ấy ở đó, cô ấy đang đợi nó.

Chiếc xe hơi nhỏ xinh màu xám của cô, đậu ngay ngắn bên lề con đường đất.

Diane dừng lại.

Chỉ còn vài chục mét nữa là đến được với thế giới văn minh.

Chỉ còn vài bước chân nữa thôi và thế mà...

Nỗi sợ hãi xoáy vào ruột gan cô, sự nghi ngờ cắt xé vào bắp chân cô.

Linh cảm của phụ nữ, điềm báo ?

Rình mò, cô quan sát, lắng nghe. Đánh hơi không khí xung quanh, như một con thú bị dồn vào chân tường.

Không một cử động, không một tiếng động, ngoại trừ vài tiếng chim hót, hơi thở của gió hay điệp khúc xa xôi của một dòng sông.

Bất chấp tất cả, đôi chân cô từ chối đưa cô tiến xa hơn.

Đi nào cô gái lớn, đừng sợ, đi đi... Chạy nhanh lên và nắm lấy vô lăng !

Cô siết chặt chìa khóa trong tay. Dám lấy một bước, rồi một bước nữa... Cô lại đứng im, núp sau một gốc cây. Cô lấy chiếc Nikon trong túi ra, chỉnh zoom ở mức tối đa. Cô quét qua khung cảnh, mở xẻ lớp thảm thực vật xung quanh. Trái tim cô đập vang lên trong cả hộp sọ.

Không có gì đáng báo động. Mọi thứ dường như yên tĩnh, im lặng. Thanh bình. Có lẽ là quá thanh bình ?

Đó là khi cô thấy một bụi cây run rẩy nhẹ, cách chiếc xe hai mươi mét. Cô tập trung vào chỗ đó và đoán được, xuyên qua các tán lá, một khối màu tối nằm dài trên mặt đất. Ảo giác ? Ảo ảnh sinh ra từ nỗi kinh hoàng ?

Một tia chớp xé qua đầu cô, đôi tay cô bắt đầu run lên.

Lùi lại.

Cô lùi lại, từ từ. Quay đầu sang phải, sang trái.

Chúng ở đó. Cô cảm thấy, biết điều đó. Cảm nhận nó tận trong ruột gan mình. Ở đó, xung quanh đây.

Đang phục kích.

Cô xoay người, lao đi hết tốc lực theo hướng ngược lại.

Tiếng nổ. Cú va chạm, nổi đau.

Cô ngã xuống, lập tức đứng dậy. Tiếp tục cuộc chạy trốn điên cuồng giữa những thân cây, những bụi rậm, những cây dương xỉ. Chúng đuổi theo cô, cô nghe thấy tiếng chúng. Âm thanh bước chân của chúng. Như một đội quân ác quỷ đang săn đuổi cô.

Nhưng không có chướng ngại vật nào ngăn cản cô, không vết thương nào làm cô chậm lại.

Phát súng thứ hai, suýt qua người cô ; cô hét lên. Nỗi kinh hoàng cho cô đôi cánh. Cô bay đi...

Rémy khóc. Đã lâu rồi điều đó không xảy ra với anh. Một khoảng thời gian dài vô tận. Ngay cả khi ở dưới đáy vực thẳm, anh đã không khóc.

Gần như là không.

Anh bước đi, ngay phía sau Sarhaan to lớn. Ngay phía trước Eyaz, kẻ dường như đã chết rồi. Người đã chết cuối cùng lúc với anh em trai trẻ của mình. Những tay thợ săn đã không giết hắn, quá độc ác để làm vậy. Họ để hắn đi theo hai người kia.

Trên hết, đừng quên những luật chơi.

Mỗi người một lượt.

Rémy bước đi, mà không biết tại sao.

- Tôi không muốn đi tiếp nữa, anh ta đột ngột tuyên bố.

Gã Da đen quay lại.

- Anh muốn để chúng giết anh à ?

- Dù thế nào thì, chúng ta cũng sẽ chết... Vậy thì, chạy để làm gì ? Để mua vui cho chúng ? Tôi ở lại đây, tôi đợi chúng... Tôi thách chúng đấy !!

Anh ta ngã vật xuống dựa vào một cây sồi oai vệ, duỗi dài đôi chân, lau khô nước mắt.

Sarhaan, quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh anh.

- Vậy thì tôi sẽ đợi cùng anh.

Rémy nhúu anh, ngạc nhiên.

- Anh muốn làm gì thì làm, anh bạn. Tôi không ép anh.

- Tôi sẽ không bỏ anh, Sarhaan nói một cách ngoan cố.

Eyaz cũng đã dừng lại. Ngồi cách đó vài mét, hấn che mặt giữa hai bàn tay, tận dụng lúc tạm dừng để thả trôi nỗi đau buồn của mình.

- Hai người cứ tiếp tục đi, có lẽ sẽ tìm thấy lối thoát, Rémy thì thâm thêm.

- Không thể không có anh, không.

- Tôi, tôi không thể nữa... Tôi không thể nữa...

- Không, anh không muốn nữa, khác nhau đấy.

Rémy lắc đầu.

- Bọn chúng sẽ bắt chúng ta chạy khắp nơi cả ngày, đến kiệt sức. Trước khi bắn hạ chúng ta như những con chó... Như chúng đã giết... Hamzat. Chết tiệt, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng hét của anh ấy... ! Tôi từ chối tiếp tục...

- Tôi hiểu, Sarhaan đảm bảo. Nhưng có một giải pháp khác...

- Ồ vậy à ? Giải pháp nào ?

- Chiến đấu.

Eyaz ngẩng đầu lên, lau đôi mắt. Như thể anh bé đã nắm bắt được ý nghĩa của từ đó.

- Chiến đấu ? Rémy lặp lại. Nhưng bằng cái gì ? Bọn chúng có ngựa, súng, radio ! Chó ! Xe hơi, chắc chắn ! Còn chúng ta, chúng ta có gì ? Hả ?

- Sự căm thù...

- Không, chính bọn chúng mới có sự căm thù ! Chúng ghét chúng ta đến mức tàn sát chúng ta ! Chúng coi chúng ta như những kẻ thấp kém, tệ hơn cả súc vật !

- Vậy thì, chúng ta có bản năng sinh tồn. Chúng ta có thể chống cự. Nếu có chết, ít nhất chúng ta đã thử mọi cách...

- Tôi không còn sức nữa rồi ! Tôi có cảm giác như một chiếc xe lu đã cán qua người tôi !

- Tôi cũng mệt. Nhưng tôi biết chúng ta có thể làm được. Nếu chúng ta ở bên nhau. Nhìn này...

Sahaan nhặt một hòn đá và cầm nó trong tay trái.

- Anh thấy đấy, đây là vũ khí !

- Cái đó ? Rémy cười nhạo. Anh đang đùa với tôi à ? Anh định làm gì với hòn đá này ?!

- Có rất nhiều thứ có thể trở thành vũ khí... Hòn đá này, như anh nói, nếu tôi ném nó vào đầu anh, anh sẽ thấy nó có phải là vũ khí không !

- Chờ đã, ý anh là anh có ý định ném đá vào bọn chúng ? Anh nghĩ mình đang ở Palestine hay sao ?! Hay là, anh đã hóa điên rồi...

- Không, anh bạn, tôi không điên... Tôi nói là chúng ta phải chiến đấu. Chúng ta phải thử mọi thứ. Chúng ta phải kháng cự. Không để bị bắn như những con thỏ !

Kháng cự. Rémy nhắm mắt lại, tựa đầu vào vỏ cây xì xì của thân cây lùn. Những tiếng hét của Hamzat đang chết đuối, vẫn còn đó. Những tiếng gào thét, những hình ảnh không thể chịu nổi sẽ ám ảnh anh đến cuối đời.

Nhưng dù sao cuộc đời anh cũng sắp kết thúc rồi.

- Không được bỏ cuộc... Đứng dậy đi, người da trắng! Chúng ta sẽ không để bị tiêu diệt mà không phản ứng ! Eyaz không bỏ cuộc. Thế mà, chính anh trai anh bé đã bị chúng giết.

Sahaan đứng dậy, giơ tay ra. Rémy chấp nhận sự giúp đỡ.

- Vậy, chúng ta làm gì bây giờ ? anh thử dài.

- Chúng ta sẽ thay đổi luật chơi...

Một cú lao mình tuyệt đẹp. Một cú nhảy của thiên thần.

Diane ngạc nhiên vì mình vẫn còn sống. Thế mà, cô vẫn thở. Cô nhìn thấy, cô nghe thấy. Kiểm tra bình thường.

Hoặc gần như vậy.

Cô vừa thoát khỏi dòng nước dữ dội bằng cách bám vào một cành liễu rồi đến một tảng đá. Cô dạt vào bờ. Nằm ngửa, cô lấy lại hơi thở.

Cái lạnh thiêu đốt làn da cô.

Còn sống. Tôi còn sống. Thật không thể tin nổi...

Cô ngồi dựa lưng vào một tảng đá rồi nhìn vết thương trên da thịt. Viên đạn nằm trong cánh tay phải của cô, một chút phía dưới khuỷu tay. Cô tháo chiếc ba lô khỏi đôi vai bị bầm dập. Bên trong, có một hộp cứu thương và phần còn lại đồ đạc của cô trong một túi nhựa chống

thấm nước. Cô luôn làm vậy trong trường hợp có bão. Ý tưởng tuyệt vời ! Sự lo xa quá mức của cô có lẽ sẽ cứu mạng cô.

Cô cởi chiếc áo polar và áo phong ướt sũng, run rẩy dữ dội hơn. Cô mặc một chiếc áo sweatshirt dự phòng, một chiếc áo chắn gió bên ngoài, rồi sơ cứu vết thương; không dễ dàng gì, chỉ với một tay... Sau khi khử trùng xung quanh vết thương, cô băng bó nó lại.

Trông không đẹp lắm.

Đừng ngắt đi, không phải bây giờ.

Trong lúc hỗn chiến, cô đã làm mất chiếc Nikon trung thành của mình. Nhưng điều đó giờ chẳng còn mấy quan trọng nữa...

Nước đá đã gây tê cơn đau một chút ; tuy nhiên, cô biết điều đó sẽ không kéo dài.

Cô lấy ra chiếc bình giữ nhiệt nhỏ, uống một vài ngụm cà phê nóng. Về đồ ăn, cô không còn nhiều thứ có thể ăn được ; hai thanh ngũ cốc được bảo vệ trong vỏ nhôm, một bình nước uống tăng lực. Chiếc bánh sandwich cô tự làm cho bữa trưa giờ giống như một miếng bột biển có hương vị giấm bông !

Còn điện thoại di động của cô thì hoàn toàn hỏng.

Suy nghĩ đi, già ạ... Suy nghĩ đi, chết tiệt !

Bọn chúng vẫn ở trên cao, không đủ can đảm để nhảy xuống vực. Để theo cô xuống dòng sông mà ở đây trông như một con lũ cuồng nộ.

Vì vậy, cô được hoãn lại.

Vô ích nếu quay lại chỗ chiếc xe : không nghi ngờ gì, bọn chúng đã đâm thủng lốp. Dù sao, đó là điều cô sẽ làm nếu ở vị trí của chúng. Hoặc chúng sẽ để một tên trong bọn mai phục ngay gần đó.

Hãy quên chiếc xe đi. Tìm giải pháp khác.

Cô lại xem bản đồ, giờ đã khó đọc. Làm thế nào để đến được một ngôi làng, một trang trại, một chiếc điện thoại ? Làm thế nào để tìm lại sự văn minh ? Làm thế nào để thoát khỏi cái bẫy này ?

Cô đã cố xác định nơi mình đang ở, đồng thời tìm kiếm những cái răng đập vào nhau. Con sông ở kia, chiếc xe ở đây... Thật sơ sài, nhưng thế là đủ. Đi dọc theo lòng sông, sau đó rẽ phải để trở lại một lối mòn. Từ đó, cô có thể đi theo một tuyến đường GR (đường mòn du lịch) sẽ dẫn cô đến một con đường nhỏ dẫn đến một

ngôi làng nhỏ. Biết đâu cô sẽ gặp những người có thể cứu giúp ?

Biết đâu cô sẽ gặp những kẻ giết người...

Ở đây, ở Pháp, vào thế kỷ 21, cô không thể đi bộ nhiều cây số như vậy mà không gặp một ngôi nhà, một người lái xe, một sinh linh nào ! Không thể...

Cô lại xem xét kỹ tấm bản đồ.

Một vùng đất không người... Đó là nơi cô đang ở.

12 giờ 00

- Các bạn có một ngày tốt lành chứ, các bạn của tôi ?
Ngài Lord hỏi với một nụ cười.

Họ đồng thanh gật đầu, vui vẻ, hài lòng. Đã hơi say.

Một chuyến safari ở Sologne, sản xuất tại Pháp, với tất cả sự tinh tế đã tạo nên danh tiếng cho quốc gia xinh đẹp này !

Họ dừng lại để nghỉ ngơi, thưởng thức bữa trưa được phục vụ bởi hai tên hầu trong chiếc xe 4x4. Trong khi những con ngựa đang uống nước ở xa hơn một chút và những con chó đang chộp mắt xứng đáng trong chiếc xe bán tải.

Ngài Lord hút thuốc, nhìn người phụ nữ duy nhất trong nhóm. Lần đầu tiên ! Thường thì, ông ta chỉ có khách hàng nam. Trừ một lần, một bà vợ đi cùng chồng, nhưng chỉ đứng xem.

Hôm nay, người phụ nữ Áo đã ở đây để tham gia.

Để ám sát.

Để làm vậy bản bàn tay mảnh mai, được chăm sóc hoàn hảo của mình bằng máu người.

Cô ta khá ôn, hấp dẫn. Tóc sáng màu, mắt xanh lục, khoảng ba mươi lăm đến bốn mươi tuổi.

Ông ta nóng lòng muốn thấy cô ta hành động. Nếu cô ta không chùn bước vào phút cuối ; bởi với đàn bà con gái, phải chuẩn bị tinh thần cho mọi thứ ! Ông ta cho rằng sẵn bản là chuyện của đàn ông. Nhưng cô ta đã trả số tiền cần thiết, ông ta không có lý do gì để từ chối cô ta vào hội của mình. Rõ ràng, cô ta là một người ủng hộ cuộc săn mà cô ta thường xuyên thực hành. Hơn nữa, cô ta cười ngửa rất giỏi.

Ông ta cố gắng bắt chuyện, bằng tiếng Anh ; ông ta không biết một từ tiếng Đức nào. Nhưng người đẹp khá thạo tiếng Pháp. Họ hợp nhau, cô ta khẳng định mình đang có một ngày thật tuyệt vời... Ông ta bắt đầu

tưởng tượng cô ta không mặc quần áo, điều đó khiến ông ta hưng phấn. Có lẽ đêm nay, ông ta sẽ cho cô ta lên giường.

- Và nếu tối nay chúng ta vẫn không tìm thấy họ thì sao ? Cô ấy hỏi.

- Tôi sẽ rất ngạc nhiên ! Ngài Lord trả lời với nụ cười vĩnh cửu của mình. Nhưng nếu điều đó xảy ra, ngày mai cô sẽ có quyền được cơ hội thứ hai !

- Điều đó đã từng xảy ra chưa ? Rằng họ trốn thoát khỏi ngài ?

- Chưa. Họ chưa bao giờ sống sót qua ngày đầu tiên, em yêu quý của tôi ! Chưa bao giờ...

Đi dọc theo dòng suối không phải là một cuộc dạo chơi thú vị. Diane đã phải lội trong dòng nước băng giá nhiều lần. Nhưng cuối cùng cô cũng tới được một lối mòn hẹp cho phép cô ra khỏi những hẻm núi này. Cô khó khăn lắm mới bước đi được, với chiếc quần jean ướt sũng dính lạnh buốt vào chân ; với đôi bàn chân đang dần đông cứng trong đôi giày ướt nheo ; với cánh tay đang gửi đi những tín hiệu đau đớn ngày càng dữ dội.

Cùng với nỗi kinh hãi đang tăng dần.

Trong hộp sơ cứu, cô đã tìm thấy một vỉ thuốc giảm đau, và đã nuốt hai viên. Nhưng để làm dịu vết thương do súng bắn, sẽ cần thứ gì đó mạnh hơn nhiều !

Cuối cùng cũng leo lên tới đỉnh, Diane cho phép mình một khoảng dừng ngắn. Bầu trời, đầy đe dọa, không còn một mảnh xanh nào ở đường chân trời. Toàn là màu xám, xám đậm. Gió mạnh dần lên và càng lúc càng lạnh.

Không được đứng yên quá lâu, nếu không sẽ rơi vào tình trạng hạ thân nhiệt.

Chết tiệt, khi ông chủ của tôi biết chuyện này... Ông ta tốt nhất nên tăng lương cho tôi và ít nhất là ba trăm ngày nghỉ phép !

Cô thấy mình đang ở chỗ bằng phẳng, lại tiếp tục cuộc chạy trốn. Trong một lúc, cô tiếp tục đi dọc theo con sông trong khi ở cao hơn nó. Cô nóng lòng muốn rời xa nó, để không còn nghe thấy tiếng âm âm điếc tai của nó nữa. Để lại được tận hưởng sự im lặng, thứ sẽ cho phép cô phát hiện ra bất kỳ sự tiếp cận nào của con người dễ dàng hơn.

Một con sóc chạy vút qua cách cô mười mét, nhảy lên một cái cây, cắm những móng vuốt sắc nhọn của nó vào

đó rồi leo lên với tốc độ kinh ngạc. Một khi đã an toàn, nó dành thời gian quan sát kẻ xâm nhập này. Nó thật dễ thương. Trước đây, cô đã lấy máy Nikon của mình ra để lưu lại hình ảnh nó. Nhưng hôm nay, cô không còn là một nhiếp ảnh gia đam mê nữa ; chỉ là một mục tiêu. Một nhân chứng phiên toái cần phải bị hạ gục, chôn vùi dưới một mét đất hoặc ném xuống đáy một cái hồ.

Một mục tiêu, không gì khác.

Cô rùng mình, cho phép mình rơi hai ba giọt nước mắt, tự thương hại số phận mình trong chốc lát.

Lũ khốn đó sẽ không mất gì mà chờ đợi đâu ! Chúng sẽ thối rữa trong tù một thời gian dài, chúng có thể tin tưởng vào cô để đẩy chúng sâu hơn nữa trong phiên tòa hình sự...

Hắn hé mắt. Mọi thứ mờ nhòe, chỉ toàn là mờ nhòe. Và một cơn đau khủng khiếp phụt ra từ khắp cơ thể. Mạnh đến mức nó trở nên không thực...

Hắn cố cử động, không được.

Cái lạnh găm nhám hắn không ngừng. Những vết cắn băng giá, nóng rát.

Hắn mở miệng, tập trung. Chỉ một tiếng rên rỉ nực cười thoát ra từ cổ họng. Chính hắn cũng vừa đủ nghe thấy nó.

Hắn muốn gào thét. Cứu với. Hắn lại thử. Khạc ra một chất lỏng mà chắc phải là máu.

Hắn cố gắng cử động cánh tay trái, đặt bàn tay lên ngực. Mỗi nhịp thở là một cực hình.

Hắn nhớ lại.

Những cú đánh, những lời lăng mạ.

Và rồi, bóng tối hoàn toàn. Sự quên lãng.

Hắn nhớ lại.

Julie, Julie xinh đẹp. Hắn khao khát cô ấy đến thế. Cô ấy là một ký ức đẹp...

Mong là có ai đó đi ngang qua đây và nghe thấy tiếng kêu cứu của tôi.

Nhưng ai có thể đi lang thang gần cái giếng cũ này chứ ?

Ai có thể có thính giác đủ tinh để nhận ra những tiếng rên nghẹn ngào đó ?

Ai, ngoài cái chết, có thể đến giải thoát cho Sylvain...?

Chương 7

Khi còn là một đứa trẻ, Diane từng mơ ước trở thành cô giáo. Như nhiều đứa trẻ con gái khác. Cô giáo tiểu học... Người mà người ta ngưỡng mộ, người mà người ta mong muốn được giống.

Cũng không có gì độc đáo lắm, tóm lại.

Nhưng ai lại bắt một đứa trẻ phải độc đáo ? Nói chung, người ta thường yêu cầu nó giống những đứa trẻ khác. Phải vào khuôn khổ, phải hòa vào đám đông.

Phải bình thường, vậy đó.

Hoặc là, phải giỏi hơn những đứa bạn nhỏ của mình.

Giỏi toán, giỏi tiếng Pháp hoặc giỏi violin. Cả ba thì càng tốt.

Để trở thành niềm tự hào của cha mẹ.

Vài năm sau đó, Diane không thực sự biết nên chọn con đường nào. Thế mà người lớn không ngừng hỏi cô câu hỏi định mệnh : Cháu muốn làm gì sau này ?

Đã vậy, cô còn khó khăn để biết mình muốn làm gì trong phút tiếp theo...

Khi là thiếu niên, cô điều tra về chính bản thân mình. Và về những người xoay quanh cô. Những cuộc điều tra chẳng dẫn đến đâu hoặc chẳng được gì mấy. Ngoại trừ kết luận, bi quan, thực tế, rằng cuộc sống là một chuỗi những khó khăn cần vượt qua.

Rằng niềm vui thì phù du, nỗi đau thì vô tận.

Rằng hạnh phúc chỉ là vài giây, đau khổ mới là vĩnh cửu.

Trong một cuốn nhật ký, được giấu kỹ, cô đã viết nguệch ngoạc một ngày : nỗi đau không có giới hạn trái ngược với hạnh phúc.

Đối với cô, nó dường như là một bản tóm tắt hoàn hảo, như báo cáo của bác sĩ pháp y sau khi khám nghiệm tử thi.

Nhưng vài giờ sau, cô lại lấy bút, để thêm vào, ngay bên dưới : Mình đã nhầm ; cả nỗi đau và hạnh phúc đều có chung một giới hạn : cái chết.

Cô không bao giờ viết thêm gì vào cuốn nhật ký đó nữa. Cũng không viết vào bất kỳ cuốn nhật ký nào khác. Như thể cô đã hoàn thành vòng quanh câu hỏi cốt yếu. then chốt.

Càng ngày càng cảm thấy tồi tệ trong lớp vỏ bằng xương bằng thịt của mình, cô khi ấy đã học cách trân trọng sự cô đơn.

Một cách miễn cưỡng.

Bởi những người khác dường như không thích cô, thậm chí còn không nhìn thấy cô. Cô cảm thấy mình vừa trong suốt vừa bị theo dõi.

Những ấn tượng kỳ lạ xen lẫn một cách khó gỡ... Cô thấy mình vụng về, xấu xí, lệch pha. Bị loại bỏ.

Mỗi khi ai đó nhìn cô, cô có cảm giác đó là với sự khinh miệt hoặc chế nhạo. Không thể khác được. Tại sao ?

Không có lý do rõ ràng. Chứng hoang tưởng mãn tính?

Không. Chỉ đơn giản là những khó khăn khi hòa nhập; khi đồng nhất mình với những người giống mình.

Giống mình, thật sao ?

Họ không đến gần cô, điều đó làm cô buồn. Họ đến gần cô, điều đó làm cô sợ. Làm cô đau.

Một cách kiên nhẫn, cô xây dựng những nơi trú ẩn, những cái kén ấm áp.

Sự cô lập nơi cô cuối cùng có thể tồn tại mà không sợ bị phán xét, hoặc thậm chí bị kết án ; những cuốn sách, những bộ phim nơi cô xem mình là nữ anh hùng. Hoặc thậm chí là nam anh hùng.

Bởi cô đã muốn được làm đàn ông.

Vâng, cô đã thích thế hơn. Tuy nhiên, Diane chưa bao giờ chối bỏ nữ tính của mình.

Nhưng làm một thằng đàn ông thì tốt hơn, cô vẫn tin chắc như vậy. Đó là một phần trong những xác tín không lay chuyển của cô.

Tiếc thật, cô sẽ không bao giờ có thể kiểm chứng xem mình sai hay đúng !

Khi trở thành một thiếu nữ, cô tiếp tục cuộc tìm kiếm chính mình. Học hành lệt đệt, những công việc nhỏ nhặt không mấy thú vị.

Và luôn có sự thu hút đó với sự cô đơn.

Nơi trú ẩn tuyệt vời mà một bãi biển vắng người, một thành phố giữa đêm khuya, đỉnh núi hay trái tim của khu rừng mang lại.

Những khoảnh khắc kỳ diệu của sự chiêm nghiệm trong im lặng.

Xa cách mọi người.

Ngắm nhìn, chụp ảnh : ranh giới đã được vượt qua.

Như thể cô ấy cần một tấm lọc để chịu đựng thế giới. Để nhìn nó xuyên qua một bức tường kính.

Để làm nó đẹp hơn, tôn vinh nó, nhào nặn nó theo ý mình.

Để tỏ lòng tôn kính với nó.

Chỉ giữ lại những gì tốt nhất, đẹp nhất. Xóa đi sự bạo lực, sự man rợ hàng ngày, sự xấu xí.

Ở phía sau ống kính, luôn luôn. Không bao giờ ở phía trước.

Luôn luôn trong hậu trường, không bao giờ trên sân khấu.

Chụp ảnh những gì xung quanh mình, mà không bao giờ xuất hiện trong đó. Không bao giờ lộ diện trong đó.

Một nhân chứng vô hình, cô vừa tìm thấy thiên chức của mình.

Năng động, kiên nhẫn, nghệ sĩ, giàu trí tưởng tượng ;
cô sở hữu những phẩm chất cần thiết.

Rồi cô bắt đầu thận trọng mở lòng với người khác.
Thò đầu ra ngoài, thử vài lần xâm nhập vào giữa những
con người cùng loài của mình.

Dù vẫn giữ thái độ cảnh giác.

Đa nghi, thận trọng.

Cô nhận ra đàn ông không hề dừng đứng trước sức
quyến rũ hay những đường nét của cô.

Nhưng chẳng có người cầu hôn nào đáp ứng được kỳ
vọng của cô.

Chỉ là vài luồng không khí, nóng hoặc lạnh.

Thế nhưng, sau khi tìm được nghề, cô cần sáng tạo ra
một cuộc sống để bao quanh nó.

Tìm thấy tình yêu. Như trong sách, trong phim.

Tìm thấy người được chọn.

Người mà sẽ có quyền xâm nhập không gian sống, sự
riêng tư của cô.

Người mà trong vòng tay của hắn, cuối cùng cô sẽ cảm thấy mình xinh đẹp.

Người mà sẽ có quyền chụp ảnh cô. Vào một ngày tháng Sáu không thể nào quên, cô đã gặp anh ta. Không thể quên, đúng vậy.

Rồi cô chui ra khỏi kén, xòe rộng đôi cánh hoàn toàn, để trở thành một người phụ nữ hạnh phúc, rạng rỡ. Một người phụ nữ không còn sợ hiện hữu.

Anh ta bỏ rơi cô sau năm năm. Mà cô không bao giờ hiểu tại sao.

Mặt đất như mở ra dưới chân cô, cô bắt đầu một cú rơi vô tận. Cô lại trở nên xấu xí, vụng về. Vô hình.

Chỉ có điều, hôm nay, cô ước mình thực sự được như vậy, vô hình.

Cô đã muốn chết khi hắn biến mất như một tên trộm. Muốn rạch tay, lao mình từ trên cầu xuống, treo cổ, nuốt hết đồng thuốc trong nhà. Đó là ý muốn duy nhất còn sót lại trong cô, nhân tiện...

Chỉ có điều, hôm nay, cô muốn sống. Muốn sinh tồn. Trừ khi...

Cô buộc phải tự đặt ra câu hỏi. Buộc phải tự hỏi liệu cô có đi đến cùng không. Liệu cô có bỏ cuộc trước khi kết thúc không. Liệu cô có sẽ chậm lại, liệu cô có thực sự kiệt sức để thoát khỏi những kẻ đuổi theo mình.

Buộc phải tự hỏi liệu khoảng trống không còn thu hút cô nữa...

Chương 8

12 giờ 30

Trái tim Rémy nhảy vào vùng nguy hiểm. Hắn đã đổi vai. Từ con mồi, giờ hắn đã thành kẻ săn mồi. Thăng chức đẹp đấy.

Lúc này, hắn nhất muốn trở thành vô hình, bé tí hon.

Một virus, một vi trùng, một vi khuẩn chết người. Có khả năng lây nhiễm cho tất cả bọn chúng, kết án chúng, tiêu diệt chúng từ từ. Có khả năng làm lỏng các cơ quan của chúng, đầu độc máu của chúng, khiến chúng phát điên.

- Hắn ta là kẻ đã giết Hamzat, Sarhaan thì thầm.

- Tôi không biết, bọn họ ở xa...

- Tôi, tôi chắc chắn.

Eyaz xác nhận, bằng một cái gật đầu. Rồi hắn lại tập trung vào mục tiêu. Với ánh mắt của một kẻ sát nhân.

Anatoli Balakirev đã tách ra khỏi nhóm một lúc. Như một con chó, hắn đi vòng quanh, tìm cho mình một xó yên tĩnh để giải quyết nhu cầu cấp bách.

Ba kẻ chạy trốn đã tiếp cận lén lút những kẻ theo đuổi mình. Họ nghi ngờ bọn chúng sẽ dừng lại ăn uống, nên quyết định nhân cơ hội đó.

Liều tất cả cho tất cả.

Nơi này thật lý tưởng, cho phép họ hòa mình vào thảm thực vật đặc biệt rậm rạp sẽ che đậy cuộc chạy trốn của họ. Một nơi mà ngựa không thể mạo hiểm tiến vào.

Sarhaan và Eyaz chuẩn bị tấn công. Vũ khí của họ có vẻ nhỏ bé ; mỗi người cầm một hòn đá cỡ bằng quả trứng gà bọc trong một mảnh vải cũ tìm thấy treo trên một cành cây.

Họ điều chỉnh đường ngắm, Rémy ra hiệu xuất phát.

Gã người Nga, bị trúng ngay thái dương rồi ngay giữa trán, thốt ra một tiếng rên nhẹ nhàng không ai trong đám người còn lại nghe thấy. Hắn loạng choạng vài giây trước khi ngã vật ra. Eyaz đã cúi xuống người hắn, lục túi : dao đa năng, ví, bao thuốc.

Và quan trọng nhất : khẩu Sphinx tự động của hắn với năm viên đạn trong băng đạn.

Một con chó bông sủa lên, những kẻ tấn công biến mất với tốc độ tối đa.

Nhưng Eyaz tranh thủ thời gian để khắc nhỏ lên thân thể bất tỉnh nằm dưới chân.

Hắn muốn bắn một phát vào giữa hai mắt hắn ta, nhưng không cần lãng phí đạn quý giá. Hắn ta đã hết khả năng gây hại. Một cú đá gót vào giữa mặt là đủ để hoàn thành công việc. Một cú nữa đề phòng... Đập gãy cổ hắn ? Cắt cổ hắn bằng con dao nhỏ ? Dễ nói hơn làm... Hắn bỏ ý định đó, viện cớ thiếu thời gian, rồi đuổi kịp hai đồng bạn, trong đó có Rémy đang hả hê :

- Ta đã tóm được thằng khốn đó rồi ! Ta đã tóm được nó...

- Bớt được một thằng !

Eyaz mỉm cười. Em đã được trả thù rồi, anh trai của tôi.

Cô ấy đau chân, đau chân. Nhưng nhất là đau cánh tay.

Cô lạnh, bất chấp nhịp độ nhanh của cuộc hành hương cường bức trên những con đường của Lozère.

Cảnh quan không còn gì hùng vĩ trong đôi mắt mệt mỏi của cô. Chúng đã trở nên thù địch, thể thôi.

Diane không gặp ai.

Tuy nhiên, cô không bỏ cuộc, bước chân này trước chân kia, như một cỗ máy.

Cô không muốn chết, không muốn rơi vào nanh vuốt của những kẻ bức hại mình. Mỗi khi cô chậm lại, cô nghĩ đến những gì họ có thể gây ra cho cô. Bọn rác rưởi đó chắc chắn có khả năng gây ra mọi điều kinh khủng. Đánh đập cô tàn nhẫn, chôn sống cô, đẩy cô từ trên vách đá xuống. Và tại sao không thể vui vẻ một chút với cô trước khi giết cô ?

Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến cô bước nhanh hơn.

Cô đã ăn một thanh ngũ cốc, uống cạn đến giọt nước cuối cùng của đồ uống năng lượng, thay thế bằng nước suối.

Nếu phải qua đêm ngoài trời, cô sẽ chết cứng. Cô đã mất máu, đã suy yếu ; cô sẽ không sống sót nổi, chắc vậy.

Vì vậy, không thể ẩn náu trong một xó nào đó ; phải tiến lên.

Cô sẽ đến được làng gần nhất trước khi trời tối.

Tối nay, cô sẽ được cứu. Tối nay, cô sẽ ngủ trong bệnh viện và những kẻ đuổi theo cô sẽ trong phòng giam.

Cô lặp đi lặp lại câu hát này không biết mệt mỏi, để tự tiêu sức mạnh vào bắp. Và cô nghĩ về anh ta.

Dù sao thì, cô chưa bao giờ ngừng nghĩ về anh ta.

Ngài Lord không còn cười nữa. Mất một trong những khách hàng của mình không nằm trong chương trình vui chơi.

Dù vậy, ông ta đã cấm bắt cứ ai tách khỏi nhóm. Bị lấy mất súng, đúng là thằng ngốc !

May thay, gã ngu ngốc béo múp Balakirev đó không chết. Nhưng cũng bị thương khá nặng. Tay chân của hắn đã tống hắn vào chiếc 4x4 với lệnh đưa đến phòng cấp cứu. Tai nạn khi đi săn sẽ là nguyên nhân chính thức cho tình trạng của hắn. Hắn ngã ngựa, đầu hắn đập mạnh vào một tảng đá, chân hắn vẫn còn kẹt ở bàn đạp... Đến lúc nhà chức trách đổ bộ tới để kiểm tra, hiện trường sẽ đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Ba kẻ chạy trốn kia chẳng mất gì mà đợi đâu. Nếu chúng nghĩ chúng có thể chế nhạo hấn thêm lâu nữa !

Hấn quay sang những vị khách của mình, cổ vũ họ bằng một giọng điệu có phần kịch tính. Chúng ta sẽ tóm cổ được lũ khốn đó. Và chúng ta sẽ tiêu diệt chúng. Các người ở đây là vì việc đó, đúng không ?

Các người đã trả đủ đất cho việc đó, đúng không ?

Rốt cuộc, sự cố đáng tiếc này lại mang thêm một phần thú vị cho cuộc đi săn. Những thợ săn dường như không bức bối vì chuyện đã xảy ra ; ngược lại, cuộc vây bắt trở nên nguy hiểm, con mồi chống cự. Chúng có vũ khí.

Điều đó kích thích họ.

Đây không còn là một cuộc tàn sát đơn thuần nữa. Nó đã trở thành một cuộc săn thực thụ nơi họ có cảm giác như đang đặt mạng sống của mình vào nguy hiểm.

Ngài Lord lên yên, được những thuộc hạ của mình bắt chước.

Hấn đã không nhầm khi chọn con mồi ! Hấn biết rằng những gã đó sẽ khiến hấn vất vả. Rằng chúng sẽ kéo dài niềm vui.

Rằng chúng sẽ làm thỏa mãn một cách tuyệt vời những tín đồ giàu sụ của hắn, những kẻ ham thích cảm giác mạnh.

Chỉ cần một chút nữa thôi, hắn gần như muốn thưởng cho sự táo bạo của chúng bằng cách để chúng sống !

Gần như thôi.

Dela lande tập trung ; con mồi mà hắn chọn liệu có phải là kẻ tiếp theo phải chết ?

Hắn không vội. Hắn biết rằng khoảnh khắc tuyệt nhất trong cuộc săn, chính là sự chờ đợi, tiếp cận, khát khao. Khoảnh khắc mà, để thỏa mãn những thúc giục của mình, hắn sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì.

Khoảnh khắc độc nhất đó, khoảnh khắc đi trước vụ giết người.

Khoảnh khắc mà hắn trả một gia tài cho chủ lễ. Và vì nó hắn sẵn sàng trả nhiều hơn thế nữa.

Vì nó hắn sẵn sàng hiến tặng tất cả những gì mình có. Tiền bạc, linh hồn.

Như một con nghiện sẵn sàng cho đi tất cả những gì nó có cho tay buôn thuốc chỉ để đổi lấy một liều đơn thuần...

13 giờ 00

Những thợ săn cho phép mình một khoảng dừng chân ngắn. Mười phút, cùng lắm. Trong sự im lặng nặng nề, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng gầm gừ của cơn giông đang tiến gần đến những ngọn núi Cévennes, họ nuốt vội vài miếng bánh mì, vài lát xúc xích. Vài ngụm rượu.

Đủ để nạp lại năng lượng.

- Con đĩ này đã khiến bọn ta chạy như điên, Roland Margon đột nhiên gầm gừ.

Chết tiệt, khi tôi tóm được nó...

Séverin Granet nhìn hắn với vẻ hoảng sợ.

- Gì ? Anh có điều gì để nói à ?

- Nghe này, tôi không chắc là...

- Là gì ? gã chủ hiệu thuốc ngắt lời. Cứ nói đi, bọn tôi đang nghe đây !

Séverin do dự vài giây.

- Tôi không chắc là chúng ta có nên tiếp tục không.

- Anh muốn gì, hả ? Kết thúc cuộc đời thảm hại của anh trong trại giam ? Mất hết tất cả những gì anh có ?

- Nhưng...

- Nhưng, nhưng nhưng ! Nhưng cái gì ?! Margon sửa lên. Anh có giải pháp khác à, có lẽ ?

- Bình tĩnh nào, các anh, Hugues van nài.

- Còn anh, lão chủ quán, cầm mồm ! Roland nổi giận.

- Đừng có nói chuyện với tôi bằng giọng đó !

Margon đứng dậy. Đây ấn tượng với chiều cao gần hai mét của hắn.

- Tôi nói chuyện với anh như tôi muốn ! Chúng ta đã nói là sẽ tổng khur con nhỏ đó, vậy thì chúng ta tổng khur nó ! Rõ chưa ?

- Anh nghĩ anh là người chỉ huy à, có lẽ vậy ?

Margon cười.

- Tôi tin là vậy... Bởi vì tất cả bọn anh, tất cả đều không có khả năng đưa ra quyết định đúng đắn ! Nếu tôi không ở đây, bọn anh đã ở đồn hiến binh rồi, khai nhận tội lỗi trong nước mắt rồi !

Hắn ngồi xuống, chắc chắn rằng mình đã thiết lập được quyền lực. Nhưng Gilles có điều muốn nói.

- Nếu anh không có ở đây, có lẽ bọn tôi đã không giết thằng khốn kia ! Chính anh là kẻ muốn bọn tôi đi trêu chọc nó ! Chính anh là kẻ tìm thấy tấm ảnh của Julie trong túi nó !

- Và rồi sao ? May là tôi đã tìm thấy nó, tấm ảnh đó! Nếu không, thằng khốn đó đã giở trò again bằng cách giết một cô gái khác ! Có khi là em gái anh ấy ! Ngày nay, ai mà biết được !

- Chúng ta sẽ không bao giờ chắc chắn rằng hắn là kẻ giết người, Hugues nhấn mạnh. Hắn ta không có vẻ gì là một tên tội phạm...

Gã chủ hiệu thuốc ngược mắt lên trời.

- Bọn hiến binh đã đi thăm vấn hắn sau vụ án nhưng họ đã không bắt hắn, lão chủ quán tiếp tục.

- Một lũ bất tài ! Roland khẳng định.

- Dù sao thì tất cả chuyện này, là lỗi của anh ! Gilles nổi giận. Và anh không có quyền bắn vào tấm ảnh ! Đó không phải là điều chúng ta đã dự tính ! Chúng ta chỉ định tóm lấy nó và nói chuyện với nó thôi !

- Anh bắt đầu làm tôi phát điên rồi đấy, nhóc con ! Margon cảnh báo.

Nhưng chàng trai trẻ vẫn làm điếc trước những lời cảnh báo ; anh ta tiếp tục chọc tức kẻ đầu đàn, làm hắn tức điên lên.

- Vì anh, chúng ta đã giết một gã và đang đuổi theo một cô gái tội nghiệp ! Vì anh, chúng ta đang ở trong tình cảnh ngập đầu trong bạn lấy !

- Anh thật là đạo đức giả khi giảng đạo lý cho tôi ! Margon đáp lại bằng giọng lạnh như băng.

Có phải là tôi đã nói dối bọn mũ nồi xanh về lịch trình của tôi vào ngày xảy ra vụ án đầu... Có phải không ?

Gilles câm nín, bị bắt quả tang. Thế là gã chủ hiệu thuốc đóng đinh thêm bằng cách nói với cha của anh ta.

- Và có phải là tôi đã che đậy cho thằng con trai của tôi bằng cách kể chuyện bịa đặt cho bọn hiến binh đầu...

- Anh biết rõ tại sao bọn tôi làm vậy mà ! Séverin phẫn nộ. tôi đã giải thích với anh rồi !

- Ồ... Dù sao thì thằng con mất dạy của anh đã thực sự lang thang quanh quần ở khu vực đó vào cái ngày Julie bị bóp cổ... Đến nỗi để che giấu điều đó, hai cha con anh đã đưa cho lão Martin một số tiền kha khá để ông ta im miệng !

Gilles đứng dậy, nắm chặt tay.

- Không phải tôi đã giết cô ấy !

- Thật à ? gã chủ hiệu thuốc mỉm cười.

- Không phải nó ! Séverin đập bàn.

- Vậy tại sao lại có lời khai gian đó ?

Séverin mất vài giây để trả lời trong khi lão chủ quán trợn tròn mắt.

- Anh biết bọn hiền binh mà, nếu chúng biết Gilles đã ở đó cùng ngày, chúng đã bắt đầu nghi ngờ nó và... Và đó chỉ là một sự trùng hợp xui xẻo !

- Hiền nhiên ! Margon chế nhạo, tự hào về bản thân.

Gilles, vẫn đứng, vẫn nắm chặt tay, lại xông vào tấn công.

- Còn anh ? Không phải là bí mật gì khi anh đã cố tình dụ dỗ Julie và cô ấy chưa bao giờ chịu anh !

- Bởi vì anh, anh đã thành công có được cô ấy à ?!
Roland cười nhạo. Những lần duy nhất anh ra tay, chắc là với mấy con dê của cha anh thôi !

Lão chủ quán không nhịn được cười. Chàng trai trẻ xông tới chỗ gã chủ hiệu thuốc, cha anh ta kéo anh lại kịp thời bằng tay.

- Các anh phát điên rồi, lời tôi nói ! Đánh nhau thì chúng ta sẽ không thoát được đâu !

- Cha anh nói đúng đấy ! Roland đồng tình với một nụ cười chế nhạo. Hiếm khi lão ấy tỉnh táo, anh nên nghe lão ấy đi !

Séverin gửi một ánh mắt đầy hận thù về phía kẻ mà ông từng nghĩ là bạn mình.

- Với lại, không chỉ mỗi mình tôi xoay quanh Julie, tôi xin thông báo với các người đây !

- Ủ, nhưng anh, anh gặp cô ấy gần như mọi ngày ! Séverin giáng một đòn. Khi cô ấy đến dọn dẹp ở hiệu thuốc !

- Thế còn Hugues thì sao ? Cô ấy cũng làm việc trong quán của lão ấy, phòng khi các người quên ! Tại sao các người không nghi ngờ lão ấy ?

Ông chủ quán trọ nuốt vội ngụm rượu vang (pinard) đến nghẹn thở.

- Anh bị bệnh đấy à ! Ông ta kêu lên. Tôi chưa từng đụng vào con bé đó !

- Cái đó, tôi cũng đoán vậy ! Gã dục sĩ châm chọc. Tôi không thấy làm sao mà anh có thể...

Hugues đang cầm một con dao trong tay phải. Đột nhiên hắn siết chặt nó, mơ ước được đâm nó vào cổ họng của tên dục sĩ xấu xa.

- Để tôi nói cho các anh nghe, Roland nói thêm với giọng điệu thân mật, con bé Julie, tôi đã chơi nó rồi ! Và không chỉ một lần ! Lúc nào tôi muốn thì... Nên tôi thực sự không hiểu tại sao tôi lại phải đi siết cổ nó !

Họ sững sờ trong giây lát.

- Giờ thì, nghe tôi rõ này : chúng ta sẽ tóm lấy con nhỏ chụp ảnh đó và bắt nó im miệng. tôi không có lựa chọn, các người cũng vậy. Thằng nào chùn bước trước thì sẽ phải hầu chuyện với tao.

- Anh yêu cầu bọn tôi phạm tội giết người à ! Séverin rên rỉ.

- Một hay hai, thì có khác gì nhau ? Gã dục sĩ kết luận một cách lạnh lùng. Chúng ta làm điều đó, và sau đó, quên hết mọi chuyện đi. Như một con ác mộng, các

người hiểu chứ ? Khi tỉnh dậy, người ta xóa nó đi...

- Chúng ta sẽ không bao giờ quên được đâu, Ông chủ quán trọ lắm bầm trong khi lắc đầu.

Roland đột nhiên tóm lấy cổ áo khoác của ông ta, nhấc bổng lên cho đến khi chân ông ta không còn chạm đất. Con dao Opinel rơi xuống.

- Nếu anh dám kể chuyện này với bất kỳ ai, tôi thề là anh sẽ hối hận...

- Thả tôi ra, đm anh !

- Tôi sẽ rất vui lòng kể cho tất cả mọi người nghe về từng bí mật nhỏ nhất nhất của mày...

Hắn đặt ông ta xuống đất.

- Và những chuyện xấu hổ, tôi biết rất nhiều về anh đây, nếu anh hiểu tôi đang nói gì... Có lẽ anh muốn tôi nhắc anh nhớ chuyện đã xảy ra, hai năm trước ? Để tôi làm mới trí nhớ cho anh nhé ? Đó là một tối thứ Hai, tôi nhớ rất rõ !

- Đồ khốn nạn...

- Nhân tiện, tôi cũng biết về tất cả các người, Margon nhắc lại trong khi nhặt đồ đạc (barda) của mình lên. Vì

vậy, các người hãy ngậm miệng lại và đi theo tao. Có một quý cô đang đợi chúng ta...

- Tôi không thể tin được là chúng ta đã hạ được tên khốn đó ! Rémy hả hê. Các anh có nghĩ là hấn chết chưa?

Sarhaan hỏi lại Eyaz câu đó.

- Chưa, người sau trả lời.

- Chết tiệt ! Tôi muốn hấn chết quách đi ! Rémy giận dữ.

- Dù sao thì, chúng ta cũng đã trả thù được cho Hamzat, Sarhaan kết luận.

Eyaz gật đầu đồng ý. Hấn mang chiến lợi phẩm ở thất lưng quần. Khẩu súng lục, với một băng đạn chỉ còn lại năm viên đại cỡ nòng.

Họ cho phép mình vài phút nghỉ ngơi. Quan trọng là không được kiệt sức. Cơn khát và đói hành hạ họ. Họ đã rút cạn từ lâu những nguồn dự trữ cuối cùng.

Những tiếng chó sủa từ xa thúc giục họ lại lên đường.

- Tôi có thể uống ừng ực một cốc bia ! Rémy lầm bầm. Một cốc bia ngon và lạnh... Và một cái bánh mì

kẹp giảm bông bơ khổng lồ ! Nếu tôi ra khỏi đây còn sống, tôi sẽ đãi các anh một bữa tiệc thịnh soạn, các bạn của tôi ạ !

- Bằng cái gì ? Sarhaan chế nhạo.

- Tôi không biết nữa, tôi sẽ xoay sở thôi !

- Tại sao anh lại ra đường sống thế ?

- Bởi vì tôi đã hành động ngu ngốc... Tôi ngủ với người tình của ông chủ tôi. Ông ta đuổi việc tôi và vợ tôi đuổi tôi ra khỏi nhà... Không việc, không nhà...

Sarhaan nhìn anh ta với một nụ cười.

- Ủ, anh thực sự đã hành động ngu ngốc thật ! Cô ta ít nhất thì có xinh không ?

- Ai ?

- Vợ của ông chủ anh !

Rémy nhún vai.

- Ủ thì... Cũng không tệ.

- Không tệ ?

Sarhaan cười. Một tiếng cười mạnh mẽ. Hấn dịch lại cho Eyaz nghe, người này cũng bật cười theo. Quá nhiều áp lực cần được giải tỏa đến nỗi họ có thể cười vì bất cứ chuyện gì...

- Anh là một gã kỳ lạ đấy ! Hấn nói với Rémy.

- Anh cũng vậy ! Anh có gia đình chưa ?

- Rồi. Tôi có vợ, ở quê nhà.

- Có con chưa ?

- Ba. Hai trai và một gái...

- Đã có rồi à ? Rémy ngạc nhiên. Anh ta trông có vẻ rất trẻ, thế mà... Anh ta bao nhiêu tuổi ? Khoảng ba mươi. Và đã có ba đứa con rồi ?

- Anh phải gặp lại chúng... Anh nhất định phải gặp lại chúng ! Anh ở Pháp lâu chưa ?

- Sáu năm.

Rémy nhú mày. Càng khó hơn để có ba đứa con ! Hoặc là, anh ta phải thỉnh thoảng về châu Phi...

- Anh nói tiếng chúng tôi rất giỏi !

- Tiếng Pháp là ngôn ngữ chính thức ở Mali mà ! Sarhaan tiết lộ với một nụ cười đắc ý.

- Ủ, tôi biết chứ ! Rémy giả vờ. Anh nghĩ gì chứ ! Nhưng tôi thấy anh nói thực sự tốt... Anh đi học lâu chưa ?

- Không ! Người da đen trả lời. Không lâu lắm... Nhưng tôi đã đọc, rất nhiều.

- À... Còn tôi, tôi chưa bao giờ thích đọc sách... Nó luôn làm tôi phát ngán ! Thôi, các anh, bây giờ chúng ta nên nghĩ ra một kế hoạch chứ ? Chúng ta có một khẩu súng, chúng ta có năm viên đạn... Chúng ta đã thay đổi cái luật chơi chết tiệt đó rồi ! Vậy, chúng ta làm gì giờ ?

Mưa bắt đầu rơi. Nhẹ nhàng, dịu dàng, âu yếm.

Sylvain không thể biết được điều đó, bị nhốt trong hầm mộ ẩm ướt và hình tròn của mình. Anh ta đang đi giữa hai thế giới ; giữa ánh sáng và bóng tối vĩnh cửu.

Anh ta bám víu vào vài mảnh vụn của sự sống, vài nhịp đập của trái tim.

Tất cả là vì Julie.

Hơn nữa, anh ta thấy cô ấy, đang lơ lửng phía trên mình, trong chiếc váy xanh xinh đẹp. Cô ấy luôn thích màu xanh lam, màu làm đôi mắt cô ấy trở nên tuyệt vời.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào anh ta. Dù anh ta có cố với tay ra, anh ta cũng không thể chạm vào cô ấy.

Cô ấy không nỗ lực nào để đến bên anh ta, chỉ bằng lòng nhìn anh ta với đôi mắt ánh sáng của mình.

Chương 9

13 giờ 30

Cơn mưa đã dịu đi. Chỉ còn vài giọt lác đác. Nhưng những người đàn ông biết rõ rằng cơn bão sẽ không dừng lại ở đó. Rằng họ chưa phải hứng trận mưa rào bắt buộc cuối cùng trong ngày...

Cái ngày đáng nguyên rủa này.

- Tôi tin chúng ta đang mệt mỏi vì không có gì đâu, Séverin đột nhiên thở dài. Tôi tin là cô ta đã chết đuối ở sông rồi !

- Anh tin à ? Roland Margon đáp lại. Nhưng anh không chắc, phải không ?

- Làm sao tôi có thể chắc chắn được ?!

- Còn tôi, tôi nói là cô ta đã thoát rồi ! Và tôi nói rằng nếu chúng ta không tóm được cô ta, thì cảnh sát sẽ đợi chúng ta tối nay ở nhà để tổng chúng ta vào tù !

- Ngay cả nếu cô ta không chết đuối, chúng ta cũng sẽ không bao giờ tìm thấy cô ta đâu ! Hugues can thiệp.

Roland choáng váng hấn chỉ với một ánh nhìn. Ánh mắt đen tối, giết người đó.

- Tôi chắc chắn đã bắn trúng cô ta khi tôi nổ súng. Cô ta bị thương, mệt mỏi. Chúng ta sẽ đuổi kịp thôi.

Ngay lúc này, họ trông thấy một bóng người quen thuộc đi tới phía trước. Marcel, một lão làng, vác khẩu súng săn gãy trên vai, đang bước đi khá nhanh nhẹn so với tuổi già của mình. Cũng bình thường thôi, với tư cách là người dẫn chó săn theo vết máu, ông đã có rèn luyện, quen với việc đi bộ hàng giờ liền trên đường theo dấu con thú bị thương đã biến mất vào chốn hoang dã, cùng với những chó săn thính trung thành của mình.

Marcel vẫy tay chào họ, trong khi Katia vui mừng chạy vội đến gặp ông. Bắt tay, những câu chuyện tầm phào ; mưa, cơn giông, cuộc săn lợn rừng lần trước ; cuộc tìm kiếm theo vết máu lần cuối đã cho phép tìm thấy và kết liễu một con hươu đang hấp hối trong rừng.

Marcel tự hào về bản thân.

Margon mất kiên nhẫn, cúi kính vì phí thời gian như vậy. Chỉ có điều phải giữ thể diện. Hỏi ông lão, giọng điệu thản nhiên :

- Hôm nay ông có gặp ai không ?

- Không một ai... Trừ một cô gái.

- Một cô gái ? Séverin Granet lặp lại với vẻ lo lắng.

- Ừ, mười phút trước, ở trên kia cao hơn một chút... Lúc đó, tôi đang ngồi và cô ta thì đi tới trên con đường...

- Ông có nói chuyện với cô ta không ? Margon hỏi, cố tỏ ra tự nhiên.

- Không ! Khi thấy tôi, cô ta chạy trốn mất dép !

Ông già phát cười.

- Chẳng hiểu sao, tôi đã làm cô ta sợ ! Cô ta chuồn mất như một con thỏ rừng !

Ông nhổ bã thuốc lá nhai xuống đất. Gilles tự hỏi tại sao ông lão vẫn chưa chuyển sang hút điếu thuốc lá. Dù sao thì cũng tiện lợi hơn.

- Cứ như thể cô ta có lửa đốt đằng sau ấy ! vị trưởng lão nói thêm.

- Chắc vậy thôi ! Người dợc sĩ trả lời. Nào, đi thôi !

- Các anh không về à ? Marcel ngạc nhiên. Sắp có cơn giông kia kìa...

- Chúng tôi sẽ quay lại ngay thôi, Séverin đảm bảo. Nhưng chúng tôi không muốn trở về tay không !

Họ chào tạm biệt ông lão, tiếp tục cuộc hành trình.

Margon nhìn Séverin và buông một câu :

- Cô ta chết đuối rồi, anh bảo thế ? Rõ ràng là cô ta chẳng chết đuối hơn anh hay tôi đâu !

- Ủ, Granet cầu nhàu. May mà cô ta không nói chuyện với Marcel !

- Cô ta sợ vãi linh hồn đến nỗi chắc đã tưởng ông ấy là một trong số bọn ta ! Hoặc là, cô ta quên mang kính rồi !

Hắn mỉm cười.

Chỉ mình hắn là thấy vui.

- Dù sao thì, cô ta đang ở phía trước chúng ta... Cô ta đi trước khoảng mười lăm phút, không hơn. Chúng ta nắm chắc cô ta rồi.

Hugues thì thầm, không ai nghe thấy :

- Xin hãy giúp cô ấy, lạy Chúa. Xin Ngài hãy giúp cô ấy... Xin hãy giúp chúng con...

- Ý của anh không tồi đâu, Sarhaan thừa nhận.

- Nó tuyệt vời ấy, ý anh là thế ! Rémy phản đối.

Gã da đen vẫn thận trọng. Hắn dịch kế hoạch của gã người Pháp cho Eyaz, người dành thời gian suy nghĩ về đề nghị này. Cuối cùng, có vẻ anh ta cũng không bị thuyết phục.

- Tôi nghĩ thằng điên kia chắc cũng đã dự tính chuyện này rồi, người Mali cuối cùng lên tiếng.

- Không ! Rémy quả quyết. Không ! Hắn chắc chắn rằng chúng ta sẽ chạy thẳng về phía trước, không dừng lại, không suy nghĩ. Cho đến khi hắn đuổi kịp và xử chúng ta ! Nhưng tôi, tôi nói là phải quay trở lại bước chân để trở về cái lâu đài chết tiệt của hắn ! Chúng ta quay vào, gọi cảnh sát, lấy súng và chờ chúng ! Hoặc là chúng ta cầm nhăm chìa khóa xe, chìa khóa cổng và chuồn !

Bất chấp sự mệt mỏi, hắn kích động. Dựng lên những mưu kế ngày càng kỳ quặc. Bắt đầu mơ tưởng rằng họ sẽ thoát nạn trong vinh quang.

Rằng họ sẽ trở thành những anh hùng đã đánh bại căn bã của giới quý tộc. Rằng họ sẽ lên trang nhất các phương tiện truyền thông, khiến đám đông ngưỡng mộ, được nhận huy chương dũng cảm.

Hoặc hơn thế nữa.

Quyền được sống, một cách đàng hoàng.

- Từ từ đã, anh bạn, Sarhaan đáp lại... Chắc chắn có người trong cái nhà đó ! Tôi nói với anh là hắn đã tính toán hết rồi...

- Chúng ta có một khẩu súng đây, tôi nhắc lại !

- Ừ... Nhưng chúng có thể là nhiều tên vũ trang... Còn chúng ta, chúng ta không biết sử dụng khẩu revolver này !

- Eyaz, anh ấy biết mà... Phải không, Eyaz ? You know... ờ... Dịch đi, Sarhaan !

Người Mali đặt câu hỏi cho người Chechnya, người nhún vai để trả lời. Bằng tiếng Anh, anh ta giải thích rằng sử dụng súng lục không có gì khó khăn. Bóp cò là việc bất kỳ ai cũng làm được, anh ta nghĩ vậy.

- Thôi, Rémy mất kiên nhẫn, chúng ta đi chứ ?

Sarhaan vẫn còn do dự. Anh ta vẫn thận trọng.

- Vẫn còn một vấn đề, cuối cùng anh ta nói.

- Gì chứ ?... Gì chứ ?!

- Phải tìm lại con đường... Không dễ đâu !

- Chúng ta sẽ làm được... Tôi cảm thấy thế !

Sarhaan liếc nhìn đồng hồ. Anh ta có cảm giác như đã chạy trốn đám săn đuổi từ ngày này qua ngày khác.

Cũng bình thường thôi, anh ta đã chạy trốn từ quá lâu rồi.

Sự nghèo khổ, thất nghiệp, bệnh tật. Cóm và những chuyến bay giải hồi.

Cuộc đời anh ta chỉ toàn là những thứ đó.

Nhưng lần này, có lẽ đây là cuộc chạy trốn cuối cùng.

Anh ta bước theo Rémy và Eyaz.

May mà họ có ba người. Sẽ tốt hơn nếu có bốn.

Anh ta lại nghĩ về Hamzat. Dù sao thì anh ta cũng không ngừng nghĩ về anh ta.

Có phải vì anh ta đã trở nên gắn bó với anh ta ? Có phải là sự đồng cảm ? Hay chỉ đơn giản là nỗi sợ sẽ kết thúc như anh ta ?

- Chechnya đẹp chứ ? Rémy đột nhiên hỏi. Ồ... It's nice, your country ?

- Chiến tranh, Eyaz đáp đơn giản. Bom, lính Nga...

Đương nhiên rồi.

Rémy, người rõ ràng là cần phải nói chuyện, thêm vào :

- Còn Mali thì thế nào ?

- Nghèo, Sarhaan tóm tắt.

- Anh không muốn trở về đó à ?

Sarhaan cười khẩy.

- Nghe cứ như Bộ trưởng Nội vụ nói ấy !

- Không, ý tôi không phải thế ! Rémy bức bối.

- Tôi biết, tôi đùa đấy !... Có, tất nhiên là tôi muốn trở về chứ. Khi tôi có đủ tiền để nuôi sống gia đình mình một cách tử tế...

- Còn bây giờ, họ sống bằng gì ? Bằng tiền anh gửi về à ?

- Đúng vậy...

Sarhaan tự trách mình vì đã nói dối như vậy. Nhưng anh ta không đủ can đảm để tiết lộ sự thật, vốn kém đẹp đẽ hơn nhiều so với câu chuyện của anh ta.

- Anh biết đây, tôi quý anh lắm ! Rémy nói thêm.
Và rồi tôi thấy tên của anh sang chảnh vài chương !
Sarhaan... Sarhaan...

- Nó có nghĩa là tự do trong tiếng Pháp.

Thế mới biết, người ta không phải lúc nào cũng mang
tên mình một cách xứng đáng.

Bước chân anh ta ngày càng nặng nề. Như thể thiếu
dầu trong các bánh răng. Như thể những ngọn nến bị
bám bần.

Bởi quá nhiều cây số.

Quá nhiều bùn.

Quá nhiều đau đớn.

Cô ấy tự trách bản thân quá nhiều... Lúc này, cô đã
trông thấy một người đàn ông mặc đồ kaki cầm súng.
Hoảng sợ, cô đã rẽ sang hướng khác, lao vào sâu trong
khu rừng rậm, tin chắc rằng mình vừa vấp phải một tên
lính gác của lũ quý. Chỉ khi nhận thấy không ai đuổi
theo, không có phát súng nào được bắn ra, cô mới nhận
ra sự nhảm lẫn của mình.

Anh ta không thuộc nhóm đó, lẽ ra anh ta có thể cứu
cô.

Anh ta là cơ hội của cô, và cô đã để nó vượt mất. Điều đó có thể khiến cô phải trả giá bằng mạng sống.

Có những sai lầm phải trả giá đắt hơn những sai lầm khác.

Cuối cùng cô cũng tìm lại được lối mòn, nhưng chuyến đột nhập ngắn vào trong khu rừng thấp đã khiến cô bị một cú ngã đáng nhớ. Không có gì quá nghiêm trọng, ngoại trừ việc cô bị thương ở mắt cá chân.

Một nỗi đau đón nữa mà cô rất muốn tránh, thứ có nguy cơ còn làm cô chậm chạp hơn nữa.

Trời lại mưa to. Con bão đến gần, rồi lại rời xa. Mỗi đe dọa, sự chế nhạo. Giá như nó có thể giết chết những kẻ đang đuổi theo cô !

Diane, nữ thần săn bắn. Bị săn đuổi bởi những thợ săn.

Có điều gì đó không ổn.

Nhưng cô luôn có cảm giác rằng có điều gì đó không ổn trong cuộc sống của mình.

Có lẽ đó là di truyền ? Cô không thể ngừng nghĩ về ông ngoại của mình, người mà cô chưa từng được gặp. Ông biến mất trước khi cô sinh ra, khi ông lên đường

khám phá dãy Himalaya. Một nhà thám hiểm vĩ đại, tổ tiên của cô. Một kẻ mạo hiểm.

Thi thể của ông không bao giờ được tìm thấy, dĩ nhiên rồi. Và bà ngoại cô đã chết vì đau khổ.

Nhưng không, cô không muốn lịch sử lặp lại. Không muốn biến mất theo cách đó.

Thỉnh thoảng, cô lại xem tấm bản đồ đã bị hư hại vì dầm nước lạnh. Con đường đầu tiên còn cách đó hàng km. Ngôi nhà đầu tiên thì còn xa hơn nữa.

Vùng Cévennes rộng lớn đến vậy sao ?

Cô vừa mới đi vào sâu trong lòng Vườn quốc gia. Có lẽ cô sẽ có cơ hội thứ hai ? Có lẽ cô sẽ gặp một trong những nhân viên kiểm lâm tuần tra trong khu vực ? Hôm nay là thứ Bảy, nhưng... Cô chưa bao giờ mơ được thấy một gã mặc đồng phục ! Giờ nó đã trở thành một nỗi ám ảnh ! Cô sẽ lao vào vòng tay anh ta, ngắt đi dưới chân anh ta...

Nhưng cho đến lúc này, cô chỉ mới gặp một con hươu, chẳng mấy sẵn lòng giúp đỡ. Và một thợ săn mà cô nhầm với một kẻ giết người.

Nếu thoát được, cô tự hứa sẽ không bao giờ mặc đồ kaki nữa ! Một màu sắc mà cô sẽ không thể chịu đựng được nữa...

Cô đã ăn hết thanh ngũ cốc cuối cùng, dạ dày cô đang đòi hỏi thức ăn. Các cơ bắp của cô đang đòi nhiên liệu. Cô chẳng có gì để cho chúng.

Chẳng còn gì, ngoại trừ hàng lít nghị lực.

Cô sẽ tìm kiếm sâu trong lòng mình những nguồn lực cần thiết để không dừng lại bên lề đường. Dừng lại để chờ đợi cái chết.

Cô rất muốn nằm dài trên đám cỏ ướt, để cái lạnh kết liễu mình.

Thế nhưng, cô vẫn bước đi.

Thế nhưng, cô muốn sống.

Cô sẽ thoát được mà, Diane. Cô sẽ lại nhìn thấy ánh sáng. Cô sẽ lại có một chiếc giường tốt, thật thoải mái. Cô sẽ uống và ăn bao nhiêu tùy thích. Cô sẽ về nhà, về căn hộ đẹp đẽ của mình ! Cô sẽ gặp lại mẹ, cha, anh trai, em gái của cô. Cô sẽ sống sót.

Giờ của cô chưa điểm. Cô còn quá trẻ để chết.

Có lẽ một ngày nào đó, Clément sẽ quay lại. Và cô phải có mặt ở đó để chờ anh ấy. Phải, một ngày nào đó anh ấy sẽ trở lại. Và em sẽ ở đó.

Julie biến mất. Cô tan biến vào cõi hư ảo...

Sylvain giơ tay lên ; không thể giữ cô lại. Không ai có thể giữ cô lại, thuần hóa cô. Cô hoang dã, cô tự do.

Có lẽ là... quá tự do. Cách duy nhất để kiểm soát cô, là giết chết cô.

Sylvain nhắm mắt lại. Cánh tay anh buông thõng xuống ngực.

Và rồi, trái tim anh ngừng đấu tranh. Anh lao vào một đường hầm vô tận.

Anh ra đi, hướng về một ánh sáng xa lạ... Xanh lam, như đôi mắt của Julie.

Chương 10

Roland Margon luôn biết trân trọng những điều tốt đẹp, những thú vui của cuộc sống trần thế ; cuộc sống duy nhất, theo quan điểm của ông ta.

Ăn ngon, rượu ngon, phụ nữ đẹp. Bộ ba hoàn hảo.

Đừng quên việc săn bắn. Và dĩ nhiên, tiền bạc. Phần còn lại, toàn là những thứ nhảm nhí của mấy ông linh mục hay mấy tay trí thức cứng nhắc.

Ông ta trở thành dược sĩ vì cha ông ta trước kia cũng là dược sĩ. Số phận được định sẵn ; tiếp quản hiệu thuốc của cha, đến lượt mình làm giàu : có những cơ hội không thể để vuột mất. Bệnh tật sẽ không bao giờ lỗi một, ông ta không sớm thì muộn cũng sẽ đóng cửa tiệm ! Hơn nữa, trong thị trấn, chỉ có mình ông ta hành nghề cao quý này ; không có vấn đề cạnh tranh. Một tình thế lý tưởng.

Học ở Montpellier, lâu hơn dự kiến một chút ; cứ tận hưởng tuổi trẻ, cuộc sống sinh viên được cha mẹ tài trợ. Thức trắng đêm, ma túy, rượu chè, những cuộc chinh phục dễ dàng.

Sau đó, trở về quê và vài năm phụ giúp ông già, vừa đủ thời gian để ân cần đẩy ông ta về hưu.

Từ con trai của một nhân vật quan trọng, ông ta cũng trở thành một nhân vật quan trọng. Một nghề nghiệp truyền cảm sự kính trọng, ngụ ý một sự uyên bác đặc biệt.

Một người vợ duyên dáng, hai đứa con ngoan ngoãn, một chiếc xe hơi rất đẹp, một ngôi nhà do kiến trúc sư thiết kế với đầy đủ tiện nghi hiện đại, nổi bật trong khung cảnh xung quanh.

Một bộ sưu tập vũ khí tuyệt đẹp.

Thỉnh thoảng một cuộc phiêu lưu ngoài hôn nhân khi thói quen trở nên nặng nề.

Săn bắn, thú tiêu khiển yêu thích của ông ta. Niềm đam mê của ông ta.

Một truyền thống trong gia đình, trong vùng. Và truyền thống thì phải được tôn trọng. Đặc biệt là những truyền thống hữu ích để biện minh cho những điều không thể biện minh được. Bởi vì có hàng đông truyền thống đã thất truyền, mà chẳng ai thèm quan tâm.

Một cuộc sống hoàn hảo, nói chung là vậy...

Ít nhất là nhìn từ bên ngoài. Một bức tranh đẹp, một bức vẽ đẹp. Với điều kiện là không cạo đi bề mặt... Không bỏ đi lớp vecni che giấu sự tàn phá, sự chiếm đoạt.

Tại sao ông ta uống ? Mỗi buồn chán nào cần được xoa dịu ? Sự thiếu thốn nào cần được lấp đầy ? Khoảng trống nào cần được lấp đầy bằng quá nhiều rượu ?

Ông ta chưa bao giờ muốn thừa nhận với bản thân rằng mình là một kẻ nghiện rượu. Lệ thuộc. Sau tất cả, ông ta vẫn hoàn toàn có khả năng hành nghề, ông ta chưa bao giờ thực sự say.

Ông ta chưa bao giờ gục xuống trước quầy bar hay trên vỉa hè.

Chưa bao giờ hét vang bài La Marseillaise, tràn trề trên bàn quán rượu.

Chưa bao giờ bị mấy thằng mũ kep bắt khi lái xe với ba gram rượu trong máu.

Chưa bao giờ biết đến phòng tỉnh rượu. Roland chỉ cần uống.

Mỗi ngày. Ngày càng nhiều.

Rượu trắng nhẹ vào buổi sáng, rượu vang trưa và tối ; cùng với, giữa hai bữa đó, là nghi thức khai vị... Một vòng, rồi một vòng nữa. Đơn giản là phép lịch sự, cách cư xử cơ bản.

Một liều lượng hàng ngày đang hủy hoại ông ta một cách chậm rãi, nhưng chắc chắn.

Và sự bạo lực đó, lén lút, im lặng, thỉnh thoảng lại tràn ngập trong ông ta.

Tại sao ông ta lại đánh vợ ? Đánh con cái ?

Những câu hỏi đó, Roland Margon tránh đặt ra một cách thận trọng, vì sợ trượt trên một con dốc trơn trượt... Nguy hiểm. Rơi vào vực thẳm mà ông ta sẽ không trèo lên được.

Những câu hỏi đó, Margon né tránh một cách dai dẳng. Một cách tỉ mỉ. Tìm cớ, dối trá và ngoại phạm.

Ông ta không uống ; ông ta chỉ là một người sống vui vẻ thích thư giãn với bạn bè bên ly rượu.

Ông ta không đánh con cái, chỉ nuôi dạy chúng với sự nghiêm khắc cần thiết. Hơn nữa, chẳng phải bản thân ông ta cũng đã nhận được sự đối xử tương tự khi còn là một đứa trẻ sao ? Giờ đây ông ta đâu có kém hơn ai !

Cha của anh ấy đã cho anh ấy một tấm gương, một người biết cách chữa trị những vết thương, những vết thương chảy máu. Những thứ duy nhất tồn tại. Một chút còn, bông gòn, một miếng băng.

Còn với những vết thương khác, những vết thương không nhìn thấy được, ông ấy không biết phương thuốc nào cả, tình yêu thương, sự dịu dàng hay lắng nghe không phải là một phần trong kho vũ khí y tế của ông.

Không, Roland Margon không ngược đãi những đứa con của mình, ông ta không làm chúng kinh hãi. Ông hướng dẫn chúng như một người cha tốt trong gia đình. Đảm bảo rằng chúng phát triển thẳng thắn và không thiếu thốn thứ gì.

Còn với vợ mình, chính bà ta là người đã tìm kiếm những cái tát nhận được. Chẳng có gì to tát, chỉ là một biểu hiện đơn giản của sự bức bối, mệt mỏi, sau một ngày làm việc bận rộn.

Phải, chính bà ta là người chọc tức. Mỗi lần như vậy.

Trong khi ông ta luôn cho bà ta những gì bà muốn... Quần áo, giày dép, xe hơi, nữ trang, lông thú. Một nhà bếp công nghệ cao và thậm chí cả một người giúp việc.

Vậy tại sao bà ta lại khiêu khích ông ? Ông ta chưa bao giờ hiểu. Chưa bao giờ muốn hiểu.

Để làm gì chứ ?

Hơn nữa, bà ta đã bỏ đi từ lâu nếu ông ta là một người chồng tồi. Nếu đó không phải là bằng chứng !

Một cuộc sống hoàn hảo, tóm lại... Nơi không có gì dường như có thể làm ông mất ổn định.

Nếu không có cô bé Julie. Julie xinh đẹp.

Ông đã đồng ý thuê cô ấy khi cô tìm kiếm vài giờ làm việc dọn dẹp để kiếm chút tiền. Làm sao có thể từ chối cô ấy được ?

Mỗi tối, ông lén nhìn cô, trong khi cô tắt bật trong hiệu thuốc, vừa làm vừa hát nhỏ.

Mỗi tối, ông thầm khao khát cô.

Mỗi tối, ông tưởng tượng... rằng một ngày nào đó, cô sẽ thuộc về ông, dù chỉ vài giờ.

Đôi khi, cô mỉm cười với ông, nói chuyện với ông, với sự lịch sự của một nhân viên gương mẫu.

Không gì hơn.

Ông đã cố gắng tiếp cận cô, như cách người ta tiếp cận con mồi sau một thời gian rình rập.

Nhưng những nỗ lực của ông luôn kết thúc bằng một thất bại thảm hại.

Không thể chạm vào, Julie tuyệt vời.

Không thể với tới trên bệ cao của cô.

Pháo đài bất khả xâm phạm, trừ phi dùng vũ lực.

Thế là, ông trở thành kẻ tổng tiền.

Em muốn giữ việc à ? Em muốn tăng lương ? Vậy thì em phải cho tôi một thứ gì đó để đổi lấy.

Ông ta cảm thấy đau đớn khi phải đi đến chỗ cùng cực như vậy. Phải hạ mình thấp đến mức đó. Điều đó đã giáng một đòn mạnh vào sự nam tính của ông. Nhưng ông sẵn sàng làm mọi thứ để cho cô ra khỏi đầu ông.

Người ta nói mọi thứ đều có thể mua được. Mọi thứ ư ?

Không phải Julie. Không thể mua chuộc.

Lại một nỗ lực thất bại nữa. Chỉ có điều ông ta vừa mắc một sai lầm.

Không những cô từ chối, mà còn dám đe dọa ông. Sẽ kể hết cho vợ ông, cho lũ trẻ của ông. Cho cả làng. Sẽ hét lên trên mái nhà. Sẽ cho mọi người biết về những sai trái của ông. Julie biết nhiều thứ. Biết một số vụ ngoại tình của ông.

Làm sao cô biết ? Một bí ẩn...

Margon là một người đáng kính, được kính trọng. Nhưng ông ta biết sự cân bằng trong cuộc sống của mình chẳng dựa vào đâu cả. Chỉ một cơn gió nhẹ và... lâu đài bài sẽ sụp đổ.

Julie đã đòi tiền để đòi lấy sự im lặng.

Cuối cùng, chính ông ta là người sợ hãi.

Cuối cùng, chính ông ta là người phải trả tiền.

Sự sỉ nhục không thể chịu nổi.

Nhưng bây giờ, ông không còn phải chi ra dù chỉ một xu nữa. Đồng euro cuối cùng mà Julie khiến ông tốn, đó là tiền góp vào vòng hoa đặt trên mộ cô. Điều tối thiểu.

Bây giờ, ông chỉ còn việc xóa bỏ một nhân chứng phiền toái và mọi thứ cuối cùng sẽ trở lại bình thường. Ông ta có thể tiếp tục cuộc sống bình thường hoàn hảo của mình...

Chương 11

14 giờ 00

Chết tiết, tôi đói chết đi được ! Rémy càu nhàu.

- Tôi cũng thế ! Sarhaan thừa nhận theo.

Riêng Eyaz, anh ấy không đói. Có lẽ vì chúng khó tiêu do đau buồn.

- Chúng ta không thể kiếm gì đó để ăn sao ? Người Mali tiếp tục.

- Cái gì ? Anh muốn ăn rễ cây à ? Vỏ cây ? Anh muốn bắn hạ một con hươu bằng khẩu súng và làm thịt nướng à ?!

Sahaan cười. Anh ấy vẫn còn có thể cười, trong khi hai người kia không còn sức để làm vậy.

- Có lẽ chúng ta có thể ăn một loại cây nào đó, anh ta gợi ý. Anh không biết các loại cây ăn được à ?

- Không, anh bạn ạ ! Tôi không phải là người làm vườn ! Chúng ta có thể tìm nấm, trong trường hợp xấu nhất... Nhưng mà, tôi cũng không biết chúng... Nếu chúng ta cắn phải một cây nấm độc, thì chết chắc !

Anh ta bắt đầu mơ về một món trứng trắng nấm hương, và chảy nước miếng vì nó.

Anh đã quen với việc đói khát. Chỉ có điều bình thường, anh không chạy marathon trong thủ đô ! Chạy nhảy, nó làm mình đói.

Ít nhất nếu họ tìm được nước uống được. Họ đã uống ở vũng nước cuối cùng mà họ đi qua. Vị lạ thật... vị bùn. Vị như bồn cầu.

Kinh tởm nhưng vẫn hơn không.

Đột nhiên, làn gió nhẹ thì thầm với họ một âm thanh quen thuộc. Đó là tiếng chó hú.

Chúng không bao giờ ở quá xa.

Họ không bao giờ an toàn.

Chỉ có điều bây giờ, họ cũng có vũ khí.

Một khẩu súng cho ba người. Năm viên đạn cho ba mạng sống.

Thật ít ỏi, nhưng nó an ủi họ một chút.

Và rồi có tình bạn đang hình thành giữa họ. Thế mà họ không quen biết nhau. Nhưng hoàn cảnh đẩy nhanh mọi thứ.

Trở thành những người bạn chiến đấu, điều đó tạo nên sợi dây liên kết. Chiến đấu chống lại kẻ thù chung, điều đó xóa nhòa sự khác biệt.

Tuy nhiên, Rémy muốn có khẩu súng lục ở thắt lưng mình hơn là biết nó đang được Eyaz mang. Giật nó bằng vũ lực ? Anh ta đã nghĩ đến nhưng chưa hành động. Anh ta vẫn còn nghĩ về điều đó nữa... Nó sẽ trấn an anh ta khi cảm thấy miếng kim loại đó áp vào da. Nó sẽ cho anh ta dũng khí. Có lẽ khiến anh ta quên đi một chút nỗi sợ hãi, cơn đói, cơn khát. Sự mệt mỏi, nỗi đau.

Tệ nhất là đôi chân của anh, hai vết phỏng rộp khổng lồ.

Đột nhiên, anh xấu hổ vì đã tự thương hại số phận mình như vậy.

Đột nhiên, anh nghĩ đến Hamzat, dưới đáy ao.

Ít nhất, anh ấy không còn đau đớn nữa. Không đói, không khát... không sợ hãi.

Nhịp điệu của cô đã thay đổi. Dù cô có cố gắng, Diane không thể tăng tốc thêm nữa.

Tuy nhiên, cô vẫn còn có thể tiến lên, tự ngạc nhiên về bản thân.

Bản năng sinh tồn nổi tiếng đó cho phép vượt xa các giới hạn mà cơ thể áp đặt.

Cô không còn đi bằng đôi chân nữa ; mà bằng cái đầu, bằng ruột gan, bằng dây thần kinh của mình. Bằng hy vọng và nỗi sợ hãi của mình.

Sẽ đến lúc cô gục ngã. Từ bỏ, quỳ xuống...

Nhưng khoảnh khắc đó vẫn chưa đến. Cô tự cảm ơn vì đã không bao giờ bỏ bê việc rèn luyện thể thao. Vì đã luôn chạy bộ, đi bộ, bơi lội.

Nếu không, cô đã chết rồi.

Nếu không, những tên khốn đó đã thắng.

Và chúng, chúng sẽ trụ được đến đâu ?...

Ai sẽ là người bền bỉ hơn ? Bọn họ hay là tôi ?

Cô đột ngột đến một ngã rẽ. Cô dừng lại, lập tức cảm thấy cơn đau trào dâng trong đôi chân, như một

thứ thuốc độc từ từ thấm ngược về trái tim. Nhất định không được ngồi xuống.

Cô tra bản đồ ; cả hai con đường mòn này đều dẫn đến cùng một địa điểm. Về phía con đường duy nhất, ngôi làng nhỏ duy nhất. Nhưng đâu là lộ trình ngắn nhất, dễ dàng nhất ?

Rõ ràng là con bên phải. Ngay cả khi cả hai đều hứa hẹn một đoạn đường dốc đáng kể.

Ngay cả khi phần khó khăn nhất vẫn còn ở phía trước...

- Các anh có thấy điều tôi thấy không ? Rémy thì thầm. Họ dừng lại, chớp mắt. Họ đã nghe thấy tiếng nước trong mát tuyệt vời đó, nhưng cứ nghĩ là ảo thanh. Thế nhưng, đúng là một nguồn nước được dẫn về, nằm giữa một khung cảnh xanh tươi và rêu phủ đầy mê hoặc.

- Tuyệt vời ! Sarhaan nói.

Họ lao về phía dòng nước thần thánh, nhưng Eyaz giữ họ lại. Anh ta nói vài từ tiếng Anh, Rémi nhú mào.

- Anh ấy nói là nguy hiểm, Sarhaan dịch lại. Rằng đó có thể là một cái bẫy...

- Bậy ư ? Nó chỉ là một cái đài phun nước thôi ! Mấy người bị hoang tưởng rồi ! Phải tận dụng cơ hội chứ, vì lũ khốn đó đang đuổi sát ngay sau lưng kia kìa !

Rémy dẫn đầu đoàn, sau khi vẫn kỹ lưỡng quan sát khu vực xung quanh bằng một con mắt cảnh giác. Anh tiến về phía máng uống nước bằng đá, trong khi thăm thực vật cao đến tận đầu gối.

Tiếc là họ không nghĩ đến việc đặt một cái bàn, vài cái ghế và một máy bán mấy thứ đồ ăn vặt đầy calo đó. Hay một quầy bán khoai tây chiên.

Chỉ hai bước nữa thôi và cuối cùng anh cũng có thể giải cơn khát bằng dòng nước tinh khiết, trong vắt, kỳ diệu.

Anh cảm thấy thứ gì đó cứng dưới chân trái, nghe thấy một tiếng kêu rắc kinh hoàng...

Đến ngã rẽ, những kẻ săn người dừng lại.

- Tôi mệt chịu hết nổi rồi, Granet con thử dài.

- Chắc nó rẽ phải, đó là đường trực tiếp nhất để ra đường lớn, Roland phỏng đoán. Vậy thì chúng ta, chúng ta sẽ rẽ trái...

- Ô, thật à ? Hugues ngạc nhiên.

- Ủ ! Đường tắt, nó không có trên bản đồ, nó không thể biết được. Chúng ta, chúng ta sẽ đi đường đó và kết quả là, chúng ta sẽ đến trước nó và chỉ việc đợi nó ở trên đó thôi... Nó sẽ đi thẳng vào chỗ chúng ta thôi !

- Khoan đã, Séverin chen vào, không có gì bảo đảm là nó không đi trái và sẽ không rẽ về phía đầm Louve...

- Và tại sao nó lại đi đến đó ? Người chủ hiệu thuốc nổi giận. Điều duy nhất nó muốn là tìm một con đường, một ngôi làng ! Nó đang tìm kiếm sự giúp đỡ ! Tôi không thấy lý do gì nó lại đi xuống vùng Louve... Thật ngu ngốc ! Và nó không ngu ngốc, far from it...

- Chính xác là vậy, có lẽ nó quyết định đi đến nơi chúng ta không ngờ tới, Gilles thêm vào với giọng điệu cho là mình sắc sảo. Để đánh lạc hướng chúng ta... Chúng ta thì đi về làng, còn nó, nó đi xuống qua vùng Louve...

Roland thở dài.

- Anh có thấy dấu chân không ?

Tất cả họ cúi đầu nhìn xuống.

- Có thể không phải của nó ! Người chủ quán trọ lập luận.

Margon đặt chân mình bên cạnh dấu vết in trong bùn, trên con đường mòn đi lên phía bên phải.

- Anh thấy rõ là một cỡ chân nhỏ, không phải sao ? Vậy thì đó là giày của một con đàn bà ! Và tôi không nghĩ là có nhiều phụ nữ trên đường mòn hôm nay đâu !

Ba người kia không tìm được gì để phản bác.

- May mà có tôi ở đây, Margon càu nhàu. Các người thực sự quá ngu...

Sau những lời lẽ đẹp đẽ đó, hắn lại dẫn đầu đoàn, với bước chân nhanh như thể thao. Những tay chân của hắn đi theo, im lặng, cay đắng.

Mà nghĩ lại, chỉ ngày hôm trước, họ còn là những người bạn thân nhất trên đồi...

Rắc.

Hàm kim loại vừa khép chặt vào chân anh.

Rémy hét lên, ngã gục xuống như một đồng giẻ rách.

Những người khác do dự một chút. Người Chechnya lấy một cây gậy để phát những đám cỏ cao, Sarhaan bước ngay sau anh ta. Cuối cùng họ cũng đến chỗ Rémy đang quần quai vì đau đớn.

- Eyaz đã đúng, Sarhaan thì thâm. Đúng là một cái bẫy...

- Mặc kệ nó đúng ! Rémy rên rỉ. Kéo tôi ra khỏi đó, đm ! Tôi đau quá...

- Bình tĩnh nào, Sarhaan cầu xin anh. Bình tĩnh... Chúng tôi sẽ cố gắng giải thoát cho anh. Anh không được cử động...

Rémy bắt đầu khóc, nổi đau mở cánh cửa cho dòng nước mắt.

- Đm, nhanh lên đi ! Không chịu nổi nữa rồi !

Hai người kia ngồi xỏm xuống, mỗi người nắm một bên cái bẫy. Họ có thể tách đôi hàm thép ra một chút, nhưng Eyaz buông tay sau khi bị một cái răng (của bẫy) đâm vào ngón tay. Rémy lại gào thét. Có lẽ là vết cắn thứ hai đã ăn sâu đến tận xương.

Anh đưa tay lên trước khuôn mặt biến dạng, cố gắng bịt miệng mình. Vẫn tiếp tục rên rỉ.

- Anh phải kéo chân ra khi chúng tôi bảo, Sarhaan nói rõ.

Rémy hít một hơi thật sâu.

- Được rồi... Lần thứ hai.

- Đi nào !

Rémy bò trên mặt đất, rút bắp chân ra khỏi cái bẫy kinh tởm, nhưng bàn chân anh không lọt qua. Hai người cứu hộ vẫn duy trì lực kéo, cố gắng mở rộng thêm hai phần của cỗ máy tra tấn. Cuối cùng Rémy cũng tự giải thoát được. Anh nằm ngửa trên lưng, vẫn cắn chặt tay mình để ngăn không hét lên. Ngay lập tức, Eyaz xé ống quần của người bị thương, nhờ vào dao đa năng. Anh nhúng mảnh vải vào nước lạnh, đắp lên vết thương sâu.

Băng bó tạm thời.

- Tôi chết mất ! Tôi chết mất...

Sarhaan và Eyaz làm dịu cơn khát của mình, lôi người bạn đến chỗ đài phun nước để anh ta cũng được uống.

- Giờ thì phải đi tiếp thôi, Sarhaan nói. Họ đang đến gần kia...

- Tôi không đi nổi nữa...

- Có, anh đi được ! Người da đen ra lệnh, giọng kéo anh dậy. Anh phải đi !

Vừa mới chạm một ngón chân xuống đất, Rémy đã suýt ngã đi.

- Tôi không thể... Tôi không thể nữa... Của nợ đó chắc làm gãy chân tôi rồi...

Eyaz đứng vào vị trí bên trái anh. Giờ thì anh ta được hộ tống bởi hai vệ sĩ.

Giờ thì anh ta buộc phải tiếp tục. Phải chiến đấu để không làm chậm bạn mình.

Đã quá lâu rồi anh không còn bạn bè...

Đường càng lúc càng dốc. Diane lại càng chậm hơn.

Cảm giác như đang leo lên một bức tường, một vách đá.

Mưa lại một lần nữa góp mặt vào cuộc chơi : bùn lầy làm con đường mòn trơn trượt, lại càng giảm thêm tốc độ của cô. Nhưng chắc chắn bọn họ cũng sẽ bị cản trở.

Họ không phải siêu nhân đâu, Diane ! Thậm chí có khi còn không phải là vận động viên thể thao ! Chỉ là một lũ say xỉn thôi.

Còn cô, cô đi để cứu lấy mạng sống của mình. Bọn họ, cuối cùng thì cũng vậy thôi...

Bọn họ, những kẻ chiếm hết tâm trí cô. Âm ảnh cô và chắc chắn sẽ còn tiếp tục âm ảnh. Không được ngừng nghĩ về chúng, dù chỉ một giây.

Ở đó, ngay sau gót chân cô, là hiểm nguy. Như một hơi thở hơi thổi trên gáy, một tiếng thì thầm kinh khủng trong tai.

Một cái dùi phá băng đâm sau lưng.

May thay, thỉnh thoảng, những khuôn mặt khác cố gắng vươn lên chiếm lấy sân khấu. An ủi, dịu dàng...

Khuôn mặt của Clément, không bao giờ quên dù là chi tiết nhỏ nhất, những biểu cảm nhỏ nhất của anh. Khi anh cười, trêu chọc cô hoặc thì thầm với cô rằng anh yêu cô đến nhường nào.

Không bao giờ quên, dù đã hai năm kể từ khi anh ra đi mà không để lại địa chỉ.

Những hình ảnh về cuộc gặp gỡ của họ, những cảm giác, vẫn y nguyên sau bảy năm. Vẫn sống động như thể trong ký ức cô, trong da thịt cô.

Và rồi, khuôn mặt của những người thân của cô. Những người sẽ rất khổ sở khi không bao giờ được nghe tin tức về cô nữa.

Nếu họ bắt được em, họ sẽ giết em. Nhưng không ai, không bao giờ, sẽ tìm thấy xác em đâu. Họ sẽ chôn em giữa rừng sâu, ném em xuống một hố sụt không đáy, vào một mỏ khoáng bị bỏ hoang.

Họ sẽ khiến em biến mất và không ai, không bao giờ, biết được em đã trở thành thể nào.

Còn gì tệ hơn sự không chắc chắn ?

Còn gì tệ hơn việc thậm chí không có một nơi để tưởng niệm ?

Còn gì tệ hơn việc tự hỏi, suốt hai năm dài : tại sao anh lại ra đi ?

Tại sao anh bỏ rơi em ?

Chương 12

Vào ngày sinh nhật lần thứ mười của anh, cha anh đã đặt một khẩu súng vào tay anh.

Ở cái tuổi mà hầu hết lũ trẻ con nhận được những món đồ chơi vô hại, thì anh lại nhận được một khẩu súng đã nạp đạn.

Đã hai năm rồi, anh theo cha đi săn. Ngày hôm đó, anh đã giành được quyền không còn chỉ là một kẻ đứng xem. Quyền được cướp đi sinh mạng, đến lượt mình. Và không chỉ đơn thuần là nhặt lấy con mồi đã bị bắn hạ.

Một cách kiên nhẫn, người cha của anh đã giải thích cho anh tất cả các mưu mẹo, chiến thuật, những kế hoạch gây chết người.

Chỉ cho anh thấy trí thông minh của con người có thể chiến thắng sức mạnh, tốc độ hay bản năng của bất kỳ loài thú hoang dã nào.

Tất nhiên là trí thông minh và những vũ khí tinh vi.

Nhưng để chế tạo ra những cỗ máy giết người như vậy, chẳng phải cần phải sở hữu một trí thông minh siêu việt sao ?...

Một cách kiên nhẫn, ông lão đã biến anh thành một tay sát thủ hoàn hảo.

Săn đuổi, săn phục kích, săn bắn lớn trên lưng ngựa. Anh đã thử tất cả, yêu thích tất cả.

Nó trở thành một thứ ma túy.

Những mũi tiêm tĩnh mạch bằng máu tươi, những cú phê bằng giết chóc.

Chỉ có điều những kẻ nghiện đó, người ta tôn trọng họ. Người ta không xa lánh họ ra khỏi xã hội, không.

Bằng chứng là, chẳng phải các linh mục vẫn ban phước lành cho các đoàn thợ săn, các bầy chó săn và những con ngựa trước khi lên đường sao ?...

Anh ta đam mê đến mức, phụ thuộc đến mức, đã biến nó thành nghề nghiệp của mình.

Tổ chức các cuộc săn ở Châu Phi, một ý tưởng không mới mẻ gì, nhưng luôn béo bở. Đặc biệt là khi Châu Âu bắt đầu khan hiếm thú săn lớn một cách trầm trọng. Khi các quy định ở đó trở nên nghiêm ngặt hơn một chút.

Chẳng sao, vẫn còn những nơi hệ động vật phong phú. Hoặc gần như vậy.

Và nơi mà một sự tự do đáng quý ngự trị.

Những vùng đất rộng lớn để bóc lột, những loài vật toàn bộ để tiêu diệt một cách có phương pháp.

Linh dương sừng thẳng và báo hoa mai ở Trung Phi, trâu rừng và linh dương Impala ở Tanzania, linh dương Springbok ở Nam Phi, sư tử ở Benin, voi ở Botswana, cá sấu và hà mã ở Mozambique.

Với xe 4x4, hướng dẫn viên, người theo dấu và người khuân vác. Da đen, tất nhiên.

Những ngôi nhà gỗ tiện nghi, có phòng tắm riêng, điều hòa ; đầy đủ tiện nghi hiện đại.

Đầu bếp châu Âu đứng bếp, để không cảm thấy xa lạ quá.

Bởi vì họ không phải là kẻ man rợ.

Với sự đảm bảo sẽ mang về những chiến lợi phẩm tuyệt đẹp để treo trên lò sưởi, trang trí cho ngôi nhà ở nông thôn, làm bạn bè trầm trồ. Khoe khoang sự giàu có của mình.

Những chiến lợi phẩm mà một vài trong số đó có lẽ sẽ được ghi vào sách kỷ lục, một điều tuyệt vời.

Hầu hết khách hàng đến một mình, nhưng một số đến cùng gia đình, cho một kỳ nghỉ mơ ước không thể nào quên...

Đẫm máu.

Để làm kỷ niệm, họ mang về một bức ảnh đẹp về con mèo bị chế ngự, nằm dưới đất ; lũ trẻ con vây xung quanh, tự hào về bố.

Người vợ nhìn chồng với sự ngưỡng mộ, phấn khích. Tay thợ săn da trắng vĩ đại đó, nhà thám hiểm thần thánh đó, nhà mạo hiểm dũng cảm đó...

Sau đó, anh ta học cách sử dụng thành thạo tất cả các loại vũ khí, tất cả các phương pháp săn bắn ; đặt bẫy, cung tên, nỏ, nuôi chim ưng. Ở Canada, châu Á, Nam Mỹ...

Chuyến du lịch vòng quanh thế giới của những cuộc tàn sát có tổ chức.

Một kẻ lang thang toàn cầu của nghề đồ tể.

Một tay lính đánh thuê của sự chém giết.

Chính trong một chuyến săn như vậy ở vùng đất hứa mà ý tưởng đã nảy mầm.

Nó đến một cách tự nhiên, khi quan sát những vị khách. Khi mở xẻ bản năng của họ, và lắng nghe bản năng của chính mình.

Nó đến vào một ngày đẹp trời tháng Mười hai, khi một số người tham gia vui đùa bằng cách rượt đuổi vài người da đen bằng khẩu súng của họ, nhắm bắn vào họ.

Để giải trí, thư giãn. Không có ác ý. Chỉ để vui đùa giữa các bạn bè với nhau.

Bởi vì con mồi không xuất hiện...

Phải làm dịu thần kinh của họ, cho họ cái gì đó xứng với đồng tiền họ bỏ ra.

Không ai thấy phật ý về chuyện đó. Ngay cả những con mồi giả không may mắn kia cũng vậy. Những ai không theo kịp trào lưu thì chứng kiến cảnh tượng đó với một ánh mắt thiện ý.

Một trò chơi, không hơn. Một trò giả dối, một vở kịch nhại lại.

Ở đó, anh ta tự nhủ rằng mình có thể kiếm được nhiều tiền hơn. Tích lũy tối đa chỉ trong vài mùa. Và nghỉ hưu sớm.

Một cuộc sống hưu trí sung túc.

Trở về Pháp, anh ta bắt đầu suy nghĩ. Về những chi tiết nhỏ nhất.

Ban đầu, điều đó có vẻ như một giấc mơ. Một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng hay ít nhất là viễn tưởng... Một điều không tưởng, không thể tin nổi.

Nhưng không, đó không phải là mơ.

Ở đây cũng vậy, anh ta chỉ cần quan sát xung quanh. Mồ xẻ xã hội đang bao quanh mình.

Quy luật thị trường, là cung và cầu.

Anh ta có cả hai trong tầm tay.

Những khách hàng sẵn sàng chi trả những khoản tiền khổng lồ để tham gia vào cuộc săn. Cuộc săn của đời họ. Cuộc săn tối thượng.

Để thách thức những điều cấm kỵ, trong sự an toàn tuyệt đối. Để sống một cuộc phiêu lưu hoành tráng, mãnh liệt, không thể quên.

Còn về phần con mồi, chúng còn đông đảo hơn nữa. Chỉ cần cúi xuống là nhặt được.

Những kẻ ngoài đường phố đó, những kẻ đã chẳng còn ai quan tâm từ lâu lắm rồi. Bị xóa khỏi danh sách, bị

xóa sổ khỏi bản đồ, bị các sổ liệu thống kê khinh miệt, rơi vào quên lãng, như rơi vào một cái giếng không đáy.

Nạn nhân của chúng mất trí nhớ tập thể.

Những kẻ nhập cư không giấy tờ này, những kẻ trốn tránh, nguy trang, ẩn náu. Đúng như những con vật vậy. Thật dễ dàng để lôi chúng ra khỏi hang.

Hắn chỉ cần đi chợ, đúng chỗ, đúng lúc. Mua hoặc trộm lấy hàng của hắn.

Với một nguyên tắc cơ bản, điều hắn chưa bao giờ vi phạm : không đàn bà, không trẻ con. Chỉ những gã đàn ông khỏe mạnh, đang độ tuổi sung sức.

Bằng không thì sẽ làm hỏng mất thú vui.

Thế giới được tạo ra như vậy, và sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

Kẻ săn ở một phía, con mồi ở phía bên kia.

Chương 13

14 giờ 30

Ngài Lord cười ngựa bên trái người đàn bà Áo, liếc nhìn chân, mái tóc, bộ ngực của cô ta từ lúc này sang lúc khác ; và cả cổ họng cô ta nữa. Thật kỳ lạ, cái ham muốn siết đôi tay mình vào đó.

Bạo lực, cái chết và khoái lạc đối với hắn luôn luôn gắn bó chặt chẽ với nhau...

Chúng đang tới gần con mồi, hắn cảm nhận được điều đó. Cũng giống như lũ chó, mũi dí sát đất, đang trở nên hung hăng ở cuối sợi dây xích. Ngài Lord đã đặc biệt huấn luyện chúng cho kiểu săn bắn kiểu hạ thú này ; một công việc lâu dài, đòi hỏi sự kiên nhẫn.

Tạm thời, hắn chưa thả chúng ra, cốt để kéo dài sự hồi hộp. Nhưng đã đến lúc hạ gục kẻ chạy trốn thứ hai. Để tiếp thêm chút sinh lực cho cuộc truy lùng khác thường này.

Đến gần đài phun nước, hắn xuống ngựa, thận trọng tiếp cận ba cái bẫy được đặt ở hai bên điểm lấy nước. Hắn lần lượt kiểm tra chúng, và nụ cười vĩnh cửu của hắn bỗng trở nên rộng hơn.

- Có máu trên cái này ! hấn tuyên cha một cách nhấn mạnh. Chúng đã qua đây cách đây không lâu và một tên trong bọn đã dính bầy !

Các vị khách ồn ào hoan hô tin tuyệt vời này. Kẻ tiếp theo trong danh sách sắp thuộc về họ rồi. Các vụ cá cược diễn ra sôi nổi để đoán xem ai trong ba tên đã đặt chân vào chỗ xấu.

Ai trong ba người sẽ là kẻ tiếp theo phải chết.

Chỉ có Sam Welby, vị khách người Anh, vẫn im lặng. Anh ta gằn như không hé răng từ sáng, dù anh ta nói tiếng Pháp hoàn hảo.

Ngài Lord, trong khi lên yên, dăm một cái nhìn dò xét vào anh ta ; cách cư xử không mấy vui vẻ này đối với hấn có vẻ ít nhất là đáng ngờ. Vài nghi ngờ nảy sinh trong đầu hấn. Nếu như... ? Nếu gã này không phải là một khách hàng thực thụ ?

Nhưng hấn ta có thể là cái gì khác chứ ? Để tham gia vào những cuộc săn đặc biệt này, cần phải được người đã từng tham gia bảo trợ. Mặc dù vậy, Ngài Lord luôn luôn điều tra kỹ lưỡng những vị khách tiềm năng của mình. Và hấn không tìm thấy điều gì đáng ngờ về Sam Welby này, kẻ không thuộc về Scotland Yard ! Nhưng

ai mà biết chắc được ?

Người đàn ông Anh, cảm thấy bị nhìn chăm chăm, quay đầu đi và vuốt ve cổ con ngựa của mình.

- Đừng quên rằng chúng có vũ khí đấy, Ngài Lord nhắc nhở. Mở mắt to ra !...

Hăra ra lệnh thả chó.

Đoàn tùy tùng kéo dài ra.

Roland Margon, luôn dẫn đầu, vẫn giữ được nhịp độ tốt, mặc dù anh ta bắt đầu thấy mệt. Đằng sau anh ta, Séverin Granet, mặt anh đóng kín, cúi đầu.

Cách đó hai mươi mét, Hugues và Gilles, rõ ràng đã kiệt sức, những kẻ lê bước nhưng cố gắng hết sức để không bị bỏ lại phía sau.

Đột nhiên, Gilles nói với ông chủ quán trọ, bằng giọng thăm thì.

- Chuyện mà Margon vừa nói lúc nãy là sao ?

- Anh nói cái gì thế ?

- Cái chuyện mà hăn biết về anh... Cái tôi thứ Hai đó...

- Thì liên quan gì đến anh ? Lo việc của anh đi !

- Nhưng tôi chỉ muốn biết liệu...

- Tôi hỏi anh này, anh đã làm cái quái gì ở gần chỗ họ tìm thấy thằng Julie bị bóp cổ chết hả ?

- Đừng nóng mà...

Hugues rảo bước nhanh hơn, cốt để tránh xa kẻ tò mò.

Cái buổi tối chết tiệt ngày 27 tháng Tư ấy... Anh ta đang về nhà, anh ta đã uống quá nhiều. Như thường lệ. Uống khai vị với Margon, hết vòng này đến vòng khác.

Đưa nhỏ đi xe đạp, anh ta chỉ nhìn thấy vào giây phút cuối cùng. Vào lúc chiếc xe của anh ta đâm vào nó và văng nó ra xa. Phải nói là nó cũng không có đèn xe. Cũng chẳng cần thận lắm.

Không hẳn là lỗi của anh ta, không. Ngay cả lúc tỉnh anh ta cũng đã không thấy nó.

Sau cú va chạm, anh ta sợ hãi, thậm chí còn không dừng lại.

Anh ta đã bỏ chạy.

Đáng khinh.

Hôm sau, anh ta đến gặp Roland ở hiệu thuốc. Anh ta vừa biết được thảm kịch. Cái chết của anh bé. Đứa nhỏ mà anh ta còn biết mặt nữa.

Anh ta đã trút bầu tâm sự với người bạn, nói rằng anh ta có ý định ra đầu thú. Margon đã biết cách thuyết phục anh ta từ bỏ ý định đó. Anh ta vẫn còn nhớ chính xác những lời nói của hấn.

Dù sao thì, thằng nhỏ, nó chết rồi. Có đi tù thì anh cũng không làm nó sống lại được ! Có hy sinh bản thân anh thì anh cũng không đem nó trở lại... Nếu anh đi gặp bọn hiến binh, anh sẽ mất hết. Tất cả những gì anh có...

Hugues đã nghe lời hấn, thằng khốn nạn đó.

Nhưng ai đã bắt anh ta làm vậy chứ ?

Khi đi gặp Margon, anh ta đã biết trước những gì mình sẽ nghe thấy.

Đúng như những gì anh ta muốn nghe. Anh ta chỉ đơn giản là cần trút tội, làm nhẹ bớt lương tâm quá nặng nề của mình.

Và linh mục Margon đã ban sự xá tội cho anh ta.

Amen.

Xa hơn một chút trên con đường mòn, Séverin quay đầu lại để quan sát Junior, kiểm tra xem anh ta có còn ở đó không. Rằng anh ta không ngất đi hay rơi xuống vực. Rồi anh tiếp tục sự leo núi vất vả của mình.

Không phải mưa hay bùn lầy khiến nó trở nên vất vả. Cũng không phải sự gắng sức về thể chất hay những cây số đã đi được từ sáng.

Bởi Séverin Granet, dù đã gần năm mươi, không ngại đi bộ cả ngày trong những ngọn đồi Cévennes thân yêu của mình. Trên quê hương mình.

Chủ yếu là vì điều đó mà anh trân trọng việc săn bắn. Vì sự tiếp xúc trực tiếp, có thể cảm nhận, cụ thể, với thiên nhiên, các yếu tố, sự sống.

Anh biết từng mét vuông của vùng đất này, nơi bám rễ sâu những gốc rễ của anh. Biết rõ hơn ai hết về phong cảnh, cây cối, dương xỉ, cây kim tước. Những tín hiệu của bầu trời, sự thất thường của gió, những nỗi đau của đất. Những loài vật sinh sống ở chốn thiên đường hoang dã, gồ ghề này. Tập quán, sức mạnh, điểm yếu, bản năng của chúng.

Không, điều khiến cuộc leo núi này trở nên khó khăn, là mục đích của nó.

Kinh dị.

Đó là những câu hỏi cứ dày vò anh ta ở mỗi bước chân một cách dữ dội hơn.

Những câu hỏi bám lấy gấu áo anh ta, như một gánh nặng.

Tuy nhiên, anh ta biết mình không có lựa chọn. Roland đã đúng. Chắc chắn thế.

Dù sao thì Roland luôn luôn đúng.

Granet từ trước tới giờ vẫn luôn dành một sự kính trọng sâu sắc đối với hắn. Một gã đã học hành xuất sắc nhưng đã chọn trở về quê hương và nhất là, đã giữ những thói quen cũ, những người bạn cũ. Không bao giờ chối bỏ nguồn gốc của mình.

Ngay từ khi còn là những đứa trẻ, Séverin đã ngưỡng mộ trí thông minh của bạn mình.

Giỏi trong tất cả các môn học, diễn đạt với một sự dễ dàng đáng kinh ngạc,

Margon không vì thế mà không trở thành một kẻ cầm đầu, thủ lĩnh của băng nhỏ của chúng.

Một đứa trẻ rồi một thiếu niên được các cô gái, các thầy giáo, các giáo sư và ngay cả các bậc phụ huynh yêu thích. Kẻ đã chơi đàn một cách tài tình trên cung bậc của sự quyến rũ, che giấu một cách tài tình phần tối trong tính cách của hắn. Phần của một con người bạo lực, tàn nhẫn, cay độc và hung bạo. Séverin đã sớm thoáng thấy mặt này, mà không cố gắng khám phá nó một cách thực sự, đầy đủ, không muốn chiếc mặt nạ kia rơi xuống.

Kẻ có khả năng hành hạ một con vật, gây ra cho nó những cực hình tồi tệ nhất ; để thỏa mãn một thúc đẩy, hoặc đơn giản là để giải trí, để nhìn thấy sự đau đớn, mở xẻ nó, khám phá nó.

Có khả năng làm nhục những kẻ yếu thế hơn, dồn họ vào chân tường, đẩy họ xuống vực để ngắm nhìn họ rơi.

Có khả năng thao túng những người xung quanh với một sự dễ dàng khó tin, một sự bình tĩnh trước mọi thử thách.

Và Séverin, luôn luôn, đã đi theo hắn. Chỉ là khán giả, phần lớn thời gian.

Đồng lõa, đôi khi, trong những trò chơi bạo ngược đó.

Bởi vì Margon, hắn không chỉ là tên tồi tệ biến thái và độc ác đó ; hắn còn là kẻ mà người ta có thể tin cậy, dù mưa hay nắng. Hắn là một gã vui tính, rộng lượng nhất thời, đầy lẽ phải và logic.

Vì vậy, vâng, Séverin đã luôn đi theo hắn.

Ngoại trừ ở đại học, dĩ nhiên. Sau khi học xong trung học, Granet đã trở lại làm việc tại trang trại gia đình. Bởi vì đối với anh, không thể làm bất cứ điều gì khác trong đời. Anh không nuôi dưỡng bất kỳ tham vọng nào khác. Đôi bàn tay và tâm hồn của một nông dân... nhưng bên cạnh cha mẹ, anh đã biết cách phát triển thịnh vượng trang trại, đa dạng hóa các hoạt động, hiện đại hóa các cơ sở, tăng lợi nhuận.

Đôi bàn tay và tâm hồn của một nông dân, vâng ; nhưng với một trí thông minh thực tế, phương pháp của người làm đất, đã dẫn lối anh đến một thành công đẹp đẽ.

Và một sự mạnh mẽ vượt qua mọi thử thách. Công việc chưa bao giờ làm anh sợ hãi hay nản lòng. Sự khắc nghiệt của cuộc sống anh ta cũng vậy.

Anh đã tìm được một người vợ hoàn hảo, được tạc từ cùng một khúc gỗ với anh, dịu cảm và tận tụy, yêu đất đai, không sợ lạnh giá, không sợ sự bất tiện, không sợ sự nô lệ mà nghề này đại diện. Một người vợ đã sinh cho anh hai đứa con ; một gái một trai, sự cân bằng lý tưởng.

Người chẳng bao giờ than phiền. Như anh.

Người đã ủng hộ anh không nao núng trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Trong thành công, thất bại, và những nghi ngờ của anh.

Và rồi, trong cuộc đời anh, có Roland, luôn trung thành, bất chấp những khác biệt của họ. Roland, người chưa bao giờ bỏ rơi anh...

Vậy thì, làm sao không theo hấn hôm nay ? Làm sao có thể phản bội hấn ?

Hơn nữa, làm khác đi thì sao ? Phá hủy cuộc sống, gia đình họ ? Tiêu diệt tất cả những gì họ đã kiên nhẫn xây dựng ?

Anh ta không có ác cảm gì với người phụ nữ đó, nhiếp ảnh gia đó ; người chỉ đơn giản là đã ở sai nơi, vào lúc sai lầm.

Vào thời điểm xảy ra tai nạn. Bởi vì đó chỉ là một tai nạn và không gì khác.

Ngu ngốc. Khủng khiếp. Bi thảm.

Séverin vẫn còn hy vọng. Rằng vào khoảnh khắc đường họ lại giao với đường của Diane, một giải pháp khác sẽ mở ra cho họ. Rằng họ có thể tha cho cô.

Nhưng anh không thể quay đầu lại hoặc ngăn Margon lại.

Chịu đựng cảnh giam cầm trong tù, hắn là kẻ luôn sống giữa thiên nhiên hoang dã ? Chịu đựng sự sỉ nhục trên vai ?

Vụ giết Sylvain, họ sẽ phải trả giá rất đắt nếu bị bắt. Với cái giá phải trả.

Ngay cả nếu tên khốn đó đáng chết...

Mà này, hắn có đáng phải chết dưới đáy giếng không? Hắn ta có thực sự phạm tội trong vụ ám sát Julie không?

Những câu hỏi ào ạt tuôn ra, hết lần này đến lần khác, làm bước chân anh nặng trĩu hơn.

Con trai anh ta lại đúng là đang lang thang quanh khu vực đó, không có lý do gì đặc biệt, vào ngày xảy ra vụ

giết người... Đứa không biết cách cư xử với phụ nữ, trong khi nó đã gần hai mươi tuổi.

Margon, kẻ vây quanh Julie như ruồi bu quanh hũ mật... Kẻ không quen với việc một cô gái đẹp kháng cự lại mình.

Hugues, kẻ rõ ràng là có điều gì đó để tự trách mình... Một bí mật nặng nề để che giấu.

Sylvain, kẻ sống ngoài lề với ánh mắt phiến toái, sống một mình trong đồng đồ nát của mình... người mà Julie đã tiếp cận quá gần.

Ai ?

Mồ hôi lấm tấm trên trán anh trong khi nhiệt độ chẳng có chút gì là mùa hè.

Máu thấm ướt trên chân anh, xuyên qua lớp băng bó tạm bợ.

Anh tiến lên nhanh nhất có thể, gần như nhảy lò cò, dựa vào hai người bạn, những người đã trở thành những cây gậy chống, nặng. Những chỗ dựa không nao núng.

Ở những đoạn khó khăn, Sarhaan thậm chí cõng anh trên lưng.

Dũng cảm gương mẫu. Sự hy sinh không thể quên.

Nhưng họ biết họ sẽ bị bắt kịp bất cứ lúc nào.

Bài ca tang tóc của lũ chó săn ở đó để nhắc nhở họ về điều đó.

Họ tới rìa khu rừng, để đối mặt với một khoảng trống mới với một vũng nước nhỏ ở giữa.

Tòa lâu đài chết tiệt đó ở đâu rồi ?

Họ băng qua đồng cỏ ẩm ướt, vấp với nhịp bước đều đặn, bước vào một lối đi rộng phủ đầy cỏ.

Đột nhiên, họ dừng lại.

Bản hợp xướng sửa đã thay đổi. Những tiếng hú dường như đến từ khắp nơi. Từ phải, từ trái, từ đằng sau... Chúng ở đâu ?

Đi theo hướng nào ?

Họ đi theo lối mòn, bên rìa những cây cối với tán lá màu cam đang cúi rạp xuống.

Rémy ngưỡng mộ chúng. Anh ngược mắt nhìn lên bầu trời, được nhuộm màu hài hòa. Anh sắp chết rồi. Muốn mang theo một chút vẻ đẹp với mình, trong hành

trang, cho chuyến đi cuối cùng.

Một kỷ niệm kỳ lạ cũng trỗi dậy trong tâm trí anh. Một mùi, mùi sô cô la nóng. Thứ mà bà ngoại đã pha cho anh khi anh còn là một đứa nhóc.

Một mùi và một vị trời lên mặt nước, sau bao nhiêu năm. Ở đó, giữa khu rừng, giữa nghĩa địa của mình, anh nghĩ về điều đó.

Những hình ảnh ngọt ngào, dịu dàng, tuyệt vời.

Rồi sô cô la nóng bốc hơi, nhường chỗ cho những cảm giác khác, nhục cảm hơn. Anh nhớ lại cơ thể vợ mình, làn da của cô áp vào da anh. Anh đã ghét cô ấy thường xuyên đến thế kể từ khi cô trực xuất anh khỏi cuộc đời mình. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc này, anh lại yêu cô ấy, mãnh liệt. Như ngày đầu tiên.

Anh trở về hiện tại, nhìn vào khuôn mặt kiệt sức của những người bạn đồng hành đang cho đi tất cả để cứu anh.

Làn da màu gỗ mun của Sarhaan. Đôi mắt kim loại của Eyaz. Nỗi đau của họ hòa lẫn với nỗi đau của anh.

Cho đến mãi mãi.

- Hãy để tôi lại đây, các anh, anh đột nhiên nói.

- Cầm miệng và đi tiếp ! người Mali gầm gừ.

- Không.

Rémy quy xuống đầu gối.

- Thế là hết, giờ rồi. Tôi cầm lấy khẩu súng và chờ chúng. Các anh, hãy đi đi... Tôi sẽ hạ được vài tên !

Sarhaan lấy lại hơi thở rồi dịch lại những ý nguyện cuối cùng của Rémy cho người Chechnya.

Ở phía xa, cuối con đường xanh tươi, nhóm truy đuổi xuất hiện.

Trong tất cả vẻ huy hoàng của chúng.

Chúng vẫn chưa nhìn thấy những kẻ đào tẩu.

Giờ chỉ còn là vấn đề của vài giây.

15 giờ 00

Diane lại xem tấm bản đồ đáng thương của mình. Cô tính toán khoảng cách còn lại phải vượt qua cho đến đèo, cho đến con đường mòn trong rừng sẽ dẫn cô ra đường lớn, rồi đến ngôi làng nhỏ.

Đến tự do. Đến sự sống.

Mưa tạnh, rồi lại rơi, rồi lại tạnh. Như thể bầu trời đang trêu đùa bằng cách làm cho tình hình trở nên tồi tệ một cách tàn nhẫn.

Diane buộc mình thỉnh thoảng uống một ngụm nước, để cung cấp một chút nhiên liệu cho các cơ bắp. Nếu trong đó có đường thì tốt biết bao...

Một tách trà vani, một cốc cappuccino. Một bồn tắm thơm, một chiếc giường ấm áp, một cái gối để nghỉ ngơi gáy. Vòng tay của một người đàn ông, vòng tay của Clément...

Những bức tường xung quanh cô, một trần nhà trên đầu, thảm trải dưới chân...

Một cái TV đang mở, một chiếc điện thoại đồ chuông. Một món ăn đang ninh trên bếp ga.

Những giấc mơ giản đơn, trấn an.

Thực tế thì hoàn toàn khác. Mưa rào, lạnh giá, bùn lầy, khiếp sợ, cô đơn. Sự mệnh mông hoang vắng. Vận rủi.

Diane đã kẹp cánh tay phải vào quai túi, để nó không đụng đũa trong khoảng không. Cảm giác như viên đạn đang di chuyển trong thịt cô, di chuyển lên xuống.

Nỗi đau tốt cùng.

Thường xuyên, cô quay đầu lại để kiểm tra xem có ai ở phía sau không.

Lẽ nào họ đã bỏ cuộc ? Không thể nào, cô biết rõ điều đó. Họ sẽ không buông tha cô đâu.

Thời tiết xấu khiến mọi thứ càng thêm rắc rối, không khuyến khích mọi người đi dạo trên những ngọn đồi. Không có người hái nấm, người đi dạo hay thợ săn.

Không một bóng người.

Trống vắng và đầy lo âu.

Hơi thở mệt mỏi của cô vang lên, đôi giày trượt trong vũng bùn lầy.

Đôi mắt cô như cháy bỏng, lấp lánh. Trái tim đập thành thịch.

Một tù và báo hiệu lệnh hải, một cơn rừng mình ghê tởm làm lạnh giá khu rừng và những cư dân của nó.

Những con chó săn đầu tiên xuất hiện xung quanh những kẻ đang chạy trốn.

Chúng sẽ không tấn công, chỉ hài lòng với việc tập hợp phần còn lại của đàn.

Eyaz lấy khẩu Sphinx ở thắt lưng rồi quay về phía các đồng đội.

Anh ấy sẽ ở lại đây, bởi vì anh ấy biết sử dụng vũ khí. Anh ấy nói dối, nhưng điều đó chẳng còn quan trọng nữa.

Anh ấy sẽ ở lại đây, bởi vì anh ấy phải trả thù cho em trai mình, bởi vì anh ấy không còn gia đình, không còn đất nước, không còn ai nữa. Không còn hy vọng hay khao khát.

- Các bạn, các bạn có con cái.

- Chúc may mắn và cầu Allah phù hộ các bạn.

Rémy mở miệng để phản đối. Nhưng không một lời nào thốt ra. Cùng với Sarhaan, họ đứng sững vài giây, trong khi toán người kia lao tới. Thẳng về phía họ. Bầy chó đã quay đầu, bị huyết sáo gọi về bởi chủ của chúng.

Eyaz mỉm cười.

Như thể anh ấy không sợ hãi hoặc chẳng còn sợ điều gì nữa. Vẻ mặt ngạo nghễ.

Cô ngã nhào, trầy xước lòng bàn tay trên nền đất đầy sỏi đá.

Cảm giác như vừa ngã từ độ cao vài mét. Như thể vừa đập xuống bê tông sau khi nhảy từ tầng mười. Cảm giác như vừa vỡ vụn thành ngàn mảnh.

Không, cô chỉ trượt chân trên một hòn đá, lao người về phía trước. Đơn giản vậy thôi. Một cú ngã tầm thường lại mang tầm vóc bi thảm.

Diane cố gắng đứng dậy, nhưng không thể.

Nước mắt, tiếng nức nở. Quỳ gối, mắt đầu tiên nhìn xuống đất, rồi ngược lên bầu trời xám xịt.

Cô khóc, gào thét, quên mất mọi sự thận trọng.

Cô hét lên, để mọi thứ trào ra. Nôn mửa ra nỗi tuyệt vọng, nỗi đau đớn, sự phẫn nộ. Lòng hận thù của mình. Có phải thời khắc ấy đã đến rồi ?

Cái thời khắc, từng rất đáng sợ, khi cô sẽ không thể gượng dậy nữa... Thời khắc khi cô sẽ bỏ cuộc ?

Khẩu súng từ từ áp vào trán cô. Đôi mắt cô lé nhìn vào nòng súng, nơi cái chết sẽ phụt ra bất cứ lúc nào. Rồi chúng ngược lên nhìn vào khuôn mặt của kẻ đang giữ nó, của kẻ sắp giết chết cô.

Như thế đây, không vì lý do cụ thể nào.

Trong khi hẳn ta chưa làm gì cô ; họ thậm chí còn không quen biết nhau.

Ngón tay đặt trên cò súng, kẻ sát nhân tỏ ra không vội. Thường thức khoảnh khắc được chờ đợi, được mong muốn, được khao khát này. Kịch tính và ma mị.

Một người quỳ, một người đứng. Họ nhìn nhau chăm chăm một lúc lâu, không một lời. Liệu hẳn có cầu xin sự thương xót ?

Không, hẳn đã hiểu rằng điều đó sẽ vô ích. Và thậm chí còn không đủ sức để nói nữa.

Vậy thì, người đàn ông cầm súng còn chờ gì nữa ?

Một sự do dự thoáng qua trong ánh mắt hẳn, như một tia chớp xé toạc bầu trời. Vài cơn co giật thần kinh tấn công đôi môi hé mở của hẳn. Hơi thở hẳn trở nên gấp gáp hơn, ngón tay hẳn siết chặt trên cò súng.

Người đàn ông quỳ xuống nhắm nghiền mắt. Như một tín hiệu.

Khẩu súng rời khỏi trán hẳn. Tay thợ săn vẫn ở đó, chỉ lùi lại một bước và hạ thấp vũ khí của hẳn xuống một chút. Không nghi ngờ gì để chiêm ngưỡng rõ hơn

tác phẩm còn dang dở của mình.

Cuối cùng, hắn bóp cò.

Khuôn mặt hắn rạn rỡ, co quắp lại. Hắn cảm thấy một thứ gì đó mới mẻ, phi thường, mãnh liệt đang trào dâng trong mình.

Một cảm giác chưa từng biết.

Trong khi nạn nhân của hắn gục xuống, hắn vươn lên đỉnh cao. Đầu hắn như sắp nổ tung. Những cơn run mình run rẩy khắp bàn tay, cánh tay, đôi chân hắn. Một cảm xúc mãnh liệt tràn ngập hắn, cuốn hắn đến những vực thẳm chưa từng biết, đáng sợ. Đây khoan khoái.

Được rồi, hắn vừa vượt qua chương ngại cuối cùng, trở thành một con người khác.

Hắn không thể rời mắt khỏi người đàn ông đang nằm dưới chân mình.

Người đàn ông mà hắn vừa giết. Tác phẩm của hắn, đã hoàn thành. Tuyệt đẹp.

Nét mặt hắn dịu xuống, hắn mỉm cười. Thanh thản.

Ngày hôm đó, Delalande biết rằng hắn sẽ làm lại. Rằng tội ác này sẽ không phải là cuối cùng.

Ngày hôm đó, hắn cảm thấy toàn năng. Một sinh vật siêu đẳng. Một vị thần. Được ban cho một quyền năng tối thượng ; quyền cướp đi sự sống. Có khả năng hạ gục một kẻ phàm trần chỉ bằng một cử chỉ.

Ngày hôm đó, Delalande đã ném thử một thứ ma túy siêu mạnh.

Đã từ lâu hắn mơ ước về khoảnh khắc này, đã âm thầm nuôi dưỡng ảo tưởng bệnh hoạn này.

Từ giờ trở đi, hắn không thể quay lại được nữa, không thể nào thiếu được sự khoái lạc vô song ấy.

Thứ khoái lạc mà chuyến du hành vượt qua mọi ranh giới, mọi giới hạn mang lại.

Từ giờ trở đi, hắn nghiện, phụ thuộc, bị xiềng xích vĩnh viễn.

Đau khổ và khoái lạc hòa lẫn, không thể gỡ rời.

Trong khi theo phần còn lại của bảy người, Delalande vẫn nhớ lại trải nghiệm cảm đoán đầu tiên đó, thứ đã thay đổi dòng chảy cuộc đời vốn đã khác thường của hắn. Một sự thành công mầu mịch ở vị trí đứng đầu một tập đoàn mỹ phẩm đa quốc gia, một trong những tài sản lớn nhất của đất nước này. Một người đàn ông có quyền

lực, có ảnh hưởng, có vai trò phải đóng trong những tầng cao nhất của Nhà nước.

Người ta có thể nói về hắn : hắn sở hữu mọi thứ. Thế nhưng, hắn vẫn thiếu một thứ gì đó cốt yếu. Giờ đây, sự tồn tại của hắn đã hoàn toàn viên mãn.

Tôi nay hoặc ngày mai, hắn sẽ gặp lại vợ mình, người không nghi ngờ gì, chỉ đơn giản nghĩ hắn đang đi săn. Hắn sẽ gặp lại đứa con yêu dấu, người nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngày kia, hắn sẽ gặp lại những cộng sự tận tụy, nịnh bợ và sợ hãi. Hắn sẽ lại trở thành một người đàn ông phi thường mà mọi người đều ghen tị, người làm mê hoặc lòng người.

Không ai có thể tưởng tượng được hắn thực sự là ai, quyền năng thực sự của hắn là gì.

Delalande hy vọng rằng sắp đến lượt mình ; tuy nhiên, hắn biết rằng thời khắc tuyệt nhất là thời khắc ngay trước khi hành động. Chính là thời khắc của cuộc truy đuổi. Hắn nhìn quanh, nơi này hắn bắt đầu quen thuộc, nơi những ký ức mãnh liệt về những cuộc săn trước của hắn đang đâm chồi.

Về những hành động phạm tội trước đây của hắn.

Về những tội ác trước đây của hắn.

Bởi vậy, đúng là những vụ ám sát ; Delalande hoàn toàn ý thức được điều đó. Những vụ giết người được thực hiện có chủ đích và không có bất kỳ động cơ nào.

Không có bất kỳ động cơ nào, thật sao ?.... Thế nhưng vẫn có một động cơ : khoái lạc, không gì sánh bằng. Một lúc nữa thôi, hắn sẽ làm lại. Và sẽ không bao giờ dừng lại nữa.

Nếu không, chính hắn có thể sẽ chết... suy sụp vì thiếu thốn.

Chương 14

Ngài Lord giơ cánh tay lên, toán người dừng lại, đi kèm với bầy chó săn đang cực kỳ phấn khích, lại bị xích.

Nhờ ổng nhòm, ngài thoáng thấy tên Black và gã lang thang đang chạy trốn về phía ao, ngay trước khi họ biến mất trong đám cỏ khô cao.

Lúc này, Lãnh chúa tự hỏi tên thứ ba đang ở đâu. Chắc chắn, đó là kẻ đã mắc chân vào cái bẫy sói ; nhưng cũng là kẻ đang giữ vũ khí và chuẩn bị hi sinh để tạm thời cứu hai người kia.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sự đoàn kết như vậy giữa những con môi. Thật đáng ngạc nhiên... Gần như là cảm động. Nếu quả thực hắn ta có thể một lần nào đó bị chạm đến bởi điều gì đó. Chạm đến thật sự, không chỉ trên bề mặt, như làn gió thoảng trên mặt nước, không bao giờ thấm xuống tận đáy.

Thường ngày, hắn tự hỏi liệu dưới da mình có một lớp da dày, một áo giáp vô hình... Hay một dị tật bẩm sinh, khiến hắn trở nên vô cảm.

Hắn nắm lấy vũ khí ; tên người Kavkaz đã biến đi đâu rồi ?...

Cha hắn là bác sĩ ở Grozny, mẹ hắn là y tá. Suốt thời thơ ấu, Eyaz chỉ biết đến chiến tranh, khủng bố.

Những trận oanh tạc, những cuộc tấn công quân sự, những vụ hành quyết bừa bãi và có hệ thống, tra tấn, hiếp dâm, bắt giam tùy tiện.

Hãy quên đi những dự định tương lai ; chỉ cầu nguyện cho một ngày mai.

Xe tăng Liên Xô, rồi xe tăng Nga. Máy bay tiêm kích, trực thăng.

Bài ca của những ống phóng rocket thay cho lời ru.

Những vụ nổ, mìn chống người, những thân thể tan nát, ruột gan phơi dưới ánh mặt trời. Xác chết bị giòi bọ, những kẻ ăn xác thối hay thậm chí chỉ là những con chó đói mèm rìa xé.

Phân hủy ngoài trời.

Tự do đang phân rã.

Ở cái tuổi mà trẻ con sưu tập những hình ảnh đầy màu sắc, ngộ nghĩnh hay dịu dàng, thì anh bé Eyaz lại

su tập những hình ảnh không thể chịu nổi.

Đôi mắt anh đã quen với chúng. Hoặc gần như vậy. Có những thứ người ta không bao giờ có thể làm quen được.

Ở cái tuổi mà những đứa trẻ giàu có chạm vào sự vô tư, thì anh lại đắm mình trong nỗi sợ hãi. Trốn, ẩn náu, chôn vùi mình... Cảnh giác với tất cả mọi thứ và mọi người.

Bạo lực thông thường, mà cả thế giới đều thờ ơ đến điên dại.

Thanh lọc sắc tộc, thăm sát, trong sự thờ ơ chung.

Để đáp trả, khủng bố, kháng chiến, bắt con tin.

Đến mức Eyaz không còn biết ai là kẻ xấu trong câu chuyện bất tận này.

Những người lính Nga ? Những kẻ nghiện ngập, buộc phải uống rượu để chịu đựng những hành động tàn bạo bị ép buộc của chính mình ?

Họ, những kẻ không có quyền đào ngũ... Bị ép buộc nhập ngũ vào một trận chiến không liên quan đến họ, trong một cuộc chiến đã thua từ trước.

Bởi người Chechnya sẽ không bao giờ chịu để bị thống trị, thuộc địa hóa, cai trị. Họ thà chết còn hơn.

Vì vậy, họ đặt bom, giết hại thường dân, phụ nữ, trẻ em.

Người ta gọi họ là khủng cha ; vậy người Nga, họ đã làm gì khác ? Những vụ thảm sát tương tự, nhưng với quy mô lớn hơn và bằng vũ khí hạng nặng. Đó là điểm khác biệt.

Một bên là khủng cha ; bên kia là chiến tranh.

Ai có thể giải thích cho anh sự khác biệt ?

Ai có thể cam đoan với anh rằng những kẻ đánh bom liều chết là anh hùng ? Rằng tự do của dân tộc anh phải trả giá bằng điều đó ?

Ai có thể thề với anh rằng phải hi sinh những đứa trẻ Nga để cứu những đứa trẻ Chechnya ? Hay chỉ đơn giản là để trả thù cho chúng...

Làm thế nào để một ngày nào đó thoát khỏi vòng lẩn quẩn địa ngục này ?

... Eyaz bỏ khóa an toàn của khẩu Sphinx.

Chỉ một vấn đề, nhưng quan trọng : cả đời anh chưa từng dùng súng, anh nhận ra nó không đơn giản như vẻ ngoài. Thế mà, vũ khí, anh đã thấy quá nhiều. Quá nhiều, không nghi ngờ gì. Vì vậy mà anh luôn từ chối động vào chúng.

Cho đến hôm nay.

Hôm nay, bàn tay anh run rẩy.

Liệu anh có thành công trong việc cướp đi sinh mạng? Thực hiện điều không thể vãn hồi, ngay cả khi mục tiêu của anh là những con quái vật không có chút thương xót, những kẻ sát nhân... Liệu anh có trở thành một kẻ như vậy ngay trước khi chết ?

Giá như Hamzat ở đây... Anh ấy sẽ biết cách dùng khẩu súng lục. Anh ấy, kẻ muốn gia nhập lực lượng kháng chiến, chiến đấu bên cạnh đồng bào mình vì tự do. Chống lại sự áp bức.

Anh ấy, kẻ giờ đây đang nằm dưới đáy một cái ao bùn lầy. Bị nhấn chìm vĩnh viễn.

Eyaz sẵn sàng đi theo anh.

Eyaz, người mà rút cuộc, đáng lẽ nên để cho anh trai mình gia nhập phe đối lập Chechnya. Anh ấy đã ngã

xuống như một anh hùng, không phải như con mồi. Toàn dân sẽ vinh danh anh ấy, như đã vinh danh từng liệt sĩ của cuộc chiến.

Bây giờ, anh sẽ nhận được những vinh dự gì ? Ai sẽ nhớ đến anh ? Ai sẽ kể lại những chiến công, ca ngợi anh ?

Nhưng Allah sẽ đón anh về với những tín đồ của Ngài, Eyaz chắc chắn như vậy.

Bàn tay anh ngừng do dự, nó siết chặt lấy báng súng đồ sộ, ngón tay anh đã chạm vào cò súng.

Hạ gục thủ lĩnh, đó là mục tiêu của anh. Nếu anh bắn hạ hắn, những kẻ khác chắc chắn sẽ bỏ cuộc... Luôn luôn phải giết tướng để làm nản lòng quân lính.

Anh cố gắng nhắm tốt nhất có thể.

Chờ cho Lãnh chúa tiến lại gần hơn, với nguy cơ bị phát hiện ? Hay bắn ngay bây giờ ?

Anh bóp cò. Anh không ngờ độ giật lại đẩy anh ngã về phía sau ; anh lao đảo, rơi khỏi cành cây mà anh đã trèo lên.

Một cú tiếp đất thô bạo...

... Con ngựa của Lãnh chúa gục xuống với một tiếng hí thảm thiết. Người cưỡi nó bị kẹt dưới con vật bị thương mà các chân đang quẫy đạp trong không trung. Được những tay sai giúp đỡ, hắn thoát ra khỏi cái bẫy.

Trong lúc đó, những vị khách đã xuống ngựa để chạy trốn sau những thân cây.

Những thợ săn ưu tú lại bị bắn tởa như những con thỏ rừng tầm thường !

Những kẻ chạy toán loạn, như những con thỏ rừng tầm thường...

... Eyaz đứng dậy, hơi choáng. Cảm giác như vừa bị đánh một gậy sau đầu.

Anh loạng choạng một chút, cuối cùng cũng lấy lại được vũ khí rồi co rúm người sau một cây sồi khổng lồ.

Thử lại lần nữa.

Phát súng thứ hai, anh bắn trúng một trong những tên tay sai khiến hắn ngã xuống cắn đất. Người Chechnya hét lên một tiếng thắng lợi.

Viên đạn thứ ba, bay vào trong không trung.

Anh đã hơi lộ mình ra, bị kích động bởi chiến thắng.

Hơi một chút, thế là đã quá đủ.

Lãnh chúa, thì không bỏ lỡ cơ hội đó.

Một viên đạn nổ tung vai anh, quật anh ngã xuống đất.

Eyaz đoán là bầu trời qua những tán cây trơ trụi, những tán lá đang hấp hối. Những ánh sáng kỳ lạ lấp lánh trước đôi mắt nửa nhắm nửa mở của anh. Những đốm màu sắc nhảy múa trong một vũ điệu bí ẩn... Những tia lửa... Những con côn trùng vo ve quanh mặt anh hay những nàng tiên nhỏ bé lượn trên người anh...

Sau vài giây, anh trở lại với thực tại, bò về phía khẩu súng. Vào lúc anh sắp chạm tay vào nó, một chiếc ủng đã nghiền nát các ngón tay anh xuống đất tơi xốp.

Eyaz hét lên, ngẩng đầu.

- Anh không nên bắn vào con ngựa của tôi...

Lãnh chúa mỉm cười, như mọi khi. Có lẽ đó là một dị tật trên khuôn mặt, để che giấu bản chất thật của hắn?... Hắn giật lấy khẩu Sphinx, ra lệnh cho Eyaz đứng dậy trong khi phần còn lại của bọn họ tiến lại gần. Chúng không còn sợ gì nữa, có thể đến xem cảnh tàn sát. Xét

cho cùng, chúng không trả nhiều tiền đến thế chỉ để bị tưới đạn cỡ lớn.

Eyaz đôi mắt, tay giữ lấy bả vai nát vụn.

Lãnh chúa ngạc nhiên ; chân của tên Chechnya nguyên vẹn. Nếu không phải hắn là kẻ bị thương, tại sao lại đóng vai anh hùng ? Chi tiết đơn giản này làm hắn khó chịu.

Hắn quay lại, chờ đợi một tình nguyện viên.

Đến lượt ai nào ?

Như dự đoán, chính người phụ nữ Áo xinh đẹp bước ra. Eyaz nhìn chăm chăm vào vũ khí mà cô ta đang cầm trong đôi tay mảnh mai.

Một cây nỏ hạng nặng đồ sộ.

Anh lùi lại từ từ, ánh mắt đóng băng trong ánh nhìn của kẻ giết người đang lấp lánh một cách dữ tợn.

Một sự im lặng thù địch ập xuống khu rừng. Mọi người đều dán mắt vào cây nỏ. Vào kẻ đang tự hào giương cao nó.

Liệu cô ta sẽ hành động ? Liệu cô ta sẽ vượt qua ranh giới, vĩnh viễn bước sang phía bên kia ? Mở ra một

cánh cửa mà cô ta sẽ không bao giờ có thể đóng lại được nữa... Đặt một chân vào khoảng không, rơi xuống vực sâu hay bay lên tận trời xanh thứ bảy...

Trở thành một kẻ sát nhân.

Giết người. Âm sát.

Rõ ràng là cô ta đang do dự. Hoặc chỉ đang câu giờ, thưởng thức khoảnh khắc độc nhất vô nhị này. Không ai sẽ biết được...

Đột nhiên, Eyaz bắt đầu nói bằng tiếng mẹ đẻ. Với một giọng hơi ngắt quãng, hơi nghẹn lại vì đau đớn.

Nhưng là một giọng nói đầy nhiệt huyết, tha thiết.

Táo bạo, ngạo nghễ. Kiêu hãnh.

Kỳ lạ thay, người phụ nữ Áo lắng nghe anh, như bị thôi miên bởi bài ca chiến trận của anh.

Bài ca Chechnya.

- Đêm nơi những con sói được sinh ra,
- Lúc bình minh sắp tới, những con sư tử gầm vang.
- Chúng tôi đã đến lúc đó,

- Từ tận sâu thẳm của thời gian, đến với thế giới thù địch này.

- Từ đó, chúng tôi chẳng làm hài lòng ai,

- Nhưng chúng tôi giữ được phẩm giá của mình.

- Trong nhiều thế kỷ, chúng tôi đã đảm bảo

- Bằng đấu tranh, tự do hay là cái chết.

- Và ngay cả khi những ngọn núi đá

- Cháy trong lửa chiến

- Không một đoàn hồ mãn nào trên thế giới

- Có thể bắt chúng tôi quỳ gối.

Mũi tên kim loại đâm trúng ngực anh, Eyaz quỳ sụp xuống.

Bằng một bàn tay run rẩy, anh giật phắt mũi tên cắm sâu trong phổi mình. Một phản xạ, không gì khác.

Anh không còn sức để gào thét. Chỉ nhìn dòng máu của mình, rục rở, tràn đầy lòng bàn tay, làn da, chảy qua kẽ tay. Phun trào từ cơ thể đang hấp hối. Bỏ rơi anh...

Eyaz vốn là một đứa trẻ hiền hòa, thông minh. Hơi mơ mộng. Ngồi trên một mặt trăng chỉ thuộc về riêng anh. Ừ, anh vẫn có thể mơ giữa trận mưa bom, giữa tiếng nổ kinh hoàng. Nhưng chẳng phải giấc mơ là nơi trú ẩn duy nhất của anh sao ?

Giấc mơ hay sự điên rồ...

Eyaz muốn trở thành nhà thơ, nhà văn hay nhà báo. Không gì khác.

Một ngày, cha mẹ anh biến mất ; một tháng sau, họ được tìm thấy trong một ngôi mộ tập thể ở ngoại ô Grozny. Giữa hàng chục xác chết khác.

Eyaz chưa đầy mười lăm tuổi, anh cất những giấc mơ viễn vông vào một ngăn kéo bí mật, chăm lo cho đứa em trai nhỏ. Hamzat.

Những giấc mơ, đã bị lãng quên. Tuổi thơ, đã bị lãng quên.

Chỉ còn lại nỗi sợ hãi, bạo lực hằng ngày, cơn đói, sự xoay xở.

Và rồi, vài năm sau, có một niềm hy vọng, hơi điên rồ. Đến được đất nước của Ánh Sáng, đất nước của Nhân Quyền.

Miền đất vàng nơi cuối cùng họ có thể sống trong hòa bình.

Nơi cuối cùng anh có thể trở thành nhà thơ, nhà văn hay nhà báo. Hoặc thứ gì khác, rốt cuộc cũng chẳng quan trọng.

Nơi anh có thể sống, cuối cùng. Thay vì tồn tại...

... Miền đất vàng nơi anh vừa bị đóng đinh. Hiến tế.

Người phụ nữ Áo bắn mũi tên thứ hai xuyên qua trái tim vốn đã vỡ nát từ lâu của anh. Rồi một mũi thứ ba, xuyên qua cổ họng anh.

Anh đổ gục hẳn xuống, nằm nghiêng. Không một tiếng thét, một âm thanh, hay thậm chí một tiếng rên rỉ. Trên môi anh, vị của máu hòa lẫn với vị của một vùng đất không phải là của anh.

Của một vùng đất đã từng khiến anh mơ tưởng, từ rất lâu rồi.

Người phụ nữ, cúi xuống anh, vuốt ve mái tóc anh. Như thể đang vuốt ve bộ lông của một con vật mà cô ta vừa giết chết.

Chỉ có điều, Eyaz không thể nào chết được.

Anh cần vài giây, vài phút.

Từ từ, tiếng bom dần mờ đi, xa dần. Những ký ức xấu mất đi màu đỏ thẫm rồi phai mờ.

Để biến mất vĩnh viễn.

Sự bình yên, cuối cùng.

Ngài Lord tiến đến con ngựa bị thương của mình vẫn đang hấp hối.

Ông lên nòng súng. Một viên đạn xuyên qua đầu, một cơn co giật cuối cùng.

Sau đó, và chỉ sau đó, ông mới đi cứu trợ tay tù túng của mình.

Quá muộn. Người Chechnya đã bắn trúng ngực anh ta.

- Chúng ta lớn lên tự do, cùng những chú đại bàng của núi non, chúng ta vượt qua khó khăn và trở ngại với phẩm giá. Những tảng đá granite sẽ tan chảy như chì, trước khi chúng ta đánh mất sự cao quý của mình trong cuộc sống và đấu tranh. Mặt đất sẽ nứt nẻ dưới ánh mặt trời, trước khi chúng ta đánh mất danh dự trước mặt thế giới. Chúng ta sẽ không bao giờ khuất phục bất kỳ ai,

giữa cái chết và tự do, chúng ta chỉ có thể chọn một con đường...

Chương 15

15 giờ 30

Mỗi lần hít thở là một vết bỏng rất dữ dội.

Mỗi cử động là một nỗi đau dữ dội.

Diane cuối cùng cũng đứng dậy được. Bằng cách nào? Với sức lực nào ? Ý chí nào ?

Ý chí của cô ấy. Và không của ai khác.

Ý chí thần thánh, không biết đâu.

Một bước, rồi một bước nữa. Cô lại lang thang trên những con đường mòn ở Lozère. Lại đứng vững, nghiêng chặt hàm, lòng hận thù ghì chặt trong cơ thể. Lòng hận thù đến kết hợp với nỗi khiếp sợ và bản năng sinh tồn để nâng đỡ cơ thể kiệt sức của cô. Như những trụ cột chống đỡ các vòm của những công trình ẩn tượng nhất.

Và Diane là ẩn tượng. Về sự quyết tâm, về lòng dũng cảm.

Cánh tay phải của cô không còn nữa. Tốt hơn hết là nên quên nó đi. Vì vậy, về mặt tinh thần, cô đã tự cắt bỏ nó.

Không còn gì tồn tại ngoài những cây số phải vượt qua.

Cô không nhìn lại phía sau nữa, chỉ nhìn về phía trước. Chỉ nhìn về chân trời.

Cô không còn chú ý đến những âm thanh đáng lo ngại nữa, chỉ lắng nghe nhịp đập của trái tim kiệt sức.

Cô không còn ngửi thấy mùi hương của đất ẩm, của mùa đông đang đến gần. Mùi của những kẻ săn mồi đang truy đuổi cô.

Cô cô đơn trên thế gian này, đúng vậy.

Quá cô đơn.

Hoàn toàn cô đơn. Bị bỏ rơi.

Rémy khóc. Anh chưa ngừng khóc kể từ khi...

Sarhaan tỏ ra kín đáo hơn nhưng không trách anh. Anh hiểu. Anh luôn hiểu... Tại sao lại là Hamzat ? Tại sao lại là Eyaz ? Tại sao lại là chúng tôi ? Ngẫu nhiên? Số phận ?

Bây chó săn tạm thời mất dấu họ, Eyaz đã cảm chân chúng đủ lâu để hai kẻ chạy trốn có thể xóa dấu vết bằng cách lội trong dòng nước lạnh của một con suối

nhỏ.

Nhưng những con chó săn sẽ sớm tìm ra họ thôi. Mơ tưởng cũng vô ích.

Hơn nữa, không ai trong hai người đàn ông này sẽ còn mơ mộng nữa.

Chỉ toàn là ác mộng. Những cơn ác mộng vĩnh viễn.

Thế nhưng, rốt cuộc họ có tội tình gì ? Chỉ là một vài sai lầm nhỏ, những sự vụng về hoặc lỗi lầm rải rác trên chặng đường đời của họ...

Vậy thì tại sao lại một bản án nặng nề đến thế ? Tại sao họ không được hưởng các tình tiết giảm nhẹ, sự khoan hồng của bồi thẩm đoàn ? Rémy không thể ngừng tự hỏi như vậy. Anh muốn biết.

Sự thật, thứ mà người ta tìm kiếm suốt cả cuộc đời, mà không bao giờ tìm thấy.

Hàng tỷ câu hỏi ấy, vẫn không có lời giải đáp qua bao thế hệ, bao thế kỷ, bao thiên niên kỷ.

- Anh có nghĩ là hấn chết rồi không ? Đột nhiên Sarhaan hỏi với chất giọng chứa đựng những sắc thái trẻ con, cảm động.

Rémy lau mắt, gật đầu.

- Ủ. Tất nhiên là hấn chết rồi.

- Cậu... Anh nghĩ sao ? Họ đã giết hấn như thế nào ? Rémy cảm thấy cổ họng mình thắt lại.

- Tôi không biết... tôi không biết, mẹ nó ! Sarhaan im lặng một lúc, rồi lại nói.

- Hấn muốn thế.

- Cái gì ?

- Chết, hấn muốn chết...

- Tôi không biết.

- Có, thằng Black lặp lại như đang cố thuyết phục chính mình. Hấn mong muốn thế. tôi nghĩ hấn không chịu nổi tất cả những chuyện này nữa rồi... Hấn đã chứng kiến quá nhiều thứ. Hấn muốn quên đi...

- Cũng có thể...

Rémy dừng lại, hít thở sâu, nhăn mặt vì đau đón. Chân cậu đau quá, đau kinh khủng. Như thể những chiếc nanh kim loại vẫn còn cắm phía trên mắt cá chân anh, như thể chúng vẫn đang cấn xé da thịt anh.

Cơ bắp anh mỏi rã rời, mỏi muốn chết. Đầu anh nặng trĩu, nặng muốn chết.

- Quên đi hẳn là sướng lắm, anh thì thâm. Hẳn là tốt lắm...

- Ủ, Sarhaan đồng tình.

Nó cũng muốn quên đi. Quên đi con người thật của nó, những gì nó đã phải chịu đựng, những gì nó đã gây ra.

Suy cho cùng, nó nghĩ rằng cái chết, cũng chẳng có gì to tát. Chỉ là sớm hơn dự định một chút thôi. Nuôi tiếc duy nhất của nó, sẽ là Salimata.

Họ đang tới gần đích. Chẳng mấy chốc, họ sẽ lên tuyến GR ¹, nơi họ chỉ việc mai phục con mồi của mình.

Hugues và Gilles vẫn lè mề phía sau. Séverin dừng lại một chút để chờ họ, trong khi Roland vẫn tiếp tục, vẫn giữ nhịp độ như cũ, hoặc gần như vậy. Anh ta cũng có dấu hiệu chùng xuống.

- Mau lên nào ! Séverin gầm gừ.

1 GR (Sentier de Grande Randonnée) : Đường mòn đi bộ đường dài, thường ở Pháp và các nước nói tiếng Pháp.

Hai người đàn ông cuối cùng cũng tới chỗ anh ta, lấy lại hơi thở.

- Cha, mình về thôi nhỉ ?

Granet nhìn con trai với vẻ sửng sốt.

- Không được. Con biết mà...

- Nhưng...

- Chúng ta phải tìm cho ra con nhỏ đó ! Không thì chúng ta tiêu đời...

- Anh tính giết nó à ? Ông chủ quán trọ hỏi giọng thăm thì. Anh điên rồi hay sao vậy ?

Séverin do dự. Anh nhìn đi chỗ khác, mắt đắm chìm vào những đám mây vương vীu trên các đỉnh núi xung quanh. Phải chăng anh hy vọng những ngọn đồi thân yêu của mình sẽ thì thầm cho anh câu trả lời ?

- Có lẽ chúng ta có thể đề nghị với nó một thỏa thuận... Tiền ! Cuối cùng anh ta đáp.

- Rồi sao nữa ? Roland Margon gầm lên, đã quay trở lại chỗ họ.

Ba người đàn ông, bị bắt quả tang đang âm mưu, im bật một lúc.

- Các người muốn cho nó tiền hả ? Viên được sẽ nói tiếp. Được thôi. Giả sử nó đồng ý đi... Ai đảm bảo với chúng ta rằng một tháng sau nó sẽ không lên tiếng ? Một năm sau ? Ai chứng minh được rằng nó sẽ giữ im lặng mãi mãi ? Hoặc rằng nó sẽ không tổng tiền chúng ta đến cuối đời ?

- Nếu chúng ta đe dọa nó, nó sẽ quá sợ mà không dám hé răng ! Hugues khẳng định, dồn hết sức lực cuối cùng.

- Ồ, xem kìa ! Roland cười nhạo. Chỉ có một cách để giải quyết vấn đề này thôi, và các người biết điều đó mà...

- Tôi, tôi không đi nổi nữa rồi, con trai Granet rên rỉ. Tôi vừa bị treo gôi, tôi không thể...

- Câm miệng ! Margon ngắt lời. Anh muốn chuồn hả, có phải không ? Anh muốn để bọn tôi làm việc bẩn thỉu à ? tôi nhắc anh nhé, chính anh là thằng đã làm thịt thằng khốn nạn kia ! tôi cho anh biết là chúng ta lâm vào cảnh này là vì anh đấy ! Và giờ thì anh muốn cuốn xéo về nhà hả ?

- Nhưng không phải thế, tôi nói là tôi bị trọ gôi mà !

- Anh sẽ đi đến cùng, Roland tuyên cha với giọng điệu băng giá. Nếu cần, tôi sẽ lôi anh đi bằng da dít, anh nghe rõ chưa ?! Chúng ta đã bắt đầu cùng nhau, chúng ta sẽ kết thúc cùng nhau... Thằng nào đầu tiên tìm cách chuồn, tôi sẽ cho nó tan nát mặt ! Và tôi quăng nó xuống giếng với thằng khốn kia !

Đột nhiên, Gilles giương súng nhắm vào viên dược sĩ. Vài giây dao động.

Margon không nhúc nhích, chỉ chăm chăm nhìn khẩu súng mà không chớp mắt.

Hugues bắt đầu hy vọng. Bắn đi, lạy Chúa... Bắn đi !

- Hạ súng xuống, người cha đột ngột ra lệnh. Giọng ông làm mọi người giật nảy mình.

Mọi người, trừ Roland, vẫn điềm nhiên.

- Ông bắt đầu làm tôi phát ngáy rồi đấy ! Gã thanh niên hét lên, nhìn chăm chăm vào mục tiêu với ánh mắt của kẻ điên loạn. Tôi không muốn tiếp tục nữa, tôi nói ông nghe đấy !

Những nét nhăn nhở giật giật trên khuôn mặt thô kệch của hắn. Thế nhưng. Roland mỉm cười. Anh ta

tiến dũng cảm về phía nòng súng. Cho đến khi nó chạm vào ngực anh ta.

- Đi nào, bắn đi... Còn chờ gì nữa ? Anh ta gợi ý.

Môi Gilles mím chặt, rồi bắt đầu run rẩy.

Roland chớp lấy khẩu súng, giật phăng ra khỏi tay hắn. Tặng cho hắn một cú đấm thẳng vào giữa hàm. Junior mất thăng bằng, lăn quay trên mặt đất dốc.

- Tôi biết là anh không dám làm mà, thằng nhãi con! Viên dược sĩ hả hê. Không dễ dàng gì để bắn một người, nhỉ ? Anh không có hòn dái ! Anh chả bao giờ có hòn dái nào cả !

Gilles cúi đầu. Viên dược sĩ ném khẩu carbine về phía hắn ; một sự xúc phạm tối thượng, anh ta thậm chí còn chẳng thèm tháo đạn ra.

- Bây giờ, chúng ta lên đường tiếp, anh ta khô khan ra lệnh. Một tiếng nữa, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Ngài Lord giữ im lặng. Ngay cả những đặc điểm của người đàn bà Áo kia cũng không thể làm Ngài phân tâm nữa. Dù vậy, lúc này Ngài đã không thể ngăn mình ngưỡng mộ cô ta. Sự quyết tâm, sự dữ tợn, sự thú tính của cô ta.

Nhưng ngày hôm nay không diễn ra như dự tính. Một khách hàng trong bệnh viện, con chiến mã thuần chủng của Ngài và một trong những tay chân trung thành nằm xuống... Có lẽ đây là cuộc săn quá sức chẳng ? Không ; suy cho cùng, chẳng có gì nghiêm trọng. Bản thân Ngài vẫn còn sống.

Một con ngựa, có thể thay thế được. Một khách hàng trong bệnh viện, rồi sẽ khỏi. Hoặc sẽ chết. Chẳng phải là một mất mát lớn cho nhân loại đâu, Balakirev !

Một tay chân trung thành, có thể thuê được. Những gã tuyệt vọng, sẵn sàng làm mọi thứ để kiếm tiền, loại đó tìm đâu cũng ra. Có những kẻ sẽ làm bất cứ điều gì để không phải mục nát trong tù, nhất là nếu nhà tù nằm ở một nước cộng hòa chuối² hay Đông Âu.

Tóm lại, chẳng có gì là không thể sửa chữa được.

Tạm thời là vậy.

Bởi vì Ngài bắt đầu tự hỏi buổi chiều nay sẽ mang lại điều gì cho Ngài...

2 «Nước cộng hòa chuối» : Thuật ngữ chỉ những quốc gia nhỏ, kém phát triển, thường có chính phủ bất ổn và phụ thuộc vào nước ngoài.

Vẫn còn hai mục tiêu, hai khách hàng cần làm hài lòng; những kẻ đang chờ đợi liều thuốc của họ, cú đập³ của họ, phê của họ. Họ muốn được xứng đáng với đồng tiền của mình, sẽ từ chối việc trở về tay không.

Một tay buôn phải cung cấp hàng. Hoàn thành phần việc của hợp đồng. Cho đến khi quá liều, nếu cần. Nếu đó là ý muốn của kẻ tiêu thụ !

Ngài vẫn tự tin ; chưa con mồi nào thoát khỏi Ngài. Giờ đây chỉ còn là vấn đề thời gian. Một trong hai kẻ đang chạy trốn bị thương, không nghi ngờ gì là nặng. Theo những gì Ngài có thể nhìn thấy qua ống nhòm nửa giờ trước, gã vô gia cư có vẻ như đang khập khiễng. Vậy nên hẳn là kẻ tiếp theo trong danh sách. Kẻ tiếp theo được phục vụ làm mồi ngon.

Kẻ tiếp theo bước xuống đấu trường để mua vui cho những khán giả ưu tú. Để làm bữa tiệc cho thú dữ.

Rồi sau đó, sẽ đến lượt gã Black to lớn. Món tráng miệng, một cái đầu mồi đen ! con lợn Balakirev kia chắc hẳn đã châm biếm như vậy.

Sau đó, giải lao cho đến cảnh tượng man rợ tiếp theo: cho đến cuộc săn đấu tiếp theo. Vào mùa xuân, không

3 «Cú đập» : Tiếng lóng, chỉ việc tiêm chích ma túy

còn nghi ngờ gì nữa. Hai lần một năm, điều đó cho phép hắn tích lũy được một khối tài sản kha khá mà không cần mệt mỏi. Vừa được giải trí.

Còn đòi hỏi gì hơn thế nữa ?

Thế nhưng, cuộc sống của hắn không làm hắn thỏa mãn.

Cuộc sống của hắn...

Đôi khi nó dường như thật trống rỗng đối với hắn.

Không phải tầm thường, không. Cũng không theo lối mòn.

Giàu nứt đổ đổ vách, hắn du lịch khắp bốn phương trời, sống trong một dinh thự nguy nga, hưởng một địa vị đáng ngưỡng mộ. Có thể thỏa sức theo đuổi đam mê mà không chút hạn chế.

Sự cô đơn, hắn đã chọn nó ; đôi khi, nó đè nặng lên hắn. Đôi khi, hắn ghét nó. Nhưng không nhiều như hắn ghét những kẻ khác.

Làm sao chịu đựng được ai đó trong đời mình ? Một kẻ không phải là tay sai luôn luôn tránh đường khi hắn đi qua. Một kẻ sẽ không ra đi vào lúc sáng sớm hay cuối tuần. Kẻ sẽ cố bám trụ vào cuộc sống thường nhật của

hắn, mang theo nét cá nhân của mình vào đó. Sẽ lần chiếm những luống hoa của hắn, chiếm cứ không gian sống của hắn, phá vỡ sự im lặng quý giá của hắn.

Sẽ thúc ép hắn phải mở lòng, trong khi hắn chưa bao giờ thổ lộ cùng ai ngoài chính mình.

Hắn từng nghĩ rằng đam mê, nghề nghiệp, tài sản của hắn sẽ lấp đầy sự tồn tại của hắn mà không để lại chút trống rỗng nào.

Hắn từng nghĩ những người phụ nữ qua đường, được lựa chọn kỹ càng, sẽ là đủ với hắn. Rằng hắn sẽ không bao giờ muốn nhiều hơn thế.

Nhưng, dạo gần đây, hắn cảm thấy sự thiếu thốn đó một cách thâm thía.

Sự cô đơn, phải. Không nghi ngờ gì nữa, số phận của mọi kẻ phi thường. Của kẻ vươn lên trên đám đông. Của giới tinh hoa.

Hắn quay đầu nhìn về phía người phụ nữ Áo. Đường nét kiêu hãnh, dáng điệu cao ngạo, những đường cong gợi cảm nhưng không có sự hào phóng quá mức khiến hắn phát ghét. Hắn thích sự lạnh lùng đó, thứ băng giá mà nàng dường như được một nhà điêu khắc tài hoa rèn giữa nê. Một tảng băng dưới đó sôi sục một sự mãnh

liệt, một sự điên cuồng thực sự, một sự lệch lạc thực sự.

Nàng dường như hoàn hảo với hắn. Hoặc gần như vậy.

Bởi chẳng có gì là hoàn hảo trên cõi đời hạ giới này. Trong những vũng bùn lầy nơi hắn buộc phải lang thang.

Cuộc sống và những sự tràn bờ không thể chịu nổi của nó. Những tình cảm, những cảm xúc đó trói buộc, cản trở, làm chậm lại, làm suy yếu.

Làm vậy bản.

Những khiếm khuyết đó tóm lược con người một cách tuyệt vời.

Sự sinh ra, ngay từ đầu, đã là một bòn máu.

Cuộc sống, một bòn rắc rối.

Cái chết liệu có phải là một bòn tắm trẻ hóa ? Hắn nên hỏi những con mồi của mình ! Nhưng dĩ nhiên chúng không bao giờ có thể trả lời...

Tất cả những gì đang sống đều mê hoặc hắn nhiều như khiến hắn ghê tởm. Một mâu thuẫn kỳ lạ mà hắn chưa bao giờ có thể giải thích.

Chắc hẳn nên đi gặp bác sĩ tâm lý, như hầu hết mọi người...

Không, không như hầu hết mọi người. Bởi họ không nhiều người đến mức tổ chức những cuộc săn người !

Thế nhưng, biết bao nhiêu kẻ sẽ muốn thế ? Bao nhiêu kẻ sẽ tham gia nếu có cơ hội ? Nếu được đảm bảo miễn trừ trừng phạt ? Khách hàng của hắn giàu có đơn giản chỉ vì hắn đòi rất nhiều tiền. Nhưng nếu được miễn phí thì sao ?

Chỉ cần quan sát con người là đủ để tự thuyết phục mình ; những vụ giết người vô cớ, những hành động tàn bạo do bất kỳ đội quân nào gây ra bên lề bất kỳ cuộc xung đột nào, những vụ hành hình của đám đông giận dữ, những người qua đường chứng kiến những vụ hành quyết công khai. Sự mê hoặc tập thể đó dành cho những gì ảm đạm, kinh dị, những vụ việc đẫm máu.

Dịp may tạo nên kẻ trộm, tia lửa nhỏ nhất có thể đánh thức, khơi dậy những bản năng hèn hạ nhất ở đồng loại của hắn. Ở tất cả đồng loại của hắn ? Hắn chưa bao giờ có thể trả lời câu hỏi đó. Vẫn còn tự hỏi.

Còn hắn, hắn có cái chết trong huyết quản, trong gen. Huy diệt, tàn sát, thống trị, giết chóc. Loại bỏ, làm

nguội lạnh.

Hưởng thụ.

Tẩy sạch thế giới khỏi tất cả sự sống lúc nhúc, kinh tởm, thối tha đó. Sự ngu ngốc đáng ghét đó.

Giẫm chân lên lũ sâu bọ cần cù đó. Và nghiền nát chúng.

Thời thiếu niên, hắn đã có một sự khai huyền. Lúc đó đang ở trong nhà thờ, trong buổi lễ mà cha hắn mỗi Chủ nhật đều kéo hắn đến một cách ép buộc.

Đó là lúc linh mục đưa cho hắn bánh thánh, chờ hắn ngoan ngoãn mở miệng, dưới đôi mắt vô hồn của Đáng Chịu Đón Đỉnh. Vào đúng khoảnh khắc đó, hắn tự nhủ rằng Lucifer đã chọn hắn, tuyển hắn để mang lời răn tốt lành xuống trần gian. Để khơi dậy ở kẻ khác sự thèm muốn điều ác, thúc đẩy họ phạm tội, làm điều đê hèn. Buộc họ phải nhổ ra nọc độc của mình, phơi bày bản chất thật, những sự biến thái đa dạng và bẩm sinh của họ.

Khẩu vị của họ về máu, về giết chóc, về tàn sát. Về quyền lực.

Từ xa xưa trong ký ức, hắn chỉ có một mong muốn : hủy diệt. Vậy thì làm sao giải thích được khuynh hướng này bằng cách khác ?

Từ xa xưa trong ký ức, hắn chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu, sự triu mến dành cho bất kỳ ai. Ngoại trừ chính bản thân hắn.

Lần duy nhất hắn khóc nức nở, là khi con chó đầu tiên của hắn chết.

Tại đám tang của cha hắn, hắn đã trở như tượng đá. Hắn kính trọng ông ; nhưng không yêu ông. Còn mẹ hắn, hắn thậm chí không nhớ gì về bà, chết đuối trong một cái ao trong trang viên, không lâu sau khi hắn chào đời. Tai nạn ? Tự tử ? Ám sát ? Hắn không bao giờ biết, sẽ không bao giờ biết. Cha hắn luôn từ chối nhắc đến bi kịch đó, từ chối đưa ra bất kỳ lời giải thích nào. Tuy nhiên, chính hắn, hắn biết. Chắc chắn vậy.

Khi còn là một đứa trẻ, đứng trên bờ cái ao chết chóc khét tiếng đó, mắt đăm đăm nhìn vào bùn lầy, hắn tự nhủ rằng mẹ hắn, có lẽ, đã tự kết liễu đời mình vì tuyệt vọng. Sau khi nhận ra bà đã sinh ra một quái vật.

Chính hắn.

Hắn đã muốn theo bà. Đã dần dần bước xuống nước lạnh. Đã để mình chìm ngấm, một cách chậm rãi.

Một trong những người làm của cha hắn đã kéo hắn lên, vào phút cuối.

Hắn không bao giờ lặp lại lần nữa. Chỉ đuổi việc tên đầy tớ đã cứu hắn, hai ngày sau cái chết của lão già.

Hắn chưa bao giờ yêu ai, không.

Hơn nữa, tình yêu là gì chứ ?

Hắn không giống người khác, luôn ý thức được điều đó. Thay vì lo lắng về nó, hắn thích tự tôn vinh bản thân hơn. Để sự thương hại cho kẻ yếu. Tránh nghĩ đến dù chỉ một giây rằng hắn có thể đơn giản chỉ là ốm. Ý nghĩ về sự điên rồ thậm chí chưa từng thoáng qua trong đầu hắn.

Vì vậy, hắn đã tìm thấy một lời giải thích rõ ràng vào Chủ nhật mưa gió đó, khi hắn quỳ gối trước bàn thờ, đối diện với vầng hào quang của linh mục.

Mọi thứ trở nên rõ ràng.

Kẻ mang ánh sáng, Lucifer.

Kẻ mà hấn đã chọn làm người dẫn đường, làm chủ nhân. Thú vị hơn nhiều so với kẻ kia ; kẻ mà mọi người đều tôn thờ.

Những con chiên yếu đuối, nhút nhát, sợ hãi đó. Hèn nhát. Tầm thường, không có tham vọng thực sự. Những kẻ đi xưng tội và thực hành sự ăn năn, thật dễ dàng làm sao ! Cục tẩy thần thánh để xóa đi những tội lỗi được cho là, như người ta xóa một nét bút chì không may... Sự hành xác, thật kinh khủng !

Những con chiên ghẻ lở đó đi theo đàn, theo con đường ngay thẳng. Được đánh dấu, có cột mốc, chẳng thú vị chút nào. Vì sợ bị trục xuất, lưu đày, rút phép thông công. Những kẻ hy vọng một ngày nào đó sẽ gặm cỏ một cách ngon lành thứ cỏ béo nhưng không chút hương vị của Thiên Đường.

Phải, Địa Ngục, khi người ta thống trị nó như một bậc chúa tể, hấn phải là nơi đẹp nhất vũ trụ.

Và Địa Ngục, hấn xứng đáng với nó, hơn bất kỳ ai khác.

Có lẽ hấn sẽ tìm thấy thứ gì đó tương xứng với mình khi hấn ngồi bên phải Chúa tể của mình. Khi hấn đạt được mục đích tối thượng.

Trở thành một con quỷ thuần khiết, mà không một sự cân nhắc vật chất nào có thể làm xáo trộn.

Đó là lý do tại sao, đến tận hôm nay, hắn vẫn cầu nguyện mỗi Chủ nhật trong nhà thờ. Như một sự khiêu khích thâm lặng. Một sự giả mạo đầy khoái cảm.

Đó là điều hắn tha thiết cầu xin vị chỉ dẫn tối cao của mình.

Vâng, ở tuổi mười ba, điều đó đã trở thành một sự chắc chắn mà hắn chôn giấu trong lòng. Như một sức mạnh.

Điều đó làm sáng tỏ rất nhiều điều khó hiểu. Đôi khi, tất nhiên, anh ấy nghi ngờ. Anh không còn là một thiếu niên nữa... Anh nghi ngờ, như bất kỳ tín đồ nào.

Lucifer và Chúa có lẽ không tồn tại. Những câu chuyện đẹp được bịa ra để nô dịch các dân tộc, làm dịu đi cuộc sống trần thế ; làm giảm bớt nỗi lo sợ về cái chết.

Dù thế nào đi nữa, anh ta có quyền, đến lượt mình, tự bịa ra những câu chuyện đẹp. Anh mỉm cười với cô gái Áo đang đáp lại. Đêm nay, anh biết, cô sẽ ở lại. Anh đã đạt được mục tiêu ; lại thắng một lần nữa. Một lần nữa.

Liệu có ngày nào đó ai đó sẽ kháng cự lại anh ta không ?

Vào lúc nhá nhem (giữa chó và sói), cảnh quan biến đổi, chìm sâu vào bóng tối. Một ngày thật tuyệt vời, không thể nào quên. Như trong cổ tích. Một ngày lang thang, không mục đích rõ ràng, tay trong tay. Một ngày trọn vẹn để gọi lại quá khứ trong khi cùng nhau vẽ nên một tương lai.

Những giờ trôi qua thật nhanh, trôi qua thật mạnh mẽ.

Để làm tình mà thậm chí không chạm vào nhau, chỉ bằng cách ăn nhau bằng mắt, bằng cách chạm nhẹ vào nhau. Chỉ bằng cách nghĩ về đêm nay sẽ thế nào.

Anh ấy đang cầm lái, tập trung vào con đường.

Cô ấy nhìn anh, trong khi anh dán mắt vào dải nhựa đường ngoằn ngoèo.

Cô ấy nhìn anh với đam mê, khát khao.

Đột nhiên, anh nhận ra điều đó, như thể cường độ của ánh nhìn ấy thiêu đốt anh đến độ ba. Anh quay nhẹ đầu, một phần tư giây, để kiểm tra. Rồi lại quay mặt đi, với một nụ cười nhẹ dịu dàng.

Nụ cười mà cô đã từng yêu thích đến vậy.

Khuôn mặt mà cô đã từng yêu thích đến vậy.

Đôi khi, Diane thức dậy để ngắm nhìn anh, khi anh đang ngủ. Cô có thể dành hàng giờ như thế, chỉ đặt mắt lên người anh, để mặc cho chúng lang thang trên làn da anh, trên những đường nét của anh.

Dĩ nhiên, anh chẳng nhận thấy gì.

Vẫn tiếp tục ngủ, say sưa.

Vẫn tiếp tục phớt lờ cô, một cách kiêu hãnh.

Nhưng cô không mong anh thức giấc ; không mong đợi gì ngoài sự hiện diện của anh.

Âm thanh hơi thở của anh, những cử động vô thức của cơ thể anh. Cô cố gắng đoán những giấc mơ của anh, hy vọng rằng cô có một vị trí trong đó...

Cô chỉ đơn giản muốn kiểm tra xem đó không phải là một giấc mơ. Rằng cô đã thực sự có được may mắn này. Đã tìm thấy anh trên đường đời, có được anh bên cạnh, trên cùng một chiếc giường, cùng một cuộc đời.

Thế rồi, cô dịch lại gần anh, nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

Một buổi tối mùa thu, cô trở về sau một nhiệm vụ ba ngày ở Ý.

Anh không còn ở đó nữa. Cả anh lẫn đồ đạc của anh. Chỉ còn lại những dấu vết của anh. Những ký ức.

Và sự trống rỗng.

Kinh hoàng.

Cú sốc, với một sự dữ dội hiếm có. Hứa hẹn sẽ theo sau bởi một nỗi đau tột cùng. Những di chứng suốt đời.

Cô ngồi xuống, giữa phòng khách. Giữa đông đồ nát. Không thể tin được.

Giữ trong tay bức thư tìm thấy trên bàn uống nước. Lá thư, hay đúng hơn là vài dòng chữ. Không thể hiểu nổi.

Câu đầu tiên thật sát nhân. Anh nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên chia tay...

Câu thứ hai, còn tệ hơn. Đừng trách anh...

Câu thứ ba, đòn kết liễu. Anh để lại cho em đồ đạc và con chó, anh biết em quý chúng.

Không một lời giải thích.

Thậm chí không : Anh gặp một người phụ nữ khác hay Anh không yêu em nữa.

Cảm giác như bị lột da từ đầu đến chân, như có một lưỡi dao găm đâm vào ruột gan và xoáy vô tận. Như đầu bị đập vào tường.

Ở đó, trong căn phòng khách vắng lặng này, trên chiếc ghế sofa mà họ đã cùng nhau chọn.

Con chó đến nằm bên cạnh cô và bắt đầu khóc.

Cô, thậm chí còn không đủ sức để làm vậy.

- Đừng trách anh...

Chương 16

15 giờ 45

Roland Margon là người đầu tiên đặt chân lên con đường GR (đường mòn du lịch). Như Armstrong đặt chân lên Mặt Trăng : như một kẻ chinh phục.

Hắn quay lại, chờ đợi những người khác, luôn tụt lại phía sau. Những kẻ hèn yếu mà hắn đã coi như bạn bè, trong một kiếp sống trước.

Bạn bè ư ? Không hẳn, khi hắn nghĩ lại.

Con người vốn sống bầy đàn, cần có những mối ràng buộc, những kẻ giống mình ; biết bao tấm gương để phản chiếu, để ngắm nhìn, để chiêm ngưỡng chính mình. Để tôn vinh bản thân.

Bạn bè ư ? Thà gọi là bạn nhậu thì hơn. Bạn bè rượu chè và săn bắn.

Rốt cuộc, không hơn.

Họ sẽ lại trở thành như thế thôi. Sẽ không đủ can đảm để quay lưng lại với hắn.

Còn Roland, hắn sẽ tiếp tục sử dụng họ, như hắn vẫn luôn làm.

Hắn vuốt ve mõm của Katia, con chó bắt đầu chán ngán cuộc hành trình cường bức này. Hắn cho nó một món ăn vặt để động viên.

Ba người kia cuối cùng cũng đến, thở hổn hển vì đoạn leo dốc cuối cùng. Một đường tắt, đúng vậy, nhưng dốc kinh khủng.

- Ta làm gì giờ ? Séverin hỏi.

- Cô ta sẽ xuất hiện ở cách đây hai cây số, không lâu nữa. Chúng ta sẽ tiến về phía ngã ba... Ăn nấp và chờ cô ta.

- Và... sau đó ? Hugues hỏi.

- Sau đó ? Đoán xem !

- Có phải anh sẽ bắn ?

- Anh nghĩ tôi sẽ làm một mình à, hả ? Anh nghĩ tôi là thằng ngu à, hả ?

Hắn uống một ngụm rượu rum, bình rượu của hắn đã cạn. Séverin đưa cho hắn bình của mình, như một chú chó con ngoan ngoãn với chủ. Nhưng của hắn cũng chẳng còn gì nhiều.

Các bình chứa đã cạn kiệt, nồng độ cồn trong máu thì cao nhất.

Quen với việc đó, họ thậm chí còn không cảm thấy tác dụng nữa.

- Rồi sẽ liệu, Margon kết luận và lau miệng vào ve áo.

Thế mà sáng nay tôi đã bắn vào cô ta... tôi sẽ phải rút cây súng của tôi đi, chết tiệt !

- Tại sao ? Gilles hỏi.

- Tại sao ?! Bởi vì nếu họ tìm thấy xác của con nhỏ, họ sẽ tìm thấy viên đạn trong đó, đồ đàn độn ! Và nếu họ làm phân tích đường đạn trên tất cả các khẩu súng sẵn, tôi sẽ bị dính ! Vì vậy, tôi sẽ tổng khứ khẩu súng này, thế thôi... Cũng như chúng ta sẽ tổng khứ cái xác của con nhỏ, nhân tiện !

- Cô ấy tên là Diane, chủ quán trọ lảm bảm.

- Hả ? Margon gầm lên.

- Cô ấy tên là Diane, Hugues nhắc lại.

Séverin Granet rùng mình khi nghe thấy cái tên đó. Dạ dày hắn quặn lại. Hắn đáp lại, một cách thô bạo :

- Thì sao ? Éo quan tâm nó tên gì !

- Chính xác, Roland đồng ý. Quan trọng là nó biến mất. Phần còn lại, tôi đéo quan tâm. Lên đường.

Margon lại dẫn đầu nhóm. Diane... Hắn không quên tên cô. Thậm chí chỉ nghĩ đến điều đó suốt nhiều giờ. Diane...

Mỗi giây lại đưa hắn đến gần hơn khoảnh khắc hắn sẽ có cô trước mặt. Khoảnh khắc mà...

Rémy đã ngồi xuống một lúc. Sarhaan lại băng bó vết thương hở của anh ta, với những cử chỉ nhẹ nhàng, ân cần. Với những phương tiện tại chỗ.

- Cảm ơn...

- Có đau không ?

- Ôi trời ơi... ! Tôi có cảm giác như một trong những con chó khốn kiếp đó đang gặm nhấm chân tôi, chết tiệt thật !

Black gỡ khỏi vết thương những mảnh lá và cỏ nhỏ đã lọt vào trong đó. Rồi với khăn giấy dùng làm gạc, với một mảnh vải xé từ phần quần còn sót lại, anh ta băng bó tạm.

- Chúng ta sẽ không thoát được đâu, phải không ? anh ta đột nhiên thì thầm.

- Không, anh bạn già ạ, chúng ta sẽ không thoát đâu... Tôi tự hỏi tại sao chúng ta cứ tiếp tục chạy như những thằng ngốc. Sao chúng ta không đợi chúng ở đây chứ !

- Bởi vì luôn có hy vọng, người Mali đáp lại. Bản năng sinh tồn !

- Cái bản năng sinh tồn chết tiệt ! Rémy giận dữ.

- Anh không được bỏ cuộc ! Tôi cảm thấy chúng ta có thể thoát được...

- Một phút trước anh còn nói ngược lại, Rémi chỉ ra với một nụ cười buồn bã.

- Thực ra, tôi không thể tưởng tượng ra cảnh anh chết, Black giải thích và đưa ra một bàn tay cứu giúp. Tôi không thể nào thấy anh chết được !

Rémy đứng dậy, mặt nhăn nhó dữ dội hơn.

- Chắc là vì anh thiếu trí tưởng tượng đấy !

Sarhaan bật cười.

- Sao anh vẫn còn có thể cười được ? Rémy ngạc nhiên.

- Ở chỗ các anh, có một câu tục ngữ...

- Tục ngữ toàn là nhảm nhí !

- Một câu tục ngữ nói : đừng có bán da gấu...

- ... trước khi giết được nó, tôi biết ! Chỉ có điều những con gấu trong câu chuyện giờ thật thảm hại ! Và chúng có một lũ tâm thần đuổi sau đấy... Bọn khốn giàu có đó !

- Chẳng liên quan gì đến tiền của chúng...

- Ngài Lord đã nói với tôi là chúng trả rất nhiều tiền để được giải trí với chúng ta ! Anh có nghe thấy không?

- Những kẻ sát nhân thì ở đâu chả có... cả trong giới giàu lẫn giới khác.

- Ừ... Thế nhưng bọn này thì chứa đầy tiền ! Rémy khẳng khẳng.

Họ tiếp tục cuộc chạy marathon của mình. Nhưng tốc độ không còn nhanh như họ mong muốn. Không còn xăng trong động cơ, chỉ còn lại nỗi sợ khiến họ cử động. Như một phản xạ.

Đột nhiên, Sarhaan dừng phắt lại.

- Gì vậy ? Rémy hỏi. Anh nghe thấy gì à ?

- Không phải nghe, là thấy ! Đằng kia, nhìn kia...

Rémy chẳng thấy gì ngoài cây cối, lá khô. Khi thì sồi, du, dẻ. Khi thì thông. Nhưng vẫn luôn là khu rừng chết tiệt trải dài tít tắp. Được ngăn cách bởi những vùng đất hoang, ao hồ hay vùng đầm lầy than bùn.

Không, thực sự, anh chẳng thấy gì thú vị ở đây.

- Sáng nay chúng ta đã đi qua chỗ này rồi ! Người Mali kêu lên.

- Anh nghĩ vậy à ?

- Chắc chắn... Tôi nhận ra tảng đá này, đằng kia ! Tôi nhận ra chỗ này, tôi thề ! Chúng ta đang đi đúng đường, chúng ta sắp tới lâu đài rồi, man !

Rémy há hốc mồm. Đến gần lâu đài, đó không phải là tìm thấy lối thoát, dù chính anh là người nảy ra ý tưởng đó. Đó đơn giản chỉ là quay trở về vạch xuất phát.

Nhưng đó là hy vọng duy nhất của họ.

- Anh nên đi trước đi, anh đột ngột nói. Tôi chỉ làm

anh chậm lại thôi... Anh phải sống sót, và cùng với tôi thì điều đó là không thể.

Người Mali nhìn anh với một sự trù mên trong ánh mắt. Ánh mắt đen, sâu thẳm đỏ. Vui vẻ.

- Nếu chúng ta sống sót, thì sẽ cùng nhau. Nếu chúng ta chết, thì sẽ cùng nhau.

- Hãy nghĩ đến lũ trẻ của anh, chết tiệt ! Chúng cần anh !

- Tôi phải nói với anh... Tôi đã nói dối anh.

- Hà ?

- Tôi đã nói dối anh ; tôi không có con... Không có vợ cũng chẳng có con ở quê nhà...

- Ồ vậy à ? Sao anh lại bịa ra chuyện đó ?

- Tôi không biết... tự dưng thôi... Bởi vì tôi gần ba mươi rồi và...

- Tôi không thấy liên quan... Dù sao, cũng không quan trọng ! Hãy nghĩ đến cô gái mà sau này anh sẽ cưới và lũ trẻ mà hai người sẽ có cùng nhau ! Chúng chắc chắn sẽ cần đến anh !

Sarhaan mỉm cười.

- Lúc này, chính anh mới cần tôi, người đàn ông da trắng ! Và tôi, tôi cần anh. Vì vậy hãy tựa vào vai tôi và ngừng nói đi. Chúng ta còn một chặng đường phía trước.

Rémy miễn cưỡng nghe theo. Anh hạnh phúc vì Sarhaan không bỏ mặc anh thối rữa nơi đây, hạnh phúc vì anh ấy đồng ý ở lại bên cạnh anh đến cùng.

Để cùng xuống Địa ngục, gần như là nắm tay nhau.

Trong khi đi giữa rừng thông, anh đột nhiên nghĩ về người phụ nữ đó.

Người mà thỉnh thoảng anh trông thấy, khi cô ấy ra hoặc vào nhà, gần một chỗ mà anh thường hay đi ăn xin. Hình như là một nhiếp ảnh gia, dựa vào dụng cụ cô ấy mang theo. Tóc dài, cao, với một nụ cười hơi buồn, bí ẩn, khiến anh tò mò. Một sức hút khiến anh bị cuốn hút. Cô ấy chưa bao giờ cho anh dù chỉ một xu. Nhưng luôn luôn chào anh.

Mà không hề biết rằng lời chào đó có thể quan trọng đến thế nào trong ngày tế nhật của anh.

Tại sao anh đột nhiên nghĩ về người phụ nữ xa lạ này?

Chắc chắn là vì anh muốn nhìn thấy cô ấy cười... Muốn nghe thấy lời chào e dè của cô. Điều đó sẽ làm anh thấy dễ chịu, tiếp thêm niềm tin cho anh.

Anh bắt đầu cố đoán xem tên cô ấy là gì. Việc đó chiếm lấy suy nghĩ của anh, cho phép anh tạm quên đi phần nào nỗi đau.

Cô ấy tên là gì ? Lẽ ra anh nên hỏi cô ấy... Lẽ ra nên bắt chuyện, ít nhất một lần... Biết đâu, có lẽ đã có chuyện gì đó xảy ra giữa họ ?

Agnès ? Nathalie ? Marie ?

Không, chắc hẳn phải là một cái tên đặc biệt, một cái tên hiếm. Một cái tên của nữ thần, có lẽ vậy...

16 giờ 00

Diane nhìn vào tấm bản đồ, ngẩng mắt lên. Vâng, cô sắp tới nơi rồi.

Vài phút nữa, cô sẽ tới đường GR ; sau đó, là đoạn bằng phẳng cho tới con đường lớn.

Cô ngoái lại nhìn ; không một bóng người ở chân trời.

Cô khó mà tin được là mình đã tới được tận đây mà không bị bắt kịp. Nhưng chúng còn có thể đi đường nào khác chứ ? Đường rẽ trái dài hơn nhiều mà.

Nhận định này chỉ khiến cô yên tâm được một nửa. Cô biết nguy hiểm vẫn còn đó, luôn rình rập quanh cô như một con thú dữ. Như luôn lơ lửng trên đầu cô, như một trong những kẻ ăn xác chết oai vệ kia.

Cô rảo bước nhanh hơn.

Đột nhiên, cô nghĩ đến gã kia, gã ăn anh thường hay ngồi xin ở phố cô. Gã đó, trẻ, vạm vỡ, không thiếu sức hút dù trong tình cảnh tồi tệ.

Vào lúc này, cô tự trách mình vì chưa bao giờ cho hắn thứ gì. Chưa bao giờ một đồng xu, chưa bao giờ chút gì để ăn. Dù cô đã từng muốn.

Nhưng không dám.

Chắc hẳn, việc đi xin thật là khó xử. Việc cha thí cũng vậy.

Không, cô chưa bao giờ dám. Chưa bao giờ cho hắn thứ gì.

Giờ phút này hắn đang làm gì ? Chắc hắn đang ngồi dưới nhà cô, hy vọng kiếm được chút tiền từ người qua đường...

Tại sao giờ cô lại nghĩ đến hắn ?

Có lẽ vì ánh mắt hắn chứa đầy tình người, nó giống ánh mắt của Clément.

Clément...

Cô sẽ phải bắt đầu tìm kiếm anh ngay khi thoát khỏi tình cảnh rối rắm này.

Bởi nếu cô sống sót qua ngày hôm nay, đó sẽ là một dấu hiệu : vâng, cô sẽ tìm thấy anh, chứng minh cho anh thấy những gì cô có thể làm. Kể cho anh nghe rằng cô đã nghĩ về anh để tìm thấy sức mạnh bước tiếp.

Nhưng chắc hắn giờ anh ấy đã xây dựng lại cuộc sống mới rồi...

Đã kết hôn, hai đứa nhỏ, ba con mèo ?

Không, không thể nào. Cô ắt hẳn phải biết, phải cảm nhận được.

Nỗi lo âu tràn ngập cô. Lùi lại, nhanh lên... Phải rồi, anh ấy vẫn còn độc thân.

Một vài cuộc tình thoáng qua đây đó, giống như cô. Mà ngay cả anh cũng không tự nhận ra, anh cũng chỉ đang chờ đợi cô thôi. Cô, người vẫn còn sống trong suy nghĩ, trong những giấc mơ của anh.

Anh bỏ đi vì anh sợ phải cam kết, vì anh còn quá trẻ; vì cô yêu anh quá nhiều, khiến anh ngột ngạt.

Nhưng cô đã thay đổi, sẽ biết cách làm anh hài lòng, trấn an anh, giành lại được sự tin tưởng của anh.

Cô sẽ thuần hóa được anh.

Clément, hãy chờ em, em xin anh. Em đã không làm tất cả những điều này chỉ để tiếp tục đau khổ. Mà là với hy vọng rằng anh vẫn còn muốn em, rằng mọi thứ vẫn còn có thể giữa chúng ta. Rằng chẳng có gì kết thúc cả.

Anh sẽ giải thích cho em tại sao anh bỏ đi, em sẽ tha thứ cho anh.

Sao em có thể để anh xa em lâu đến thế ? Sao em có thể phung phí cuộc đời mình ?...

Bây chốc đang phía trước, lại một lần nữa trên đường đi. Bản hòa tấu của những tiếng tru.

Những con ngựa theo sau, phi nước đại.

Ngài Lord dẫn đầu vũ điệu. Hai tay sai của hắn điều khiển chiếc 4x4 khẳng định đã nhìn thấy con mồi gần ngã tư Croix. Đang hướng về phía bắc.

Điều đó trùng khớp với lộ trình mà bầy chó săn đang theo.

Lần này, họ sẽ xử cả hai cùng một lúc.

Ngày đã xế chiều, họ sẽ không mạo hiểm để màn đêm buông xuống. Phải bắt được chúng trước đó.

Hai kẻ chạy trốn tuyệt đối không được nhìn thấy hoàng hôn.

Ngài Lord cổ vũ cho thuộc hạ của mình.

- Chúng đã nhìn thấy mặt trời mọc, chúng sẽ không thấy nó lặn !

Một chút thi vị, không bao giờ là thừa.

Săn bắn, dù sao cũng thật thi vị. Đó là một nghệ thuật bên cạnh là một môn thể thao.

Đặc biệt là cuộc săn đuổi con người.

Ngài Lord nhớ lại...

Đó là vào đúng một năm rưỡi trước. Vào mùa xuân, một tháng Tư xinh đẹp, hơi lạnh.

Chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất, họ đã hạ gục hai tên kia.

Một tên vô gia cư, trước tiên, chỉ vừa mới một giờ sau khi cuộc truy lùng bắt đầu. Bị hạ gục bởi một cung thủ tài năng. Rồi đến lượt tên thứ hai, một người tị nạn Iraq, bị bắn hạ bằng khẩu cỡ nòng lớn.

Chỉ còn tên người Romania không giấy tờ vẫn chạy trong khi màn đêm đang đến gần.

Không biết mệt mỏi, thằng nhóc này ! Mười bảy hay mười tám tuổi, không hơn. Nhỏ con, gầy nhom. Nhưng đúng là một cuộn cảm xúc !

Nó đã bắt họ phải rượt đuổi cả buổi chiều. Cho đến khi cuối cùng nó dừng lại, kiệt sức.

Ngài Lord nhớ lại...

Những con ngựa vây quanh con mồi, lũ chó tru lên những tiếng tru chết chóc.

Chàng trai trẻ khiếp sợ, trái tim như muốn nổ tung. Các cơ bắp từ chối vâng lời.

Hắn cũng nhớ đến vị khách đó, thật đặc biệt. Hắn ta đeo một khẩu súng lục ở thắt lưng, mọi người đều nghĩ hắn sẽ bắn vào tên người Romani. Nhưng chuyện đã không xảy ra như vậy, không. Hắn ta mong muốn một thứ khác. Nuôi dưỡng những ảo tưởng khác.

Và khách hàng là thượng đế, đó là phương châm của nhà này...

Gã này đến thẳng từ Hoa Kỳ ; một doanh nhân cực kỳ giàu có gốc Canada, đứng đầu một đế chế thực sự ; đặc biệt là buôn bán vũ khí. Có lẽ đã quá chán việc giết người qua tay kẻ khác.

Với sự bình tĩnh tối thượng và những động tác tỉ mỉ, hắn buộc một sợi dây thừng quanh mắt cá chân của tên người Romania, rồi gắn đầu kia vào yên ngựa của mình. Trước khi phi nước đại trên một con đường mòn, lôi kẻ tù binh của mình qua vài trăm mét.

Những tiếng la hét, những lời cầu xin. Rồi, nhanh chóng, sự im lặng ; chỉ với âm thanh nặng nề của móng ngựa. Cơ thể vỡ ra, hộp sọ nứt toác, máu tuôn trào, da thịt bị xé toạc, rơi ra như bông.

Ngài Lord nhớ lại...

Đông thịt da lộn xộn, chân tay gãy nát, miệng méo xệch.

Sau bao nhiêu cây số đã vượt qua, bao nỗ lực và sự kháng cự, thằng nhóc đó đáng được hơn thế. Một kết thúc vinh quang hơn.

Nhưng khách hàng là thượng đế.

Phần còn lại, không quan trọng...

16 giờ 15

Được cứu rồi !

Diane gần như có thể mỉm cười.

Gần như. Nếu cô không ở trên bờ vực kiệt sức. Nếu cô không đau đớn đến vậy.

Cô đặt chân lên con đường mòn rộng trên vách núi, như thể đặt chân lên đất liền sau một cơn bão trên biển khơi. Con đường mòn đó sẽ dẫn cô đến con đường lớn, rồi đến ngôi làng.

Con đường sẽ dẫn cô đến tự do.

Đến sự sống còn.

Đến Clément.

Cuối cùng, thì cũng không còn phải leo dốc nữa. Cô uống một ngụm nước lạnh giá, tưởng tượng mình đang nhấm nháp một tách trà nóng hổi. Trà bạc hà, với những hạt thông.

Sắp rồi, Diane. Rất sắp thôi.

Cô tiếp tục cuộc hành hương của mình, đôi chân hơi run rẩy. Đôi bàn chân cô chỉ vừa đủ sức nhấc lên, cô vấp phải từng hòn đá nhô lên.

Nhưng cô vẫn bước đi.

Và rồi cô nhìn thấy hắc. Hiện ra từ hư không. Như một con thú hoang.

Thoạt đầu cô tưởng là ảo ảnh, ảo giác, ảo tưởng.

Không, hắc đứng đó, ngay trước mặt cô, giữa con đường mòn.

Đấy, người đàn ông mặc đồ màu kaki đó.

Súng trong tay, nụ cười trên môi.

Chương 17

Diane đứng bất động, không tin nổi, cảm lạnh.

Rồi, từ từ, cô quay đầu lại. Ba tên kia ở đằng sau, tất nhiên rồi.

Chúng vừa mai phục trong các bụi rậm.

Chúng đang chờ cô.

Chúng không đuổi theo cô, không. Chúng đã tỏ ra thông minh hơn bằng cách giăng bẫy cô.

- Anh đã khiến bọn tôi phải chạy theo nhiều đây, con đĩ ! Margon hét lên tiến về phía trước.

Không lối thoát, lần này. Trừ khi lao mình xuống vực. Nhưng đó là điều chúng muốn cô làm. Để chúng không phải giết cô. Chỉ cần nhìn cô chết.

Vì vậy, cô không thử làm gì.

Những sức lực cuối cùng rời bỏ cô, từ từ chảy ra khỏi người cô, thấm ướt da thịt, bốc hơi trong màu xám xịt.

Cô sợ hãi, tất nhiên, nhưng cuối cùng thì cũng không đến nỗi quá. Đã chấp nhận cái chết rồi sao ? Hay đơn giản là quá kiệt sức để mà sợ hãi ? Nỗi sợ tiêu tốn năng

lượng quá nhiều...

Kỳ lạ thay, cô không nghĩ đến tương lai. Phải chăng vì cô không còn tương lai ?

Cảm giác như thời gian vừa đông cứng lại, bị mắc kẹt trong một thứ bong bóng kín mít. Rằng những kẻ đuổi theo cô sẽ không nhúc nhích, sẽ mãi hóa đá trong khung cảnh đó, vĩnh viễn.

Như cô.

Chúng sẽ hóa thạch ở đó, cả năm người, cho đến tận cùng của thời gian. Những nhà khảo cổ học tương lai sẽ phát hiện ra chúng, nguyên vẹn, dưới một lớp đất đá dày.

Nó chỉ kéo dài vài giây. Khoảnh khắc chúng nhìn nhau, dò xét nhau, đánh giá nhau. Khoảnh khắc chúng kết án tử hình cô.

Vài giây mà, tuy vậy, với cô dường như ngưng đọng trong không trung, vô tận.

Bất tận.

Cô thấy những thứ chuyển động, nhưng đó chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng mà thôi.

Nó chuyển động trong đầu cô, đúng vậy. Nó khuấy động, như trong một chiếc bể cá quá chật hẹp.

Những ký ức tự ý ghé thăm, vào khoảnh khắc quan trọng này. Những ký ức lên tiếng, vào giây phút cuối cùng.

Kỳ lạ hơn nữa : những ký ức đó, đây là lần đầu tiên chúng trôi lên bề mặt. Cô hồi tưởng lại những điều bị chôn vùi sâu đến mức trong tiềm thức của mình, đến nỗi lẽ ra chúng không bao giờ nên được khai quật lên. Cảnh tượng mà cô sống lại lần đầu tiên kể từ...

... Cô chưa đầy bốn tuổi. Ba tuổi rưỡi, có lẽ. Thậm chí ít hơn. Làm sao biết chính xác được ?

Trời tối, cô đang trong ngôi nhà. Ngôi nhà nơi cô đã trải qua những năm đầu đời, không nghi ngờ gì. Những tiếng động khác thường kéo cô ra khỏi giấc ngủ yên bình.

Một căn phòng ngủ, thảm trải sàn màu be. Một ánh sáng nhạt nhòa từ chiếc đèn ngủ.

Diane bước đi nhẹ nhàng, thoát ra khỏi những giấc mơ. Với cảm giác mình đang phạm một điều ngớ ngẩn, một điều cấm kỵ.

Một hành lang, cũng tối tăm chẳng kém.

Những tiếng hét, đáng sợ. Tiếng của mẹ cô. Và tiếng của một người đàn ông. Nhưng đó không phải cha cô...

Diane tiếp tục, bất chấp nỗi sợ hãi đang lớn dần. Đôi chân trần của cô bước trên tấm thảm hơi thô ráp, bàn tay tí hon của cô áp vào tường.

Bậc thang cao nhất của cầu thang, cô ngồi xuống.

Những tiếng hét, vẫn tiếp diễn. Hai giọng nói hòa lẫn, va vào nhau, đối đầu trong một cuộc đấu tranh dữ dội. Giọng của mẹ, thường ngày dịu dàng là thế. Và giọng của một kẻ lạ mặt.

Cô từ từ bước xuống bậc thang thứ hai, rồi thứ ba.

Tầm nhìn hẹp, nhưng đủ để thấy...

Diane hét lên một tiếng ; Margon vừa túm lấy cổ áo khoác của cô. Cô thậm chí còn không thấy hấn đến gần. Ở một nơi xa xôi ngàn dặm, trên chiếc cầu thang tối tăm đó... Khoảng ba mươi năm về trước.

- Câm miệng ! Gã được sĩ ra lệnh.

Diane vùng vẫy, đá hấn một phát vào ống chân ; đèn lượt hấn hét lên.

Nhưng cô đang chống lại ai ? Chống lại tên thợ săn đã truy đuổi cô từ sáng ? Hay chống lại gã kia, ở dưới chân cầu thang ?...

Cô đang di chuyển giữa hai nơi, hai thời điểm trong cuộc đời mình.

Giữa khởi đầu và kết thúc.

Rốt cuộc, cô đã chết rồi, nhưng thậm chí còn không biết điều đó.

Không còn nhớ nữa, chỉ đơn giản là đã quên.

Như thể người ta có thể chết nhiều lần...

Cô trở về hiện tại, tập trung vào khuôn mặt đầy dấu vết của gã được sĩ, vào đôi mắt nảy lửa căm hờn của hắn.

Bị dồn vào chân tường, cô không có lối thoát, chỉ biết lùi lại. Lưng dựa vào vực thẳm.

Margon lại cố chộp lấy cô, cô né tránh, loạn choạng, mất thăng bằng...

Diane đã thường tự hỏi tại sao.

Tại sao có thứ gì đó trong cô đã bị gãy. Tại sao bánh răng đó lại bị lỗi.

Chỉ là một vết nứt, làm nguy hại đến cả công trình. Vết nứt trong nền móng của chính sự tồn tại của cô.

Cô đã luôn đau khổ, mà không biết nguồn gốc của nỗi đau đó.

Không thể xác định được gốc rễ của vấn đề.

Hôm nay, vào cuối buổi chiều này, khi cô cảm thấy mình bị hút vào khoảng không, cuối cùng cô cũng hiểu.

Mọi thứ vẫn tiếp tục quay chậm, như để cho cô thời gian nhận ra. Để tua lại cuộn phim, lần cuối cùng.

Ngồi trên bậc thang thứ ba của chiếc cầu thang bị nguyên rửa đó, cô há hốc miệng. Đôi mắt đẫm buồn ngủ, vô tư của cô mở to đến mức quá cỡ.

Một kẻ lạ mặt đang đập phá mọi thứ trong phòng. Một cơn cuồng phong, một cơn bão ; một con quái vật như những con thường có trong những câu chuyện cha mẹ cô đọc cho nghe.

Một tên ăn thịt người.

Hắn gào thét, liên tục những cử chỉ lớn, hỗn loạn. Hắn đi không vững, như thể mặt đất đang chuyển động.

Đồng tử tối của hắn phun ra hận thù, những năm đêm của hắn vẫn siết chặt.

Hắn buông ra những lời đe dọa kỳ lạ, Diane không hiểu gì cả.

Đã không hiểu gì, vào thời điểm đó.

Hắn nói về tù, nói rằng đó là lỗi của cô, rằng vì cô mà hắn đã phải trải qua bao nhiêu năm bị nhốt.

- Tại sao anh đi kể hết với chúng ? Tại sao anh không im miệng ? Tại sao anh phá hủy cuộc đời tôi và cuộc đời mẹ anh ? Tại sao anh phá hủy gia đình anh ? Giờ tôi ra rồi, anh sẽ trả giá cho điều đó !

Mẹ cô khóc. Bà cũng hét lên, chất vấn hắn dồn dập, đến lượt bà.

- Anh không có quyền làm thế với tôi, đồ khốn ! Tù tội, anh xứng đáng với nó ! Anh không có quyền làm thế với tôi ! Là vì anh mà mẹ chết, không phải vì tôi ! Chính anh đã giết bà ấy ! Anh, và không ai khác ! Bà ấy chết vì đau khổ, vì anh... Vì anh !

Đột nhiên, kẻ lạ mặt lao về phía bà, đánh bà một cách dữ dội. Bà nằm vật xuống đất, trên nền gạch màu nâu vàng của phòng khách. Bà nằm đó, với máu rỉ ra thấm cả vào mắt.

Diane, khiếp sợ, cũng bắt đầu hét lên.

Người đàn ông quay đi khỏi con mồi đang nằm trên sàn, ánh mắt của hắn bắt gặp ánh mắt của đứa trẻ. Hắn tiến lại gần, đứng sừng sững dưới chân cầu thang. Đồ sộ, to lớn, tối tăm.

Như quỷ dữ, độc ác.

Hắn bước lên các bậc thang, Diane không thể cử động được nữa. Bị liệt đi vì sự xuất hiện đó. Cô gọi. Mẹ ơi.

Cha, người không có ở đó.

Tại sao ông không ở đó để bảo vệ họ ? Người mà cô ngưỡng mộ nhất. Người mạnh mẽ nhất...

Cô gọi, trong vô vọng. Vào khoảng không.

Kẻ lạ mặt đã xông vào cô, nhấc bổng cô lên.

- Tôi sẽ giết con nhỏ của anh ! tôi sẽ giết con gái anh, anh nghe thấy không ?!

Diane càng hét to hơn, trong cơn khiếp sợ không thể tả xiết. Gã đàn ông lắc cô, như một bọc quần áo bẩn cũ kỹ. Mạnh đến nỗi đầu cô đập vào tường của lồng cầu thang.

- Tôi sẽ giết nó !

Mẹ cô nài xin, lúc này. Bà đứng dậy, hai tay giơ ra phía trước như để ngăn chặn điều tồi tệ nhất.

- Không, đừng làm hại nó, nó không có tội ! Cha ơi, không...

Kẻ lạ mặt cố bước xuống cầu thang, vẫn giữ chặt Diane trong vòng tay của hắn, hai chiếc kim mạnh mẽ đang siết chặt cô. Nghiền nát cô.

Mẹ cô đã chớp lấy một bức tượng bằng đồng đặt trên lò sưởi.

Hắn trượt chân một bậc, ngã. Diane cùng với hắn. Những cú va đập liên tiếp, tiếng hét của mẹ cô.

Và rồi, bóng tối hoàn toàn.

Cú ngã cuối cùng cũng dừng lại.

Diane thấy mình đứng hai chân trên mặt đất, dính chặt vào kẻ thù.

Roland đã đỡ được cô trong gang tấc, khi cô đang ngã nhào vào khoảng không.

Tuy nhiên, lẽ ra đã quá đơn giản, hẳn thậm chí có thể giúp một tay. Đẩy cô để cô rơi xuống hai mươi mét phía dưới. Nhưng dốc không đủ mạnh, cô có thể thoát chết.

Lẽ ra phải kết liễu cô.

Và vì nơi này quá lộ liễu, người ta sẽ tìm thấy xác cô trong vòng bốn mươi tám giờ.

Diane mở mắt ra nhìn vào mắt của Margon. Cô ngửi thấy hơi thở nồng nặc rượu của hắn, mùi hôi hám của mồ hôi, mùi quần áo ẩm ướt của hắn.

Cô nhìn chăm chăm hắn, không một lời. Chỉ với một cảm giác buồn nôn khủng khiếp.

- Cô sẽ đi một vòng với bọn tôi...

Cuối cùng, Diane lấy lại tinh thần.

Tìm một giải pháp, những lời nói, ý tưởng tuyệt vời sẽ đưa cô ra khỏi tình cảnh khốn quẫn này.

- Nếu các người giết tôi, các người sẽ vào tù !

- Điều đó, điều đó sẽ làm ta ngạc nhiên đấy, cung à... Ta thậm chí còn tin là ngược lại ! Nếu để cô đi, bọn ta mới sẽ vào tù !

- Tôi sẽ không tố giác các người đâu ! Cô hứa. Tôi sẽ không nói gì hết, tôi thề !

Trong giây phút này, cô chân thành đến mức có lẽ chưa từng có. Nhưng vô ích.

- Câm miệng...

- Để cô ta nói ! Séverin Granet đột nhiên ra lệnh.

- Để làm gì ? Gã dục sĩ găm lên. Không có thời gian để nghe những lời nhảm nhí của nó !

- Có, hãy nghe tôi ! Diane van nài. Tôi thề tôi sẽ không nói với ai về chuyện đã xảy ra ! Các người giết hắn là đúng, hắn là một kẻ sát nhân !

Roland cười. Một nụ cười khiến cô lạnh sống lưng từ đầu đến chân.

- Anh thực sự coi tôi là thằng ngốc, hả ? Anh nghĩ tôi sẽ nuốt cái điều đó à ? Xin lỗi, hôm nay không phải là ngày may mắn của anh rồi...

Hắn đẩy cô ra giữa lối đi.

- Giờ thì, anh đi tiếp và cầm miệng lại.

- Tôi sẽ không đi đâu hết ! Nếu các người muốn giết tôi, thì cứ làm đi !

- Có lẽ cô ấy nói thật ! Hugues can thiệp. Nghe này, cô gái, chúng tôi có thể cho cô tiền nếu cô giữ im lặng...

Diane cảm nhận được khe hở. Vết nứt chia rẽ nhóm người này.

Margon một phe, quyết tâm giết cô. Sẵn sàng làm mọi thứ để cứu lấy mạng mình.

Ba người kia, ít muốn tiêu diệt cô hơn nhiều. Những người đang do dự.

Cô tiến lại gần ông chủ quán trọ.

- Tôi không muốn tiền của các người, tôi không muốn gì hết ! Chỉ muốn về nhà thôi...

Tôi sẽ không bao giờ kể về những gì tôi đã thấy sáng nay, tôi thề với các người !

Hugues ngạc nhiên ; hắn thấy thật đáng ngờ khi cô không muốn tiền của hắn.

- Được rồi, giờ thì đủ rồi đấy ! Roland quát lên. Chúng ta mất thời gian vô ích !

Không đời nào chúng ta chịu chút rủi ro nào cả ! Vậy nên chúng ta làm như đã nói !

Hắn tóm lấy cánh tay Diane, ngay đúng vết thương của cô. Cô hét lên, quần quai vì đau đớn, cố gắng giãy ra, đánh hắn. Nhưng chính cô là người bị tát một cái đánh bốp.

- Nghe tôi rõ này, gã dục sĩ thì thâm, anh sẽ im lặng ngoan ngoãn và đi đến chỗ tôi bảo... Nếu không, anh sẽ trải qua một khoảng thời gian tồi tệ đấy, hiểu chưa ?

Cô ngừng giãy dụa, để mặc cho hắn lôi đi, quá kiệt sức để bắt đầu một cuộc chiến đã thua trước từ trong trứng nước.

- Đi nào ! Margon ra lệnh. Nếu anh cố trốn thoát, tôi sẽ làm anh hối hận...

Séverin đi trước, Hugues bên trái cô, Gilles bên phải cô.

Roland, đi sát sau gót cô.

Đoàn hộ tống tử thần.

Họ đang đưa cô đi đâu ? Đến một nơi kín đáo, hẻo lánh.

Để làm gì ? Hôm nay, cô đã không gặp một ai. Họ có thể bắn chết cô ngay tại đó, không có nhân chứng.

Đó là lúc cô đoán ra kế hoạch của họ. Họ không muốn người ta tìm thấy cô, muốn làm biến mất xác cô, như họ đã làm biến mất xác của gã thanh niên lang thang kia. Nhưng không muốn mất công mang xác cô đi.

Họ sẽ ném cô xuống đáy một cái giếng hoặc một hầm mỏ bỏ hoang ? Hay họ sẽ đào một cái hố dưới đất ?

Họ sẽ giết cô bằng súng của họ hay là...

Nỗi sợ trở lại, như một nhát roi quất. Cô bắt đầu run lẩy bẩy, khóc.

Tốt nhất là nằm vật ra đó, giữa lồi đi. Để trì hoãn việc thực hiện ý đồ của chúng.

Mày sẽ im lặng ngoan ngoãn và đi đến chỗ tôi bảo... Nếu không, anh sẽ trải qua một khoảng thời gian tồi tệ...

Hắn có thể gây ra cho tôi điều gì tệ hơn cái chết chứ ?

Cô quay đầu lại lén lút, chạm phải ánh mắt của Margon. Nơi cô đọc được, như trong làn nước trong

veo ; vâng, hẳn có thể bắt tôi chịu đựng những điều còn tệ hơn nhiều...

Thế là, cô cam chịu.

Tất cả những cây số đó cho không. Chỉ để trì hoãn thời khắc cuối cùng. Để rồi thấy mình trong hành lang dẫn đến đoạn đầu đài.

Những tên cai ngục vây quanh, đao phủ theo sau ; chỉ thiếu ông linh mục và quyền Kinh Thánh cho lời thú tội cuối cùng.

Không cần đến thứ đó ; không có gì làm nặng nề lương tâm cô.

Về những hối tiếc, dĩ nhiên là cô có. Về sự hối hận, về những thiếu thốn sẽ không bao giờ được lấp đầy, về những câu hỏi mãi không được giải đáp.

Nhưng có một điều cuối cùng đã tìm thấy câu trả lời. Một bí ẩn gần như cũ kỹ như chính cô.

Ông ngoại đã biến mất khi đang thăm một vùng đất xa xôi ; người ta không bao giờ tìm thấy ông ấy... Biến mất ở dãy Himalaya...

Ông ấy đã ở trong phòng khách, ông ngoại tôi. Đang hét lên và đánh mẹ.

Ông ấy đã ở trong phòng khách, trong khi vừa mới ra tù vì đã cưỡng hiếp bà.

Diane không còn chút nghi ngờ nào nữa, mọi thứ trong đầu cô trở nên rõ ràng. Màn sương đã tan, màn sương mù đã dần lộ ra sự thật kinh hoàng.

Ông ấy chưa bao giờ đặt chân đến Nepal, chưa bao giờ là một người hùng, một kẻ mạo hiểm.

Chỉ là một người cha loạn luân, một tên khốn.

Kẻ đã cố giết tôi.

Tôi, đứa cháu gái của hắn.

Tôi, Diane.

Suốt bao nhiêu năm nay, tôi biết điều đó nhưng đã che giấu nó.

Thế nhưng, trong xương thịt tôi, những nỗi đau của mẹ được khắc ghi, được xăm bằng những chữ cái máu. Tôi mang chúng trong gen, trong từng tế bào cơ thể.

Tôi chia sẻ chúng với người đã sinh ra tôi.

Người đã phải đưa chính kẻ sinh thành mình vào tù.

Và người đã phải đuổi hẩn đi, một lần nữa, sau khi hẩn cố giết tôi.

Trừ khi bà ấy đập vỡ sọ hẩn bằng bức tượng đồng rồi chôn trong vườn. Làm sao mà biết được ?

Tôi sẽ không bao giờ có thể hỏi bà ấy được nữa, tôi sẽ chết trong sự ngu dốt này.

Sự ngu dốt không thể chịu nổi này...

Nhưng nếu bà ấy đã giết hẩn, đó là để bảo vệ tôi. Bà ấy đã đúng.

Như bà đã đúng khi khiến hẩn bị kết án.

Diane bước đi, với lương tâm nhẹ nhõm vì đã rũ bỏ lời nói dối, với cảm giác như ra đi với đôi mắt mở to.

Diane bước đi, từ sáng đến giờ, với tất cả sức mạnh mà tự nhiên ban tặng.

Cô đã thử tất cả, đã cố gắng mọi cách.

Không có gì để tự trách mình.

Điều đó không xóa đi nỗi sợ hãi hay sự bất công. Chỉ xóa đi cảm giác tội lỗi.

Clément, em sẽ không bao giờ gặp lại chị nữa. Em sẽ không biết chị nhớ em đến nhường nào.

Đột nhiên, Séverin Granet dừng lại. Những người khác bắt chước.

- Chết tiệt, hấn thì thảm.

Một chiếc xe hơi màu trắng đang đi tới phía trước ; nó vẫn còn xa.

Trái tim Diane đập thành thịch. Sống lại với một tốc độ chóng mặt. Chiếc xe biến mất sau một khúc cua. Roland Margon tóm lấy con mồi bằng chiếc áo khoác, ném vào tay Gilles.

- Mau đem nó đi trốn đi, nhanh lên !

- Nhưng...

- Câm miệng ! Lên chỗ rừng cây, nhanh lên !

Gilles tóm lấy người phụ nữ trẻ, ép cô rời khỏi mòn đất lẫn trốn dưới các bụi cây. Diane hét lên. Cứu với. Giúp tôi với. Nhưng chiếc xe vẫn còn quá xa.

- Tại sao chúng ta không đi với họ ? Séverin ngạc nhiên.

- Quá muộn rồi, hắn đã thấy chúng ta, Margon trả lời.

- Nhưng hắn ta đã thấy con bé, anh nghĩ thế không ?
Hugues hỏi bằng giọng hoảng loạn.

- Không... Chỉ là một nhóm thợ săn... Hãy tỏ ra tự nhiên vào, các anh... Ông ta sẽ mắng chúng ta thôi.

Chiếc xe mang logo Vườn Quốc gia cuối cùng cũng tới ngang tầm họ, dừng lại. Người kiểm lâm bước ra ; một gã khoảng năm mươi tuổi đã để quên nụ cười của mình trong phòng thay đồ.

- Chào các ông... Các ông có biết là các ông không có quyền ở đây với vũ khí không... ? Các ông đang ở trong khu vực được bảo vệ.

- Vâng, chúng tôi biết, Margon bình tĩnh đáp lại. Nhưng chúng tôi không săn bắn ở đây...

Người kiểm lâm chỉ mỉm cười. Ồ, tất nhiên rồi !

- Chúng tôi săn ở phía dưới kia, xa dưới khu vực Louve... Con chó cái của tôi bỏ chạy. Chúng tôi đã đuổi theo nó cả ngày ! Và vừa mới tìm thấy nó ngay phía trên kia, chúng tôi đang xuống núi...

Cao hơn một chút, phía sau một bức màn thực vật, Gilles bịt miệng Diane và cố giữ cô lại. Nhưng cô giãy giụa dữ dội.

Gilles, là một gã lực lưỡng, dù có vẻ gầy gò bên cạnh Margon. Hắn đã ép chặt con mồi xuống đất, ngồi vắt lên lưng cô, áp bàn tay bần thủ của mình lên miệng cô.

Cô ngạt thở, mặt úp xuống đất ẩm ướt, bàn tay kinh tửm đó áp vào môi cô.

Cô muốn hét lên, báo động cho gã ở dưới kia. Người đàn ông mặc đồng phục đó, đại diện cho trật tự, văn minh, công lý.

Cơ hội cuối cùng để được sống của cô.

Ở dưới kia, đúng lúc đó, người kiểm lâm chuyển sang tấn công. Câu chuyện về con chó săn chạy trốn không làm ông ta hài lòng chút nào. Mọi lý do đều tốt cả để đến đây săn trộm nơi có nhiều thú săn nhất ! Ông ta yêu cầu những người thợ săn xuất trình giấy tờ tùy thân và giấy phép săn bắn của họ.

Hugues đột nhiên lên cơn run rẩy, Margon trấn an ta bằng một ánh nhìn giết người.

Séverin, người quen biết nhân viên Vườn Quốc gia đôi chút, cố gắng hòa giải tình hình.

- Nghe này, ông Madret, tôi hiểu sự có mặt của chúng tôi ở đây làm ông khó chịu, nhưng tôi cam đoan với ông là chúng tôi chỉ muốn tìm lại Katia... Nó là một con chó cái tốt, được huấn luyện hoàn hảo ! Nó đáng giá cả đồng vàng... Không phải thói quen của chúng tôi là sẵn trộm, ông biết mà, phải không ?

- Ủ, viên chức làm bầm trả lại giấy tờ cho họ.

- Ông thấy rõ là chúng tôi không có thú săn trên người mà ! Margon thêm vào.

- Được rồi... Các anh lập tức di chuyển về khu vực ngoại vi, đã rõ chưa ?

- Đó là điều chúng tôi đang làm !...

Mười lăm mét phía trên, Diane không ngừng cựa quậy.

Gilles giữ chặt hai tay cô ra sau lưng, cô đau đớn vô cùng. Đột nhiên, chân hẫng trượt, mất thăng bằng. Tay hẫng tuột ra, Diane cắn một ngón tay hẫng, dồn hết chút sức lực còn lại. Cô cảm thấy rằng mình cắn sâu một cách man rợ vào da thịt kẻ thù. Vị máu.

Gilles bật ra một tiếng kêu, ngay lúc người kiểm lâm khởi động lại chiếc xe 4x4 của mình.

Diane thoát được cánh tay trái ; Junior bị khuỷu tay cô đánh trúng hàm. Hấn loạn choạng, ngã xuống.

Cô đứng dậy, giáng một cú đá vào đầu hắn, rồi bắt đầu gào thét.

- Cứu với, giúp tôi với !

Cô thấy chiếc xe màu trắng đang rời đi.

- Cứu với, giúp tôi với !

Muộn ba mươi giây.

Gã kia lái xe với cửa kính đóng, hắn ta điếc đặc.

Nhưng không mù.

Ba kẻ khác vẫn đứng chôn chân giữa lối mòn, vẫn còn trong tầm nhìn của người kiểm lâm, người mà không nghi ngờ gì, đang quan sát họ qua gương chiếu hậu. Bỏ chạy ngay lập tức thì ít nhất cũng là đáng ngờ.

Diane lao đi. Cô leo lên qua rừng, bỏ lại Gilles hơi choáng váng.

Cô đã nghĩ tới việc lấy trái khẩu súng của hắn. Nó làm cô chậm lại...

Những kẻ khác xông lên đuổi theo cô.

Câu chuyện lại bắt đầu.

Chỉ có điều khoảng cách của cô ngắn hơn ; chỉ có điều cô đang vét cạn những sức lực cuối cùng.

Cô vẫn còn. Tuy nhiên, cô tưởng mình đã đến giới hạn... Câu chuyện lại bắt đầu.

Chỉ có điều lần này Diane có vũ khí. Và con đường không còn xa lắm nữa...

Câu chuyện lại bắt đầu, chỉ có điều nó chắc chắn đang tiến gần đến hồi kết.

Chương 18

Sarhaan sinh ra cuối cùng.

Đứa con cuối cùng chui ra khỏi bụng mẹ đã mệt mỏi của mình, người đã từng sinh ra ba đứa con khác. Ba cô con gái.

Mẹ anh, anh không được biết bà lâu. Bà mất khi anh mới sáu tuổi. Nhưng cha anh đã lấy một người vợ mới, trẻ hơn. Và Sarhaan đã chứng kiến hai đứa em trai cùng cha khác mẹ ra đời.

Anh lớn lên ở vùng Kayes, trên bờ sông Sénégal.

Một ngày, cha anh bán vài con gia súc và giao cho anh số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình, giải thích rằng anh phải ra đi, đã đến lúc thử vận may.

Điều đó có nghĩa là rời Mali để sang phương Tây kiếm tiền. Để trở thành một người đàn ông. Để giữ thể diện.

Sarhaan mới chỉ hai mươi một tuổi nhưng đã chuẩn bị sẵn cho ý nghĩ này. Như hầu hết những thanh niên Mali, anh mơ về xã hội tiêu dùng.

Được đi ăn đồ ăn nhanh, mua giày Nike.

Anh chỉ biết châu Âu qua phim ảnh hay truyền hình. Có thể nói là anh chẳng biết gì về nó cả.

Nhưng anh đơn giản là thèm muốn những gì mình không có.

Còn gì hấp dẫn hơn những thứ mình không sở hữu ?

Anh thường nghe đàn ông kể rằng ở đó, mọi thứ thật dễ dàng. Rằng ở đó là thiên đường.

Họ nói dối. Để che giấu những đau khổ phải chịu đựng trong điều kiện sống tồi tàn của họ. Những thất bại và vỡ mộng của họ.

Nhưng điều đó, Sarhaan không biết.

Dù sao thì, anh cũng phải kiếm đủ tiền để nuôi cha mẹ đang già đi. Các chị gái anh đã lấy chồng, đã rời gia đình ; những đứa em trai cùng cha khác mẹ vẫn còn quá nhỏ để ra đi hoặc làm việc.

Ở Châu Phi, con trai phải nuôi cha. Nó không được là gánh nặng cho cha mẹ quá lâu. Nếu không, nỗi nhục sẽ giáng xuống nó.

Sarhaan đã chọn con đường sa mạc. Ít rủi ro hơn, theo thông tin anh có được, so với đường biển. Hành trình đã dài, nguy hiểm, đầy chông gai. Anh dừng lại ở

Maroc, ở lại đó sáu tháng để kiếm chút tiền và làm giàu cho một kẻ buôn người.

Cuối cùng, anh đã tới được nước Pháp, tràn ngập lo âu, nhiệt huyết, và ảo tưởng.

Nhưng cơn say của anh không kéo dài lâu ; chỉ ba tháng sau khi đến, anh đã vướng vào một cuộc kiểm soát của cảnh sát. Chuyên bay charter, hướng về Bamako, thủ đô của đất nước thân yêu...

Một thành phố xa lạ. Tuy nhiên, không thể nào quay về làng quê ; đối mặt với sự xấu hổ.

Nổi xấu hổ vì đã thất bại, vì là kẻ bất tài.

Một nỗi ô nhục sẽ vấy bẩn lên cả gia đình.

Một sự nhục nhã không thể chịu nổi.

Thế là, anh sống lay lắt bằng mọi cách trong lòng thủ đô rộng lớn ngập tràn sự sống và hỗn độn.

Suốt hơn một năm, anh làm liên tục những công việc lật vật ở các chợ hay nơi khác, với hy vọng gom đủ tiền để trở lại thiên đường phương Tây của mình.

Chính ở đó cuộc đời anh đã rẽ sang hướng khác.

Chính ở đó anh đã trở thành một kẻ giết người.

Nó xảy ra nhanh quá. Nhanh đến khó tin. Chỉ trong một giây, mọi thứ đã thay đổi.

Hơi quá chén, hơi quá tức giận. Một cuộc ẩu đả vượt tầm kiểm soát. Anh muốn tự vệ, rút vũ khí trắng ra. Thử mà cuối cùng đã cắm sâu vào bụng người kia, mà anh ta không thực sự biết bằng cách nào.

Anh ta đã giết một người đàn ông, trẻ tuổi như anh ta. Không có động cơ thực sự.

Giờ đây, anh ta có máu trên tay. Giờ đây, anh ta đang chạy trốn khỏi Bamako.

Anh ta chưa bao giờ bị điều tra về tội ác đó. Không bị nghi ngờ cũng không bị bắt giữ. Anh ta chưa bao giờ phải trả giá. Có chứ.

Anh ta trả giá mỗi ngày. Bởi mỗi phút giây, anh ta đều nghĩ về nó. Mỗi phút giây, anh ta phải đối mặt với đôi mắt trợn ngược của nạn nhân đang hấp hối, đón nhận hơi thở cuối cùng của họ thẳng vào mặt.

Anh ta lại có thêm một lý do nữa để rời bỏ quê hương, nên anh ta đã thử vận may lần thứ hai. Năm hai mươi hai tuổi, anh ta lại lên đường tấn công nước Pháp.

Chuyến đi thứ hai kéo dài lê thê. Nhưng rồi anh ta cũng đã đến. Đầu tiên là định cư ở Montreuil. Rồi đến Sarcelles.

Giấc mơ của anh ta dần héo úa, từ từ. Bị sòn rách trên những hàng rào kẽm gai của thực tế.

Thuê một căn studio trong một tòa nhà tồi tàn với một số tiền cắt cổ, làm việc trên các công trường. Trong nỗi sợ hãi bị trục xuất hàng ngày.

Nhưng, cuối cùng, anh ta cũng có thể gửi một ít tiền cho gia đình ; và vài tin tức, cũng thế.

Sáu năm dài ở Pháp, nơi lần này anh ta đã thành công trong việc né tránh các cuộc kiểm soát dù rất nhiều.

Bọn cảnh sát có trách nhiệm phải báo cáo, một chỉ tiêu phải đạt hay một doanh số... Những mục tiêu phải đạt được. Dù họ có thích hay không.

Thế nên, họ không ngừng săn đuổi họ.

Nhưng họ vẫn còn nhiều việc phải làm... !

Sarhaan đã thích nghi với cuộc sống mới của mình một cách tạm tạm, xa cách những bờ sông Sénégal. Xa cách hơi ẩm quê nhà.

Rốt cuộc thì, đồ ăn nhanh cũng khá là kinh tởm. Và giày Nike, anh ta không có tiền để mua chúng.

Anh ta chỉ có một công việc, một mái nhà, vài người bạn cùng màu da với mình. Cũng không tệ, khi ngẫm lại.

Anh ta phát hiện ra một người bán sách cũ dễ tính đã đưa cho anh ta một hoặc hai cuốn tiểu thuyết. Ban đầu, Sarhaan đọc rất khó khăn. Rồi với sự háo hức, ngấu ngiến hết cuốn sách này đến cuốn khác.

Một cơn thèm ăn đích thực. Một khát khao không thể thỏa mãn. Nó khiến anh ta du hành, nó giúp anh ta thay đổi tâm trạng. Nó dễ tiêu hóa hơn đồ ăn nhanh nhiều... Rẻ hơn giày Nike nhiều. Và rồi, một ngày nọ, anh ta gặp Salimata. Salimata tuyệt vời.

Một cô gái trẻ người Mali, đầy bằng cấp, tiến sĩ sinh học ; lại đang làm công việc dọn dẹp trong một siêu thị ở ngoại ô Paris. Được gia đình gửi sang Pháp, để trả nợ cho những năm học đắt đỏ.

Ngay lập tức, Sarhaan đã hiểu rằng cô ấy chính là người.

Ban đầu, anh không dám đặt tay lên người cô.

Đôi bàn tay đầy máu của anh.

Thế là cô ấy đã đặt tay lên người anh...

Họ dự định sẽ sống cùng nhau. Sẽ lập gia đình, ở quê nhà. Bởi vì ở đây, họ sẽ mãi chỉ là những kẻ không giấy tờ, những dân nhập cư, những kẻ bị loại trừ.

Vâng, họ đã có những dự định. Giờ đây, dự định duy nhất của Sarhaan là sống sót. Ở đó, trong khu rừng này, bị truy đuổi bởi một lũ điên loạn.

Sarhaan tin chắc rằng những gì xảy ra với anh không phải là kết quả của sự ngẫu nhiên.

Anh ở đây bởi vì anh đã giết người. Bởi vì đôi tay anh nhuốm đầy sự kinh hoàng.

Bởi vì anh chỉ là một kẻ sát nhân.

Bởi vì anh không xứng đáng với Salimata.

Anh biết rằng một ngày nào đó anh sẽ phải trả giá cho tội ác của mình, bằng cách này hay cách khác. Anh biết mình chỉ đang sống tạm. Anh đã hình dung ra nhiều hình phạt. Nhưng không phải hình phạt này.

Allah đôi khi tỏ ra rất giàu trí tưởng tượng.

Vĩnh biệt, Mali thân yêu.

Vĩnh biệt, những chị em thân yêu của anh, người cha thân yêu của anh. Vĩnh biệt, nước Pháp. Vĩnh biệt, Salimata...

Chương 19

16 giờ 40

Những tiếng sủa trở nên rõ ràng hơn, gấp gáp hơn, hiện diện hơn.

Thậm chí không phải là tiếng sủa nữa ; mà là những lời than van ảo não vang lên, nảy đi nảy lại trong tâm hồn, vô tận. Làm tổn thương, hết lần này đến lần khác.

Rémy lại dừng lại một lần nữa. Sarhaan, thông cảm với nỗi thống khổ của anh ta, cho anh ta vài giây.

Nhưng vài giây, trôi qua rất nhanh.

- Phải đi thôi, anh bạn...

- Để tôi yên ! Rémy đột nhiên hét lên.

Người Mali sững sờ một lúc. Sự tra tấn, không nghi ngờ gì nữa, đã khiến người bạn đồng hành của anh ta trở nên hung hăng.

- Tôi biết anh đang đau đớn, nhưng chúng ta không thể ở lại đây... Phải thoát khỏi chúng và...

- Thoát khỏi chúng ? Rémy cười nhạo với một vẻ nhăn nhó đáng cay. Bằng cách nào ? Bằng trực thăng

à ? Anh có trục trặc không ?!... Không ? Vậy thì cảm ơn đi... !

Sarhaan nghiêng rằng. Anh đá vào một cành cây khô nằm trên mặt đất. Nhìn lên trời, rồi nhìn xuống đất, thở sâu, nắm đấm chống hông.

- Ngừng gào thét lại và đi nào, anh ta ra lệnh bằng một giọng điềm tĩnh.

- Không ! Chúng ta không đi đúng đường, anh đã nói nhầm ! Anh toàn nói nhầm thôi, đằng nào cũng thế... !

Sarhaan thở dài.

- Chúng ta đã đi qua đây sáng nay... Tôi nhận ra nơi này.

- Anh nhận ra cái đích gì, đồ ngốc ! Cái lâu đài chết tiệt đó biết đâu lại ở hướng ngược lại ! Và tôi, tôi đã nghe anh, tôi đã theo anh ! Với cái chân đầy máu của tôi... Không bao giờ được tin những kẻ như mày...

Lần này, gã Da đen phản kháng. Sự kiên nhẫn của anh ta có giới hạn. Dù nó là của một thiên thần đi nữa...

Anh ta tóm lấy Rémy bằng chiếc áo khoác, ghì mạnh anh ta vào thân cây gần nhất.

- Đừng có trêu tôi ! Đừng có đẩy tôi vào đường cùng!
Anh không biết tôi có khả năng làm gì đâu !

- Không, tôi chẳng biết gì về anh ! Đằng nào thì anh cũng nói dối như cuội... Buông tôi ra, ngay bây giờ ! Bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của anh ra !

Sarhaan lấy lại bình tĩnh, thả anh ta ra ; đôi mắt anh phản chiếu sự không hiểu, nỗi đau buồn. Sự bối rối và nỗi buồn.

- Anh muốn đi đâu thì đi ! Rémy hét lên với giọng điệu của một kẻ điên. Vì anh chắc chắn là đi lối đó, thì đi đi ! Nào, đi đi !... Anh thậm chí có thể đi chết tiệt nếu anh thích ! Còn tôi, tôi đi hướng khác... tôi không muốn nghe những lời nhảm nhí của anh nữa ! Nào, cút đi ! Biến đi, tôi đã thấy anh đủ rồi !

Sarhaan do dự. Anh lùi lại. Người đàn ông da trắng kia đang hóa điên sao ? Rõ ràng là vậy. Điên vì đau đớn, vì phần nộ, vì sợ hãi.

Anh ta mất trí. Đơn giản vậy thôi.

Quá nhiều thứ phải chịu đựng từ sáng đến giờ, không nghi ngờ gì nữa.

- Tôi không muốn bỏ anh lại một mình trong tình trạng của anh... Đi với tôi, đừng có ngốc thế !

- Tôi không cần một kẻ như anh ! tôi không cần mày... tôi sẽ xoay sở tốt hơn mà không có anh ! tôi đã thoát được mà không cần anh rồi !

Đột nhiên, người Mali nắm lấy cánh tay anh ta và cố lôi anh ta đi bằng vũ lực. Nhưng Rémy không nghe theo. Anh ta giãy giụa, vùng vẫy, dùng những cú đấm, gầm lên.

- Buông tôi ra, mẹ kiếp !

- Chết tiệt ! Sarhaan kêu lên và buông tay. Anh đã phát điên rồi !

Không thể khuất phục được anh ta. Một kẻ điên cuồng.

- Nào, cút đi ! Biến đi, dĩ mẹ !

Gã Da đen ném cho anh ta một ánh nhìn cuối cùng. Không cay đắng, cũng không hận thù. Chỉ là một vết thương. Một lời tạm biệt.

Vài bước lùi lại rồi anh quay lưng đi và lại bắt đầu chạy.

Khi Sarhaan gần như biến mất, Rémy mỉm cười và thì thầm :

- Chúc may mắn, bạn của tôi...

Roland Margon không nói gì. Hắn chỉ cắm cúi tiến lên, nhanh nhất có thể, không ngừng sục sạo khu vực xung quanh.

Đằng sau, Séverin theo gót, chật vật lắm mới theo kịp.

Xa hơn một chút, Hugues và Gilles khép lại đoàn người thăm lặng. Gilles, kẻ mà khuôn mặt mang những dấu vết nhức nhối của thất bại. Thêm một vết bầm máu mới ; là kết quả của cuộc chạm trán giữa hàm dưới của hắn và nắm đấm trả thù của Margon, kẻ vẫn chưa tiêu hóa nổi cuộc gặp gỡ tai ương lần trước của họ.

Giờ đây, họ phải bắt đầu lại tất cả. Tìm lại con mồi đang chạy trốn, lại còn mang theo vũ khí.

Giờ đây, họ đang tiến gần đến con đường. Đến thăm họa.

Tất cả là do thằng nhãi ranh con kia, không có khả năng không chế một con nhóc mệt lử.

Margon quan sát phản ứng của Katia. Dường như đánh hơi được thứ gì đó, nó đang lần theo một dấu vết. Một con lợn lòi, một con hoẵng, một con thỏ rừng ? Một nhiếp ảnh gia ? Biết làm sao được ?

Nhưng nó không xa lắm. Nó không thể tạo được khoảng cách dài. Ba phút là cùng.

Có thể coi như không là gì.

Ngoại trừ việc địa hình có lợi cho nó ; thảm thực vật rậm rạp, rêu ren, địa hình gồ ghề hỗn độn. Biết bao chỗ để ẩn nấp !

Biết đâu, họ đã đi sát ngay bên cạnh nó mà không nhìn thấy. Nhưng Katia hẳn đã đánh hơi thấy, không nghi ngờ gì.

Dù sao nó cũng được huấn luyện để sẵn thú, không phải để sẵn nhiếp ảnh gia đang chạy trốn.

Một ngày chết tiệt...

17 giờ 00

Sarhaan dừng phắt lại. Anh vừa mới hiểu ra. Như một tia sáng bật lên trong đầu. Tích tắc.

Rémy đã tặng anh mạng sống của mình.

Anh quay lại, đối mặt với sa mạc thực vật thù địch. Muốn khóc. Muốn gào thét. Muốn bỏ hết tất cả.

Quay lại chỗ cũ để tìm Rémy ? Anh ấy sẽ không còn ở nơi anh bỏ lại nữa đâu, có lẽ đã đi theo hướng ngược lại để thu hút bầy người đuổi theo gót mình, để đánh lạc hướng.

Đó là lý do anh ấy chửi rủa, đánh tôi. Anh ấy biết đó sẽ là cách duy nhất để tôi rời xa anh. Và tôi, tôi đã tin vào điều đó.

Sự kiệt sức, nỗi sợ hãi. Đó là thứ đã làm lu mờ nhận định của tôi.

Anh tự giận bản thân mình. Chết đi được.

Thế là, Sarhaan dừng cảm bật khóc nức nở.

Một đứa trẻ hoảng sợ, buồn bã, đầy tội lỗi, quy xuống đầu gối trước một thân cây, trán tì lên vỏ cây. Để mình chìm ngập trong một nỗi tuyệt vọng vô hạn.

Tiếng sủa đã xa dần.

Giờ đây, chúng đã quá gần Rémy.

Trong khi Sarhaan khóc cạn kiệt nước mắt, với cảm giác khủng khiếp rằng mình đã giết người lần thứ hai.

Diane đã ngồi xuống sau một bức tường cũ nát một nửa, thứ mà trước kia hẳn đã phân định một khu đất. Cô cố gắng lấy lại hơi thở, thở một cách khó nhọc. Đau đớn.

Bất chấp nhiệt độ đang hạ nhanh chóng, trán cô ướt đầm mồ hôi. Cô uống cạn những giọt nước cuối cùng trong bình rồi xem tấm bản đồ rách nát của mình, tai động lên nghe ngóng, trái tim cảnh giác.

Chẳng mấy chốc, hoàng hôn sẽ đuổi kịp cô.

Rồi màn đêm. Với đoàn tùy tùng của những bóng hình đáng sợ, những âm thanh không thể nhận dạng, những nỗi sợ trẻ con. Với cái lạnh chết người của nó. Cô đứng dậy, vẫn cảnh giác. Một sự bình yên kỳ lạ.

Chỉ có chuyển bay nhanh, thoát ần thoát hiện, của một kẻ hành hương duyên dáng luồn lách giữa những tán cây ; ánh nhìn sắc lẹm, móng vuốt thép, thăng bằng hoàn hảo.

Chỉ có bước chân xa xôi của một con nai cái. Kín đáo đến mức Diane sẽ không nhìn thấy nó.

Chỉ có sự sống, luôn hiện diện, không bao giờ phô trương mà khu rừng này cất giấu, như một kho báu. Khu rừng này, nơi có lẽ sẽ trở thành nơi an nghỉ cuối

cùng của cô.

Hầm mộ của cô, ngôi mộ của cô.

Nơi cô sẽ rơi vào quên lãng.

Cô lại tiếp tục bước đi. Chân cô trượt, mắt cá chân vặn vẹo, rồi đến đầu gối.

Cô ngã, đứng dậy. Nhặt lại khẩu súng mà cô siết chặt trong tay trái.

Nếu tôi thấy một tên, tôi sẽ bắn. Ngay cả khi tôi chỉ còn một cánh tay.

Nếu chúng đến gần tôi, tôi sẽ hạ chúng, từng tên một. Tôi sẽ tàn sát tất cả... Tự vệ chính đáng. Bạo lực chính đáng.

17 giờ 15

Rémy không nghĩ mình có thể bước tiếp được nữa. Bước tiếp, mãi.

Về phía cái chết.

Anh không nghĩ, một ngày nào đó, mình lại tìm thấy dũng khí để đào nấm mồ cho chính mình.

Những tiếng hú gần lắm rồi. Ngay đó, ngay sau lưng anh.

Như một vết bỏng không thể chịu nổi ở sau lưng ; một bản nhạc địa ngục trong tai anh. Ngay đó, quá gần... Anh quay lại. Chẳng có gì. Bước tiếp, mãi.

Với hai mẫu gỗ thay cho nặng, anh bước đi. Anh sẽ bò, nếu cần.

Để đưa chúng ra xa Sarhaan nhất có thể. Dẫn chúng sang phía bên kia.

Anh đã nghi ngờ rằng lũ chó sẽ lần theo dấu vết của mình. Dấu vết của máu.

Anh thậm chí còn cọ chân vào gốc cây, vào các bụi cây, để dụ chúng, kích động chúng. Đánh lừa chúng. Lũ chó săn đã cắn câu, anh đã thắng. Ở lại với bạn mình, là kết án tử bạn. Anh nghe thấy một giọng nói, xa xôi. Một kẻ theo dõi, một tay thợ săn. Bầy người đang sát ngay gót chân...

Nhưng Rémy đã xa lắm rồi. Xa lắm khỏi những khu rừng ma ám này, khỏi cuộc truy lùng không thương tiếc này.

Anh đang ở cùng con gái mình, Charlotte bé nhỏ của anh. Khuôn mặt thanh tú, giọng nói the thé. Tiếng cười hào phóng.

Đôi mắt to lớn, phản chiếu màu xanh của một bầu trời xa lạ.

Anh sửa lại quá khứ, sắp xếp nó theo cách của mình. Tô điểm cho nó, làm dịu nó đi.

Tự lừa dối mình, tự kể cho mình một câu chuyện không phải của mình. Cũng chẳng sao, giờ thì anh có thể cho phép mình xa xỉ như vậy. Một trong những cây gậy gãy, anh ngã xuống. Không còn sức để đứng dậy nữa. Thế là hết.

Chương 20

17 giờ 20

Cha ơi, tại sao chim biết bay mà con không ?

Ôi, một câu hỏi kỳ quặc làm sao ! Nhưng lũ trẻ con luôn có những câu hỏi kỳ quặc ! Việc còn lại của cha mẹ là tìm câu trả lời, điều không phải lúc nào cũng dễ dàng... Thôi, nhưng lần này thì khá dễ.

- Vì chim có cánh, còn con thì không ! Thế nên, đương nhiên con không thể bay được...

- Nhưng tại sao con không có cánh ?

Rõ ràng, câu hỏi đó, phải đoán trước được thôi !

- Bởi vì con không phải là chim, con yêu à ! Cha cũng không có cánh mà ! Con là một cô bé. Và một cô bé thì đi bộ, chạy, chứ không bay được.

Lũ chó là những kẻ đầu tiên đến nơi.

Những kẻ tiên phong của bóng tối. Khởi đầu của cuộc săn đuổi. Chúng vây lấy con mồi, đánh hơi gần, sủa vang vì khoái trá.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Một vài con quay trở lại để loan báo chiến thắng, báo động cho người chủ được tôn sùng của chúng. Những con khác đi vòng tròn xung quanh thân thể bất động.

Rémy không mở mắt.

Anh từ chối rời khỏi nơi này ; gần đài phun nước, nơi lũ bồ câu đói mỗ thức ăn. Ở đó, trên quảng trường này, nơi anh đang nắm tay Charlotte.

Nơi anh ấy hạnh phúc, mà thậm chí còn không tự biết. Không, vào thời điểm đó, anh ấy đã không nhận ra điều đó.

Đồ ngốc.

Tiếng vó ngựa giờ đây. Chỉ có điều ngựa sẽ không tới được chỗ này. Lũ thợ săn khôn nạn đó sẽ buộc phải đi bộ cho xong.

- Cha ơi, sao con không có em trai ?

Ái chà ! Lúc này, mọi chuyện trở nên tế nhị hơn rồi. Với lại chuyện này chẳng liên quan gì đến bồ câu cả... Ngoại trừ việc có một anh bé đang ném bánh mì cho chúng, chắc đó là lý do cho câu hỏi kỳ quặc này.

Rémy giả vờ như không nghe thấy, dắt Charlotte về phía quảng trường gần đó. Nhưng vài giây sau, câu hỏi

lại được lặp lại. Được tô điểm thêm một chi tiết chí mạng.

- Mẹ nói là do cha không muốn !

Mẹ nói thế à ?! Chết tiệt. Nhưng đó là sự thật.

Sau này, luôn là sau này. Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp cho đũa thứ hai. Hãy chờ đã. Chờ cái gì ?

Tiếng bước chân, của một đội quân mang ủng, của một đạo quân satan. Xen giữa là những tiếng tru điên cuồng của lũ chó săn.

Anh ấy không còn nhiều thời gian để tìm ra câu trả lời thích đáng nữa. Còn gì tốt hơn một câu hỏi khác ?

- Con muốn có một em trai à ? Thế còn em gái thì sao?

Charlotte do dự. Suy nghĩ. Nghĩ ngợi.

- Con không biết !

- Mà này, con không thể chọn được đâu ! Người ta không thể chọn giữa con gái và con trai được ! Đó là điều bất ngờ mà !

Thế đó, anh ấy đã khéo léo né được cái bẫy, tự hào về bản thân. Về nhà anh ấy cũng sẽ phải nói chuyện với vợ mình !

- Hắn ta chết rồi !

- Không, hắn ta giả chết đấy !

- Thằng kia đâu ? Thằng mọi đâu ?!

Rémy mỉm cười. Cuối cùng cũng mở mắt.

- Các người đang tìm ai thế, thưa các quý ông ? anh ta hỏi. Có lẽ tôi có thể cung cấp thông tin cho các người ?

Những tay thợ săn sững sờ một lúc. Không một chút sợ hãi trên khuôn mặt bị trầy xước, kiệt sức, và bị ngược đãi đó.

Không một nỗi khiếp sợ trong đôi mắt mệt mỏi kia.

Chỉ có sự chống đối. Sự hỗn xược, khinh miệt. Gần như là sự thờ ơ.

Rémy ngồi dậy, dựa lưng vào một gốc cây, duỗi thẳng chân bị thương của mình ra trước mặt.

Anh nhìn thẳng vào Lord, không chớp mắt. Người sau ra hiệu cho bảy chó săn im lặng, đối mặt với ánh

mắt của Rémy.

Với nụ cười vĩnh cửu của mình. Một hình xăm quỷ quái.

Cuối cùng, hắn quay sang người Anh.

- Giờ ông cứ việc.

Người kia không trả lời.

Người kia, là Sam Welby. Khoảng bốn mươi tuổi, không hơn. Nhỏ con, còi cọc, da và tóc sáng màu. Lord đã biết được, trong cuộc điều tra sơ bộ của mình, rằng Sam này sinh ra đã có những chiếc túi trên bộ quần áo trẻ sơ sinh đầy tiền. Một đồng tiền mà hắn ta dành cả đời để phung phí theo ý thích. Một người đàn ông kín đáo, ít nói, khó hiểu. Thu mình vào trong. Chưa từng một nụ cười hay một trận cười kể từ khi hắn ta đặt chân tới. Chưa một lời cảm thán.

Nhưng đó không phải là sự lạnh lùng hay khinh miệt, Lord nghĩ. Đơn giản chỉ là một người tàn tật trong giao tiếp với đồng loại.

Sam không nhúc nhích. Đây là lần đầu tiên hắn ta sẽ ra tay. Hắn hơi bối rối trước người đàn ông nằm dưới đất, ngoan ngoãn chờ đợi cái chết. Hắn đã không hình

dung việc này như thế này. Những ảo mộng của hắc tan vỡ, những chắc chắn của hắc cũng vậy. Hắc không còn chắc mình có muốn làm nữa không.

Đó là vấn đề của những ảo mộng, nhân tiện nói luôn. Tốt hơn hết là đừng nên cố hiện thực hóa chúng.

- Ông còn chờ gì nữa ? Lord sốt ruột.

- Không có gì...

- Tôi làm ông gặp vấn đề à, ngài bạn ? Rémy chế nhạo. Nào, tôi chỉ là một thằng vô gia cư, xin hãy nhớ lấy ! Đúng, trước đó, tôi từng là một kỹ sư được kính trọng và là một người cha tốt... Nhưng nếu việc quên điều đó giúp ông dễ dàng hơn, thì xin cứ tự nhiên...

Nụ cười của Lord đóng băng. Một người cha tốt ?! Điều đó không nằm trong kế hoạch. Nhưng giờ hơi muộn để quay lại.

Người Anh vẫn đông cứng. Vậy là Rémy tiếp tục màn diễn của mình ; trận chiến cuối cùng vì danh dự.

- Có phải vì tôi đang nằm dưới đất nên ông bị vương? Chờ chút, tôi sẽ đứng dậy...

Thằng cha người Anh trở mặt. Rémy chống gậy để đứng lên trên đôi chân của mình.

- Đây... Giờ có tốt hơn không ?

Vẫn không có gì ở phía trước. Khoảng trống.

Rémy tiến lại gần, chậm rãi. Làm sao anh ấy có thể kìm nén được nỗi sợ tự nhiên, bản năng, sâu thẳm đó ? Anh ấy đã muốn cái chết, đã gọi nó tới để chấm dứt sự hành hạ này. Nỗi sợ, anh ấy không thực sự ý thức được nó nữa. Nó cuộn tròn trong anh, bị nén chặt trong lòng bụng. Sẵn sàng bùng nổ.

Giờ đây anh đã đến rất gần kẻ được cho là sẽ xử tử mình.

- Nào, đồ khốn, anh có hối hận không ? Sợ rồi à ? Anh cảm hòng rồi à ? Hay anh muốn tôi tự sát ?

Khuôn mặt kẻ thù co lại, biến dạng vì giận dữ.

- Tôi sẽ đuổi theo anh đến chết, đồ cặn bã, Rémy thì thào. Và tôi hy vọng anh sẽ chết trong những cực hình đau đớn nhất... Rằng tất cả bọn anh sẽ chết trong những cực hình đau đớn nhất...

Anh nhổ nước bọt vào mặt kẻ ám sát không có khả năng ám sát mình. Delalande can thiệp ; hấn túm lấy Rémy bằng chiếc áo khoác cũ bẩn thỉu của anh, lắc anh như lắc cây mận.

- Thằng bạn của anh đâu ?

- Tôi hơi đói bụng, tôi ăn thịt nó rồi !

Một cú đánh bằng đầu, não của Rémy hoa cả lên. Anh loạn choạng nhưng vẫn kịp thời, trước khi ngã, trả nợ lại hấn ta. Cả hai cùng ngã xuống đất.

Lord nắm quyền kiểm soát. Hấn lấy súng, áp nòng vào cổ họng Rémy.

- Thằng kia đâu ?

- Không biết, thưa ngài ! Và thế nào, ngài đi chết đi được không ?

- Trả lời đi...

- Không thì sao ? Ngài định giết tôi à ?

- Dù sao thì bọn tôi cũng sẽ tìm thấy hấn và xử lý hấn!

- Việc đó thì tôi nghi lắm ! Nó chuồn rồi, đồ Sarhaan! Nó là nhà vô địch chạy 800 mét đấy, đồ Sarhaan ! Lẽ ra phải điều tra trước khi đi tìm nó chứ, đồ khốn nạn !

Lord thả anh ta ra, lại quay sang Welby. Vẫn tê liệt. Nhưng ở đây, không thể từ bỏ được. Mỗi người tham gia đã cam kết sẽ giết con mồi của mình. Đó là cách để

bịt miệng chúng vĩnh viễn.

Lord đứng sừng sững trước mặt hắn, đầy ắp tự trọng.

- Giờ thì ông làm những gì ông phải làm. Và làm ngay lập tức. Chúng ta không còn thời gian để lãng phí nữa...

- Tôi đã trả tiền, tôi muốn làm gì thì làm ! Người Anh bị xúc phạm.

Chủ nhà của hắn lắc đầu.

- Ông biết luật rồi. Ông không thể rút lui được nữa. Đừng bắt tôi phải thuyết phục thêm... Lẽ ra ông không nên đến đây nếu ông không có đủ dũng khí... Có vẻ như thằng vô gia cư còn có nhiều dũng khí hơn ông đây !

Welby cố gắng lấy lại bình tĩnh, hắn nắm lấy vũ khí ; một khẩu súng shotgun cựa nòng.

Rémy lại đứng dậy một lần nữa, lần cuối cùng. Chậm rãi, khó nhọc.

Nào, nỗ lực cuối cùng.

Anh nhìn quanh đám đông. Như đang đứng trên bệ.

Và rồi nó bùng nổ trong ruột gan anh. Một cây dynamite, một quả lựu đạn cháy.

Nỗi sợ hãi khét tiếng. Thứ mà, bị ru ngủ bởi đau khổ, bị mài mòn bởi nỗi đau, đã co rúm trong tận cùng sâu thẳm con người anh.

Nó len lỏi vào từng tế bào thịt, từng nguyên tử trong cơ thể hắn.

Nó toát ra, từ mỗi lỗ chân lông trên da hắn ; rỉ ra trong từng tĩnh mạch, từng động mạch. Khiến từng dây thần kinh của hắn rung lên cực độ.

Hắn muốn khuôn mặt mình không lộ ra điều gì, muốn đôi mắt mình không phản bội bí mật ấy.

Rémy muốn chết như một anh hùng.

Tiếc thay...

Sam Welby đã đặt ngón tay lên cò súng. Thế nhưng, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Một con chó mất kiên nhẫn, lại bắt đầu sủa, rồi nhận một cú đá vào sườn.

- Nhưng các người còn chờ cái gì nữa ? Gã Lord quát lên, giận dữ.

Vài giọt mồ hôi lăn trên trán vị khách. Ngón trỏ của hắn run rẩy, do dự, kéo dài đến mức vô tận.

Mọi người nín thở.

Gã Lord áp môi vào tai gã người Anh, rồi thì thầm :

- Nếu ông không giết hắn, thì ta sẽ giết ông đấy...
Hiểu chứ ?

Welby không rời mắt khỏi Rémy.

Rémy không rời mắt khỏi khẩu súng.

Hắn cảm thấy những tiếng sột soạt trong cơ thể. Đôi chân đang mềm nhũn, trái tim sẽ không chịu nổi nữa ; một cơn đau tim, phải đấy, thằng khốn người Anh này sẽ thích chuyện đó lắm !

Sarhaan, hãy hứa với ta là anh sẽ sống sót nhé ! Hứa với ta đi...

Gã Lord chĩa súng vào gáy vị khách. Giải pháp cuối cùng. Nhưng đây không phải là lần đầu tiên.

- Năm, bốn, ba...

- Ta khinh các người ! Rémy bất ngờ thốt lên. Ta khinh các người... Lũ...

Tiếng nổ làm hấn giật mình. Một âm thanh chói tai khiến hấn nghẹn lời. Hấn bị bắn ngã về phía sau, đập vào thân cây. Con đau mất vài phần trăm giây để truyền lên não hấn. Hấn cúi đầu, đầu gối quỳ xuống. Hấn đồ gục dọc theo lớp vỏ cây xù xì.

Viên đạn đã xuyên qua lồng ngực hấn, trước khi thoát ra ngoài giữa hai xương bả vai. Hấn đưa tay lên vết thương hở. Tìm kiếm hơi thở, sự sống. Cuối cùng chạm đất, thấy mình đang ngồi, như khoảnh khắc trước đó.

- Các người... chẳng... ra gì cả... Các người chẳng... là gì cả...

- Kết liễu hấn đi ! Gã Lord ra lệnh với một sự giận dữ khác thường. Kết liễu hấn đi, chết tiệt !

Nhưng gã người Anh đã kiệt sức. Hấn bắt đầu run lên như chiếc lá. Thế là, gã Lord tiến lại gần Rémy, cho đến khi khẩu súng chạm vào trán hấn.

Ánh mắt họ giao nhau, hòa lẫn, hòa làm một.

Rémy bắt gặp một nỗi đau đón bất ngờ trong mắt kẻ kia. Một sự do dự, một nỗi hối tiếc. Một vết thương, một vết nứt.

Rồi một cái lạnh, băng giá.

Hư vô.

Tiếng nổ. Máu. Sự ngã xuống, vô tận.

Cha ơi, tại sao cha lại chết ?

Chương 21

17 giờ 30

Diane không tin vào tai mình. Ảo giác ? Ảo ảnh ?

Một chiếc xe đang lăn bánh trên mặt nhựa. Ngay ở đó, rất gần. Ngay trên đầu cô.

Dùng tay làm điểm tựa, cô trèo lên những mét cuối cùng của bờ dốc với một năng lượng mới rồi cuối cùng cũng đặt một chân lên mặt đường nhựa.

Con đường. Thứ cô đã mong đợi từ sáng nay. Chỉ cần một chút nữa thôi, cô sẽ hôn lên nó mất !

Thật tiếc vì cô đã lỡ mất chiếc xe vừa chạy qua. Nhưng chắc chắn sẽ có những chiếc khác dù cho con đường tỉnh lộ nổi tiếng kia giống một con đường làng hơn là một đường cao tốc.

Với bàn tay run rẩy, cô lấy tám bản đồ trong túi ; không phải lúc để đi nhầm hướng ! Cô xác định được ngôi làng nhỏ, hiểu rằng mình phải rẽ phải. Nhưng những tên thợ săn chắc cũng đang ở gần con đường.

Đi giữa lòng đường nhựa này sẽ quá mạo hiểm ; tốt hơn hết nên trú ẩn. Vì vậy, cô quyết định tiếp tục đi sát mép đường, dưới sự che chắn của hàng cây bụi đầu

tiên. Từ đó, cô có thể nghe thấy và nhìn thấy người lái xe tiếp theo, vừa có thể tiến về phía những ngôi nhà kia, giờ chỉ còn cách ba hoặc bốn cây số nữa.

Có là gì đâu, ba bốn cây số thôi mà, đồ già ạ ! Chẳng là gì cả...

Thật khủng khiếp, ba cây số. Khi mà người ta vừa mới đi bao nhiêu, với một bọn sát nhân đuổi theo sát nút ; với một viên đạn găm trong cánh tay ; với nỗi sợ hãi cái chết.

Ba cây số nguy hiểm.

Ba cây số thừa ?

Đó là khi cô lại nghe thấy âm thanh kỳ diệu đó. Âm thanh của một động cơ.

Đó là khi cô nhìn thấy, chiếc xe màu trắng đang tiến đến từ phía trước mặt...

Sarhaan vẫn khóc. Vài giọt nước mắt lăn trên đôi mắt bằng mã não của anh.

Anh khóc, nhưng đã lại bắt đầu bước đi, rồi chạy.

Rémy đã hi sinh mạng sống để cố cứu lấy mạng tôi. Tôi phải làm mọi cách để sống sót. Mọi cách.

Không bao giờ bỏ cuộc. Chừng nào trái tim tôi còn đập.

Anh đã vượt qua những vùng đất hoang, một vùng đầm lầy than bùn nơi anh đã làm rối loạn dấu vết ; giờ thì anh đang chui ra từ một rừng cây linh sam Douglas dày đặc nơi anh đã tưởng mình đang băng qua bóng tối, từ này giờ.

Anh vẫn chạy. Song song với bức tường rào lớn mà anh vừa tìm thấy lại cách đây không lâu.

Anh chạy, ngay cả khi anh không còn cảm thấy đôi chân mình nữa, chúng cứng như đá granit.

Nhưng đột nhiên, anh dừng lại. Một lối đi, như bao lối đi khác anh đã gặp hôm nay.

Lối này thì khác ; nó được trải nhựa. Những cây cỏ thụ uy nghi viền hai bên một cách thanh lịch.

Đó là lối đi dẫn đến lâu đài của gã Lord. Anh đi dọc theo nó, theo hướng ngược lại, phía sau những cây dẻ tuyết đẹp đã hơn trăm năm tuổi. Anh sẽ tìm thấy gì ở cuối con đường ? Lối ra, hiển nhiên rồi.

Anh đứng im, ở một khoảng cách hợp lý. Một cánh cổng cao, bằng kim loại, được trang trí thêm những

chiếc gai nhọn mạ vàng, sát thủ. Ở bên phải, một kiểu nhà nhỏ bằng đá có trang trí một cửa kính. Sarhaan tiến lại gần, với sự thận trọng như một con mèo. Trong chiếc chòi canh được cải tiến, một gã đang canh gác. Anh có thể trông thấy hắn, đang ngồi sau một cái bàn, đọc sách. Trong khi đối diện hắn, vài màn hình chiếu những hình ảnh tĩnh ; chắc là từ những camera giám sát rải rác trên đỉnh tường. Thỉnh thoảng, tên lính gác lại ngược mắt nhìn những con mắt điện tử đó, rồi lại cắm đầu vào cuốn tạp chí.

Sarhaan cố gắng suy nghĩ ; sự mệt mỏi khiến việc này trở nên khó khăn.

Tên này chắc chắn là có vũ khí ; tấn công trực diện sẽ là điều điên rồ.

Tuy nhiên, anh không thấy giải pháp nào khác để mở được cánh cổng nổi tiếng kia.

Anh lại tiến gần hơn, với những bước chân thận trọng như người da đỏ, với cảm giác rằng hơi thở ồn ào, loạn nhịp của mình sẽ phản bội anh. Anh chỉ còn cách ngò nhà nhỏ năm mét.

Lao vào tên lính gác, giật vũ khí, đánh ngất hắn hoặc giết chết hắn, kích hoạt nút mở tự động và... bay đến tự

do !

Sarhaan nằm hằn xuống đất. Kết thúc bằng cách bò sẽ là cách tốt nhất.

Nhưng đột nhiên tên kia đứng dậy, Sarhaan nín thở. Có gì đó chuyển động trên một trong các màn hình. Tên lính gác nhấn một nút, cánh cổng bắt đầu mở. Người da đen thấy dần lộ ra lưới tản nhiệt của một chiếc xe. Một chiếc 4x4, giống như những chiếc đang di chuyển trong trang viên để dẫn đường cho những tên thợ săn.

Điều Sarhaan không biết, đó là chiếc xe đã chở gã người Nga đến bệnh viện. Và nó đang trở về mà không có vị khách của mình, người đã phải ở lại để theo dõi.

Điều Sarhaan không biết, đó là cơ hội đang mở ra trước mắt anh không phải là tình cờ. Rằng anh, cùng những người bạn đáng tiếc của mình, chính là người khơi mào.

Bằng cách ném hòn đá vào đầu Balakirev, anh đã mua cho mình một tấm vé đến tự do.

Anh đã thay đổi luật chơi.

Sarhaan chỉ biết một điều : bây giờ hoặc không bao giờ.

Người lái chiếc 4x4 kiên nhẫn chờ cánh cổng mở rộng hết cái miệng há hốc của nó. Người Mali đã bò đến gần hơn nữa. Người gác cổng chào đồng nghiệp, chiếc 4x4 tiến vào lối đi.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

Trong khi cánh cửa đang khép lại. Bây giờ hoặc cái chết chắc chắn. Sarhaan bật dậy, lao đi. Một cú chạy nước rút kinh điển.

Tên lính gác thấy anh lao vút qua như một cơn gió lốc; hấn suýt ngã khỏi ghế.

Chiếc 4x4 phanh gấp, đèn lùi của nó bật sáng.

Sarhaan đã vượt qua ngưỡng cửa. Tên lính gác rút vũ khí, nhắm bắn vào giữa hai tấm kim loại. Một lỗ châu mai, từ giờ trở đi.

Kẻ đào tẩu băng qua đường, lao đầu vào đám thực vật trong khi tiếng nổ vang lên...

17 giờ 40

Diane đứng chắn giữa lòng đường hẹp, vung cánh tay trái, không nghĩ đến việc buông rời khẩu súng trường quý giá của mình.

- Dừng lại ! Làm ơn dừng lại !

Chiếc xe màu trắng phanh lại, hơi muộn, trượt trên mặt đường nhựa ướt, bị văng đuôi, loạng choạng và suýt nữa thì lao xuống ruộng. Người lái hẳn đã hoảng sợ vì sự xuất hiện như ma kia trước mũi xe mình.

Diane lao vội về phía chiếc xe ; ngay khi cô chạm vào kính cửa sổ phía ghế phụ, chiếc xe hơi lại hấp tấp lẫn bánh.

- Nhưng dừng lại đi ! Diane van nài trong khi bám vào chiếc sedan. Dừng lại ! Tôi cần giúp đỡ ! Dừng đi ! Làm ơn !

Cô buông tay, ngừng đuổi theo chiếc xe đang ngày càng đi xa với tốc độ nhanh dần. Cô đã kịp nhìn thấy mặt những người ngồi trong xe ; một cặp vợ chồng, với một đứa trẻ nhỏ phía sau. Cũng khoảng ba mươi, như cô. Những người bình thường, như cô.

Tại sao họ không dừng lại ?

Diane ngã phịch xuống mặt đường. Cuộc rượt đuổi đó đã làm cô kiệt sức. Hy vọng mãnh liệt ấy, bị dập tắt, đã làm cô rỗng tuếch.

Sao họ có thể bỏ mặc tôi ở đây chứ ?

Có lẽ là do khẩu súng trường đã làm họ sợ... ?

Đột nhiên, cô bắt đầu gào thét.

- Đồ khốn ! Đồ hèn nhát ! Nếu tôi tìm thấy chúng anh, tôi sẽ giết chết chúng anh !

Cuối cùng cô cũng ngừng phun ra thứ nọc độc vô ích của mình. Chỉ tốt cho việc lôi kéo những kẻ đang truy đuổi đang lùng sục các khu vực lân cận. Dù sao thì, giọng cô cũng đã tắt lịm. Những tiếng nấc nghẹn lại trong cổ họng khô khốc của cô, những giọt nước mắt chưa hình thành trong mắt cô.

Cô đứng dậy, với cảm giác như đang leo lên đỉnh Aiguille du Midi, quay lại núp sau những bụi cây và tiếp tục cuộc hành trình khổ nạn của mình về phía ngôi làng nhỏ. Không có người ở, nếu đúng là vậy...

Tại sao họ không cứu tôi ? Họ có thể chấm dứt cơn ác mộng này. Họ có thể chấm dứt mọi thứ. Chỉ đơn giản là đưa tay ra cho tôi. Họ chỉ cần mở một cánh cửa xe. Thế mà, họ đã chẳng làm gì cả.

17 giờ 50

Ngài Lord đã đánh mất nụ cười của mình. Cuối cùng thì. Nhưng không mất đi sự bình tĩnh.

Người lính gác đã báo cho ông ta, ngay sau vụ vượt ngục ngoạn mục của gã người Mali. Chiếc 4x4 đầu tiên, chiếc mà lỗi vào của nó đã cho phép hắn trốn thoát, đã đuổi theo hắn rồi.

Ngài Lord đổi con ngựa thuần chủng của mình lấy một chiếc Jeep, và mời người phụ nữ Áo lên xe. Delalande và hai trong số những kẻ đi theo chọn một chiếc xe khác. Họ cũng phóng đi trên những vùng đất ven các bất động sản rộng lớn.

Còn Sam Welby, hắn ta từ bỏ cuộc chơi và trở về lâu đài để tiêu hóa cơn thịnh nộ của mình.

Ngài Lord không còn cười nữa, không. Đây là lần đầu tiên một con mồi thành công trốn thoát. Kẻ phụ trách cổng và camera giám sát sẽ phải trả lời với hắn, một khi chuyện rắc rối này được giải quyết. Được kết nối bằng radio với những thợ săn khác, Ngài Lord thiết lập một cái bẫy.

Gã Da đen không thể có nhiều lợi thế về khoảng cách; vì vậy phải khóa hãn trong một khu vực, bao vây hãn để hãn không thể quay trở lại vùng có người hay hòa mình vào những khu rừng lân cận. Ba người đi bộ cũng có mặt trên chiến trường, với những con chó được xích. Những thợ săn nổi tiếng đó tuy nhiên bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi. Chúng muốn trở về chuồng. Ăn, uống và ngủ.

Con mồi không thể thoát khỏi tay họ với biện pháp này.

Không thể.

Người phụ nữ Áo đã đặt cây nỏ của cô ta lên đầu gối, cô ta quan sát xung quanh, sẵn sàng cho mình một mục tiêu bổ sung. Món thừa, một món tráng miệng xinh xắn. Một phần bổ sung không tăng giá. Cô ta có vẻ khá phấn khích với diễn biến của sự việc.

Ngài Lord không nói chuyện với cô ta nữa, tập trung vào vấn đề hóc búa này. Vào thứ Bảy này, kẻ đào tẩu có thể gặp những người hái nấm, người đi dạo, người đi xe đạp leo núi... Giờ muộn là một lợi thế, nhưng rủi ro vẫn tồn tại.

Đột nhiên, Ngài Lord cảm thấy một bàn tay trên đùi mình. Hắn quay đầu về phía người ngồi cùng, người đang mỉm cười với hắn, tỏ ra mạo hiểm hơn.

- Để sau đi, hắn đơn giản nói.

Cô ta gạt đầu đồng ý bằng một cử chỉ duyên dáng.

Nhưng vẫn để tay mình đặt trên vùng đất đã chinh phục được.

17 giờ 50

Những tiếng hét của người phụ nữ trẻ không thoát khỏi họ ; Katia đã vánh tai, nhóm thợ săn dừng lại.

- Chết tiệt, cô ta không xa đâu, Roland Margon thì thâm. Ở đó, cao hơn một chút, trên đường...

- Phải nhanh lên, Séverin thêm vào. Nếu cô ta tìm được một chiếc xe, chúng ta tiêu đời...

- Đi nói cái đó với thằng con mất dạy của anh đi ! Viên được sĩ lạnh lùng đáp lại.

Gilles nổi điên, như một con quỷ bật ra khỏi hộp carton của nó ; điều đó chẳng làm ai sợ cả.

- Ngừng với chuyện đó lại đi, mẹ kiếp ! tôi sẽ tìm thấy con đĩ đó cho mà xem ! Và tôi sẽ tống khứ nó đi cho chúng ta !

Margon mỉm cười, độc ác, vừa bắt đầu lại việc đi bộ về phía con đường.

- Anh thậm chí còn chẳng có vũ khí nữa, đồ ngốc !

- Không cần súng, tôi sẽ bóp cổ nó bằng chính tay tôi!

Câu đáp lại cuối cùng đó gây ra một sự im lặng lạnh lẽo. Séverin Granet nhìn đứa con của mình với một vẻ kỳ lạ.

Bóp cổ, như... Julie ?

Nhưng sự tiến triển vẫn tiếp tục.

Sau tất cả, họ đều đã trở thành những kẻ giết người trong ngày tháng Mười đẹp trời này. Vì vậy, việc một trong số họ tái phạm cũng chẳng còn mấy quan trọng nữa.

Họ đã đạt đến một giai đoạn cuối cùng, khủng khiếp: họ đang tương đối hóa mọi chuyện.

Họ không thể quay lại được nữa, nếu không thì phải hy sinh mạng sống, danh dự, sự thoải mái của họ. Họ

đã vượt quá giới hạn, đạt đến điểm không thể quay lại.

Giờ đây họ là những kẻ sát nhân. Bất kể họ làm gì hay nói gì, họ chỉ còn là những kẻ sát nhân.

Những kẻ sát nhân được gắn kết bởi một bí mật khủng khiếp sẽ trói buộc họ đến tận lúc chết.

Nhưng điều khó khăn nhất, sẽ là sau này.

Sống cùng với nó.

Chương 22

18 giờ 00

Ban ngày bắt đầu tàn một cách nguy hiểm trên vùng Sologne sâu thẳm. Một con chim ăn đêm thức giấc, một con giẻ cùi chìm vào giấc ngủ.

Và Sarhaan vẫn đang chạy.

Đôi chân anh va vào đá, vướng vào rễ cây ; mắt cá chân anh bị bong gân trong những cái bẫy lắt léo ; trái tim anh đang chịu cực hình, phổi của anh dường như quá nhỏ, oxy quá khan hiếm.

Anh nghe thấy tiếng gầm rú kinh người của những chiếc 4x4 đang xoay quanh anh như những côn trùng khổng lồ.

Anh nghe thấy, hết lần này đến lần khác, những tiếng rên rỉ của những con chó đánh hơi thấy dấu vết của anh.

Những con đĩa dai dẳng.

Anh nghe thấy những tiếng thì thầm của tử thần, đang nóng lòng muốn bắt lấy anh.

Mày sẽ trả giá... Anh phải chết... Như kẻ mà anh đã giết...

Anh nghe thấy nỗi sợ hãi đang siết chặt lấy anh, đầu độc dòng máu vốn đã trở nên độc hại bởi sự gắng sức mãnh liệt. Tuy nhiên, anh vẫn chạy.

Hắn đột nhiên lao ra một con đường mòn đất, do dự không biết có nên băng qua không. Hắn nhìn sang trái, rồi sang phải...

Chiếc Jeep, đã dừng lại, nấp ở cuối lối đi, ngay trước khúc cua.

Mũi tên bay vèo vèo, cắm phập vào thân cây cách hắn chỉ vài centimet.

Hắn hét lên, quay đầu chạy ngược lại.

Không, Rémy ạ, ta sẽ không thoát được đâu. Ta sẽ không bao giờ được thấy quê hương, các anh, các chị em của ta nữa. Ta sẽ không bao giờ được gặp lại Salimata ! Chẳng bao lâu nữa, ta sẽ chẳng thấy gì cả... Thế nhưng, Sarhaan vẫn không ngừng chạy.

Diane dùng khẩu súng làm điểm tựa. Những cành cây lạnh lẽo và đàn hồi của các bụi cây quất vào khuôn mặt đang bỏng rát, vào bắp chân đã cứng đờ, vào đùi đau nhức của cô.

Đêm tối, sắp đến rồi.

Cái chết, sắp đến rồi.

Không, thôn xóm kia không còn xa lắm đâu. Cô có thể tới được đó mà, bà già ạ... Cô có thể...

Trong làn hoàng hôn đang vây quanh, cô cảm nhận thấy có điều gì đó bất thường. Những cái bóng không phải là thực vật.

Cô mất vài giây để nhận ra.

Bọn chúng cũng đã thấy cô.

Chúng ở ngay đó, rất gần, chỉ cách cô vài cái cây, vài bụi rậm. Vài mét.

Diane không biết phải làm gì nữa. Lùi lại, tiến lên, hay bắn ? Hay là chết ?

18 giờ 05

Ngài Lord và người đàn bà Áo đã phóng ra từ chiếc Jeep, lao theo hướng con mồi cuối cùng của họ, như một cặp mãnh thú đói mồi.

Những kẻ ăn thịt người.

Chúng ở ngay sau lưng hắn, sát nút. Thậm chí còn ngửi thấy mùi sợ hãi tỏa ra từ hắn.

Điều đó kích thích chúng, kéo chúng lại gần hơn. Gắn kết chúng lại.

Vũ trang tận răng, chúng biết rằng tên Black là của chúng. Giờ đây chỉ còn là vấn đề của vài giây. Cùng lắm là vài phút.

Sarhaan đang chạy thẳng về phía một nhóm khác, nhóm của Delalande, kẻ đang chờ sẵn con mồi đã mua với giá đắt đỏ của hắn với thể đứng vững chãi.

Hắn sẽ không thoát được đâu, bị mắc kẹt trong một gọng kìm sắp nghiền nát, hủy diệt hắn.

Diane lùi lại hai bước.

Chúng sẽ không bắn đâu, cô biết điều đó. Chúng sẽ chỉ chộp lấy cô, lôi cô một cách thô bạo về phía ngôi mộ của cô.

Cô giờ vũ khí ra phía trước, đặt ngón tay lên cò súng. Cô cố gắng dùng tay phải để giữ khẩu súng nằm ngang.

Không chút do dự, cô bóp cò. Tiếng nổ, chói tai, giáng mạnh vào màng nhĩ cô. Cú giật, dữ dội, lại buộc cô phải lùi thêm hai bước nữa.

Những tay thợ săn giương ra để vây lấy cô, biến mất sau những bóng người đáng sợ của các gốc cây. Rõ ràng là cô không bắn trúng ai.

Thế là, Diane xoay người lại và bắt đầu chạy tiếp.

Sarhaan chạy zic zắc, luồn lách giữa những cây thông. Những tay thợ săn ở phía trước, những tay thợ săn ở phía sau, những tay thợ săn ở bên trái... Vòng vây chết chóc siết chặt lại, từ từ làm hần ngạt thở. Như một đội quân rắn đang siết cổ hần.

Nhưng hần vẫn chạy, bật nhảy vượt qua các chướng ngại vật, coi thường những cái bẫy.

Hần biết hần không còn nhiều thời gian nữa. Rằng trái tim hần sắp ngừng đập, cơ thể hần sắp không chịu nổi nữa.

Một mũi tên thứ hai suýt trúng hần, cắm xuống đất.

Thậm chí còn không làm hần chậm lại.

Hần lao ra một con đường mòn, bị dồn đến đường cùng, kiệt sức, kiệt cả ý chí. Hần nghe thấy một âm thanh quen thuộc đằng sau, tiếng một chiếc 4x4, quay đầu lại...

Diane đang đứng giữa đường. Cô muốn chạy nhưng không thể nữa. Cô muốn hy vọng nhưng không còn tin vào điều đó nữa.

Cô thậm chí không dám nhìn lại phía sau ; chúng ở đó, cô biết mà. Cô làm rơi khẩu súng, quá nặng. Cố gắng bước thêm vài bước loạng choạng, những bước đi của một kẻ say rượu hoặc một người hấp hối.

Cô chờ đợi những bàn tay sẽ tóm lấy cô, lôi cô về phía kết cục.

Cô chờ đợi, cam chịu.

Cô vẫn cử động, như theo phản xạ tự động. Những cơn co giật cuối cùng trước khi chết. Cho đến khi một luồng ánh sáng chói lòa ập tới, quét ngang người cô...

Sarhaan quay đầu lại, chiếc 4x4 phanh gấp để không cán lên người hắn. Tên Black ngã vật xuống ca-pô trước khi trượt xuống đất. Người lái xe bước ra, chạy vội tới. Sarhaan nhìn ngây người, gã đàn ông mặc đồ kaki kia.

Một tay thợ săn.

- Ông có sao không, thưa ông ? Tôi có làm ông bị thương không ? Ông có muốn tôi gọi cứu hộ không ?

Đôi mắt của người Mali tròn xoe. Vô cùng to.

- Giúp tôi với...

Gã ta nắm lấy tay hắn, giúp hắn đứng dậy.

- Hãy đưa tôi đi... Họ muốn giết tôi...

- Hả ?

- Đưa tôi đi, tôi sẽ... giải thích...

Sarhaan không đợi ân nhân của mình hiểu ra tình huống ; hắn trèo lên ghế hành khách, đóng sập cửa xe lại. Tay thợ săn lại cầm lái, vẫn còn choáng váng.

- Khởi động đi ! Sarhaan cầu xin. Khởi động đi, nhanh lên ! Nếu không, họ sẽ giết chúng ta mất !

- Nhưng ai chứ ?!

Hai kẻ giết người bất ngờ xuất hiện trên con đường mòn, cách chiếc xe ba mươi mét.

- Bọn họ ! Tên Black hét lên.

Ngài Lord và người đàn bà Áo cũng phóng ra từ rừng, cách họ khoảng hai chục mét về phía sau.

- Khởi động đi !

Tay thợ săn dường như cuối cùng cũng hiểu ra tình huống ; hay đơn giản là, sự khẩn cấp. Hắn ta nhân ga, buộc những kẻ đuổi theo phải nhao xuống lề đường. Sarhaan nhìn vào gương chiếu hậu, thấy bóng dáng của Ngài Lord nhanh chóng lùi xa.

Được cứu rồi !

Diane quy xuống đường, mắt nhướng lên nhìn thứ ánh sáng chói lòa nổi tiếng kia.

Tiếng phanh gấp, lốp xe rít trên mặt nhựa. Ca-pô dừng lại cách mặt cô vài centimet.

Cô đứng dậy, lao về phía cửa xe bên hành khách may mắn là vẫn mở, chui tót vào xe. Người lái xe nhìn cô, há hốc mồm.

Bốn người đàn ông cũng lao ra đường, những bóng ma độc ác trong ánh sáng của đèn pha.

- Những người đàn ông đó muốn giết tôi ! Lái đi, làm ơn !

Gã ta vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô, có chút sững sờ. Hoài nghi.

- Bình tĩnh nào, cô gái...

- Lái đi, đm !

Cuối cùng hắn ta cũng nhận thấy những tay thợ săn vũ trang đang tiến lại gần xe mình. Thế là, hắn ta nghe lời, thực hiện một cái vòng quay ngoạn mục, phóng đi như bay theo hướng ngược lại.

Diane bật khóc nức nở. Được cứu rồi !

18 giờ 15

- Tôi muốn đến đồn cảnh sát ! Sarhaan nói.

- Chuyện gì xảy ra với anh vậy ? Người đàn ông mặc quần kaki hỏi. Mấy gã đó muốn gì ở anh ?

- Họ muốn giết tôi ! Họ là những tên sát nhân !

- Bình tĩnh nào, bình tĩnh...

- Cảnh sát...

- Chúng ta sẽ đến đồn hiến binh, có một đồn không xa đây lắm, được chứ ?

- Đồng ý... Cảm ơn...

Ân nhân của anh là một gã vui tính, khoảng năm mươi tuổi. Ở ghế sau, con chó của ông ta đã yên lặng ngủ lại ; khẩu súng săn của ông, bẻ gãy, được đặt ngay

trên sàn xe.

Sarhaan không ngừng dò xét xung quanh, phía sau, không thể tin được rằng Lord đã bỏ cuộc. Thế nhưng, chẳng có ai theo họ cả.

- Đồn hiến binh cách đây mười cây số, người lái xe nói rõ. Chúng ta sẽ đến đó trong vòng mười lăm phút, không hơn...

- Cảm ơn... Cảm ơn rất nhiều ! Ông đã cứu mạng tôi...

- Ồ vậy sao ? Tôi chẳng làm gì phi thường cả, người đàn ông đáp. Ngoài việc tránh không cán phải anh !

Diane lấy một chiếc khăn giấy từ hộp đựng găng tay. Cô lau mặt, vẫn còn hơi thút thít.

- Đỡ hơn chưa ? Người lái xe hỏi với vẻ lo lắng.

- Vâng, cảm ơn...

- Cô bị thương à, phải không ?

- Vâng, bọn khốn đó đã bắn tôi !

- Nhưng mấy tên bệnh hoạn đó là ai thế ?

Thế là Diane kể. Tất cả.

Ngày dài ở địa ngục của cô, cuộc truy đuổi tàn nhẫn, cuộc chạy đua với thời gian để thoát khỏi cái chết. Cô nói chậm rãi, quá mệt mỏi để theo kịp dòng suy nghĩ hỗn độn của mình.

Cô đã thành công. Cô còn sống, an toàn trong chiếc xe này.

- Thật không thể tin nổi, người lạ mặt kết luận. Không thể tin nổi... Máy gã đó đúng là lũ điên !

- Vâng... Chúng ta phải đến đồn cảnh sát.

- Trước tiên nên chữa trị cho cô đã, nhỉ ?

- Để sau... Tôi muốn bọn chúng bị bắt tối nay !

- Chà, chúng ta sẽ xuống Florae, ở đó có một đồn hiến binh...

- Một đồn hiến binh, vâng, tốt lắm...

- Tên cô là gì ?

- Diane.

- Còn tôi là Yves.

Diane tựa đầu vào cửa kính, cuối cùng cũng để các cơ bắp thả lỏng.

Cô lên quan sát ân nhân của mình. Anh ta chắc không đến bốn mươi, cao, khuôn mặt góc cạnh, khắc khổ. Mũi khoằm, bàn tay dài và gân guốc.

Nhưng cô thấy anh ta đẹp trai. Đẹp trai quá.

Cô gần như muốn ôm chầm lấy cổ anh ta.

Gần như. Dù sao thì có điều gì đó sẽ ngăn cô một sự bộc lộ tình cảm như vậy. Phải chăng từ giờ trở đi cô sẽ sợ đàn ông ?

Cô duỗi dài đôi chân bị thương tổn một chút, nóng lòng muốn cởi bỏ đôi giày đầy bùn đất.

Cô cúi xuống nhặt một mảnh vải nằm trên sàn xe mà cô vừa dẫm phải bằng đôi giày kinh tởm của mình.

Một chiếc khăn choàng phụ nữ xinh xắn, tông màu xanh. Chuyện đó thực sự chẳng có gì quan trọng, thế nhưng, cô vẫn thấy bức mình vì đã giẫm lên mảnh lụa thanh lịch đó.

Hôm nay, mọi thứ thật là bản thủ.

- Xin lỗi, cô nói. Tôi đã dẫm lên nó và...

- Không sao đâu ! Chẳng có gì... Đưa đây...

Anh ta lấy lại chiếc khăn, ném nó lên ghế sau.

- Cô biết đấy, Yves nói bằng giọng nhẹ nhàng, Tôi đến đây không lâu... Tôi mới chuyển đến vùng này chỉ cách đây hai tháng ! Và tôi rất thích nơi này... Nhưng tôi là một con chim di trú và tôi biết rằng sớm thôi, tôi sẽ lại ra đi... !

Diane sắp ngất xỉu. Ít nhất là cô nghĩ vậy. Vì thế, chuyện đòi tư và ý thích nay đây mai đó của người đàn ông lạ mặt này chẳng làm cô bận tâm. Nhưng cô vẫn nhận ra rằng mình đã quên một điều gì đó quan trọng. Thiết yếu, thậm chí.

- Cảm ơn, Yves... Cảm ơn rất nhiều.

- Không có gì đâu, Diane, cô không cần phải cảm ơn tôi... Tôi đâu thể nào bỏ mặc một người phụ nữ xinh đẹp trên con đường vắng vẻ đó, trong tình cảnh tệ hại như vậy !

Anh ta bật cười, Diane nhắm mắt lại.

Tại sao anh ta không tăng tốc ?

Cô muốn được ở trong đồn hiến binh đó ngay bây giờ.

Không, cô muốn được về nhà ngay bây giờ, muốn tất cả những chuyện này chỉ là một cơn ác mộng.

Cô muốn được ở trong vòng tay của Clément.

Cô chỉ đơn giản muốn ngày hôm đó chưa từng tồn tại.

Lời kết

Sáu ngày sau...

Paris, nhìn từ trên trời cao càng đẹp hơn ; nhưng sáng nay, Sarhaan không có tâm trí nào để ngắm nhìn thủ đô.

Anh nghĩ về Rémy, Eyaz, Hamzat. Những kẻ sát nhân của họ có lẽ sẽ không bao giờ bị trừng phạt.

Anh đã hiểu ra rằng Lord sẽ không bị bắt, rằng những khách hàng của hắn sẽ không bị làm phiền. Nếu không, lực lượng chức năng đã giữ anh lại Pháp để làm chứng. Họ đã không bắt anh lên máy bay này, sau khi giam giữ anh trong một trung tâm giam giữ, ngay khi anh vừa ra viện Blois.

Các hiến binh đã ghi lời khai của anh một cách cẩn thận. Và cũng với sự hoài nghi. Một câu chuyện của kẻ điên ?

Người đàn ông đã cứu mạng anh không thể kể cho họ nhiều ; ngoại trừ việc anh ta suýt đâm phải một người đàn ông đang chạy trong rừng như kẻ mất trí.

Rằng anh ta đã thực sự nhìn thấy những thợ săn khác trong khu vực. Nhưng chẳng có gì có thể chứng thực cho luận điểm về cuộc truy đuổi chết người mà Sarhaan trình bày.

Những người lính mũ kê-pi đã bắt anh ký vào lời khai, cam đoan với anh rằng họ sẽ điều tra và sau đó đưa anh đến bệnh viện Blois, đồng thời cũng đặt anh vào tình trạng giam giữ.

Một người không có giấy tờ. Ở điểm đó, họ nắm giữ bằng chứng, rõ ràng.

Một người không có giấy tờ tự lao mình vào miệng sói.

Bệnh viện... Bốn ngày theo dõi ; bốn ngày đề hồi phục ; bốn ngày cố ngủ dưới tác dụng của thuốc an thần.

Nhưng thuốc an thần không ngăn được những cơn ác mộng.

Những cơn ác mộng lặp đi lặp lại, không cần đợi đến đêm. Và chúng hoành hành trong giấc ngủ của anh.

Trong căn phòng vô trùng của mình, nỗi sợ hãi luôn kề bên giường anh. Mỗi giây phút, anh đều sợ hãi khi thấy hân bước vào.

Hắn, Lord.

Cải trang thành bác sĩ, tay cầm dao. Sẵn sàng xẻ thịt anh như một con vật. Cắt cổ anh như một con mồi. Cho đến cuối đời, anh sẽ chỉ còn là một con mồi. Một con mồi.

Những cơn ác mộng đó, nơi anh không ngừng chạy trốn, bị một mồi nguy vô hình đuổi theo, bởi tiếng hú của lũ chó. Nơi anh chạy, hết lần này đến lần khác. Nơi anh vấp ngã, không còn sức để đứng dậy. Nhìn thấy những bóng ma quỷ dữ vây quanh để kết liễu anh...

Anh mở mắt, với niềm tin chắc chắn rằng bọn chúng đang ở trong phòng.

Ở ngay đó, xung quanh giường.

Ở bệnh viện, rồi ở trung tâm giam giữ, anh vẫn tiếp tục kể câu chuyện của mình.

Khắp nơi, với tất cả mọi người. Mọi lúc. Không ngừng nghỉ. Bằng tiếng Pháp, bằng tiếng Anh.

Lời chứng này, độc nhất vô nhị ; lời chứng của người sống sót duy nhất.

Nhưng kể với ai ? Với những người không giấy tờ khác, những người coi anh là kẻ điên ? Hay những người, trong trường hợp tốt nhất, cũng chỉ trả lời rằng họ thật bất lực.

Với những cảnh sát đang gác, những kẻ thậm chí chẳng thèm nghe anh, khuyên anh nên im miệng. Chẳng sao, anh vẫn kể. Bởi vì mọi người phải biết. Rằng một sự kinh hoàng như thế tồn tại.

Ngay cả khi, vào lúc này, chẳng ai dường như tin vào nó...

Vậy nên, Sarhaan sẽ không dừng lại ở đó.

Anh sẽ tiếp tục kể, hết lần này đến lần khác. Sẽ gào thét lên, nếu cần. Sẽ viết. Sẽ chiến đấu, hay đúng hơn là vật lộn trước những đôi tai đã trở nên điếc đặc.

Anh sẽ tìm được ai đó, ở Mali, để lắng nghe anh, để hành động. Một người Pháp thuộc tổ chức phi chính phủ, một nhà báo, một bác sĩ.

Anh sẽ không từ bỏ, sẽ không để ngọn lửa tàn lụi.

Để tưởng nhớ những người đã hy sinh.

Những người bạn của anh.

Khi chiếc máy bay lên cao, anh nghĩ về Salimata. Người hắn phải lo sợ chết khiếp vì không có tin tức gì từ anh. Vì không biết anh đang ở đâu. Và người thậm chí còn không thể, vì thiếu visa hợp lệ, thực hiện bất kỳ thủ tục nào để cố gắng tìm anh.

Anh tự nhủ sẽ gọi điện hoặc viết thư cho cô, một khi đã tới Bamako. Để kể cho cô nghe về nỗi thống khổ khủng khiếp mà anh vừa phải chịu đựng.

Rồi anh lại đổi ý. Giữ liên lạc với cô, điều đó sẽ đặt cô vào nguy hiểm.

Anh biết rằng tên Lord sẽ truy đuổi anh đến tận châu Phi, đến tận cùng thế giới, đến tận Địa ngục.

Anh biết rằng cuộc truy lùng chỉ mới bắt đầu.

Vĩnh biệt, Salimata...

Tên Lord nhăm nháp cả phê trên sân thượng có mái che. Hắn lắng nghe, chiêm ngưỡng mùa đông có vẻ hơi khắc nghiệt sắp tới.

Sớm thôi, hắn sẽ lại lên đường săn bắn.

Hôm nay, một con hươu sẽ là mục tiêu của hắn ; một con đực tuyệt đẹp đã được phát hiện từ hôm trước.

Những cuộc săn đuổi con người, đã chấm dứt rồi. Ở đây, tại Pháp. Hắn đã nghĩ đến chuyện ra nước ngoài, xuất khẩu kỹ năng của mình.

Bởi vì ở đây, đã trở nên quá nguy hiểm.

Hắn đã phải kêu gọi sự giải cứu từ những chỗ dựa quyền lực nhất của mình để thoát khỏi tình thế khó khăn này một cách khéo léo. Delalande đã giúp hắn một tay. Cả hai hợp sức, họ đã tập hợp những kẻ có ảnh hưởng nhất đất nước này.

Lời khai của một kẻ không giấy tờ người Mali chống lại lời khai của một địa chủ cực kỳ giàu có, chẳng đáng giá là bao. Ngay cả khi những cảnh sát cấp thấp rất muốn xem xét kỹ lưỡng các vụ việc của hắn.

Nhưng không, hắn sẽ không còn bị quấy rầy nữa. Chuyện đó đã là quá khứ rồi. Những anh cảnh sát đã bị bịt miệng, được thuyết phục một cách nhẹ nhàng rằng đó chỉ là một câu chuyện hoang đường kỳ quặc. Rằng họ đang đối mặt với một người đàn ông vượt lên trên mọi nghi ngờ. Một người bạn của những kẻ nắm quyền trong Nhà nước này, không thể chê trách được.

Bất khả xâm phạm.

Hắn chỉ cần tìm cách bịt miệng người đàn ông đó, kẻ đã thành công trong kỳ tích thoát khỏi hắn. Người đàn ông mà hắn ngưỡng mộ...

Giá như anh ta giữ im lặng, bằng lòng với niềm hạnh phúc được sống.

Tên Lord sẽ trả một cái giá xứng đáng để tổng khứ hắn ta, giờ đây chỉ còn là vấn đề thời gian, vài ngày hay vài tuần nữa thôi.

Một cuộc truy lùng mới bắt đầu...

Roland Margon đọc báo, ngồi ở quán cà phê, ngay trước cửa hiệu thuốc của mình.

Một ly rượu trắng nhỏ đặt trước mặt.

Một cơn gió mát tràn xuống từ những ngọn núi Cévennes, bầu trời trong xanh. Xanh một cách thuần khiết đến khó tin.

Tờ nhật báo địa phương lại một lần nữa đưa tin trang nhất về vụ việc gây chấn động tuần qua. Cái chết bi thảm của một nữ nhiếp ảnh gia, được tìm thấy vào thứ Hai tuần trước, bị bóp cổ bên lề một con đường vắng. Cùng thủ phạm với vụ ám sát cô bé Julie, ngoại trừ việc nạn nhân bị bắn một phát vào cánh tay trước khi bị sát

hại. Điều này chẳng giúp ích gì mấy cho các cảnh sát, họ vẫn tiếp tục tìm kiếm vũ khí liên quan. Mà không hề hay biết rằng nó đang nằm dưới đáy một mỏ cũ... Vẫn không có manh mối nào để tìm ra kẻ giết người hàng loạt. Một số tờ báo thậm chí còn dám giật tit : Sự trở lại của Quái thú xứ Gévaudan... !

Roland mỉm cười, vừa vuốt ve mồm của Katia. Lũ nhà báo ngu ngốc ! Gévaudan, cách đây cả trăm cây số. Nhưng nó đánh vào tâm trí mọi người, đó là chắc chắn...

Margon rất muốn được gặp nó, con quái thú xứ Gévaudan !

Kẻ mà, hai lần và trong vô thức, đã cứu anh ta. Bằng cách tống khứ Julie, trước tiên, rồi đến Diane, sau đó. Vâng, anh ta muốn biết tên điên đó để cảm ơn hắn.

Nhưng, không biết danh tính của hắn, anh ta đơn giản chỉ cảm ơn vận may của mình.

Sáng mai, anh ta sẽ đóng cửa hiệu để đi dự đám tang. Điều tối thiểu nên làm.

Anh ta đã đặt một vòng hoa tuyệt đẹp sẽ trang trí quan tài.

Của Séverin Granet.

Người đã tự sát bằng một phát đạn shotgun (đạn chì) vào giữa đầu, vào ngày sau khi thi thể Diane được phát hiện.

Không ai hiểu nổi hành động tuyệt vọng của anh ta. Anh ta không để lại lời giải thích, không một bức thư.

Ngay cả Margon, cũng không thực sự hiểu. Cùng lắm, anh ta có thể hiểu được rằng nỗi sợ nhà tù đã đẩy Séverin đến bước đường cùng ; trong suốt bốn mươi tám giờ khi họ không biết dựa vào đâu, khi họ sợ hãi thấy cảnh sát ập đến nhà mình bất cứ lúc nào...

Bốn mươi tám giờ lo âu.

Bốn mươi tám giờ của một nỗi nghi ngờ không thể chịu nổi. Sẽ khai, hay sẽ không khai...

Và rồi, đã có sự giải thoát, vào sáng thứ Hai đó. Khi tin tức lan truyền từ làng này sang làng khác, với tốc độ chớp nhoáng.

Nữ nhiếp ảnh đã chết. Bị ám sát.

Nhẹ nhõm.

Vâng, Roland có thể hiểu được việc Granet không chịu nổi sự chờ đợi không thể chịu nổi đó. Nhưng lại tự bắn nỏ tung đầu mình vào ngày sau khi phát hiện ra thi thể...

Anh ta uống cạn ly, gửi một dấu hiệu thân thiện đến chủ quán. Rồi, với bước chân chậm rãi, anh ta trở về hiệu thuốc của mình.

Anh ta không có máu trên tay, cũng không vết nhơ trên lương tâm. Không phải anh ta là kẻ đã giết cô ấy.

Một ngày làm việc mới bắt đầu, giống hết mọi ngày khác.

Một ngày không có gì xáo trộn.

Một kẻ sát nhân không chút hối hận trông giống hết như một người vô tội...

MỤC LỤC

Lời tựa	4
Chương 1	7
Chương 2	31
Chương 3	58
Chương 4	67
Chương 5	80
Chương 6	103
Chương 7	120
Chương 8	128
Chương 9	148
Chương 10	161
Chương 11	169
Chương 12	182
Chương 13	189
Chương 14	213
Chương 15	228
Chương 16	252
Chương 17	270
Chương 18	293
Chương 19	301
Chương 20	312
Chương 21	325
Chương 22	338
Lời kết	352